

สำนักพิมพ์
มางดา

วิมาน เพลิง

จำปาลาว : เขียน

SECRETS & LIES

ไม่แน่นอน อย่าริอ่านเป็น...เมียน้อย

บทนำ

เสียงคลื่นที่ครวญตามแรงลมสาดซัดเข้าหาชายฝั่ง สลับกับเสียง

นกทะเลถูกร้องแหว่มาให้ได้ยิน เป็นสัญญาณเตือนว่าวันใหม่กำลังจะเริ่มขึ้น ส่งผลให้คนซึ่งนั่งนิ่งชบใบหน้าเปราะเบื่อนด้วยคราบน้ำตาลงกับหัวเข่าต้องพยายามแหงนขึ้นมองความเปลี่ยนแปลงรอบตัว

ยามเมื่อฟ้าเฝ้าก่ำลงจากรถ ก่อนจะเหยียบย่างบนผืนทรายแห่งนี้ ความมืดดำยังคงอยู่รอบกาย แต่ในขณะนี้กลับกลายเป็นว่ามีแสงสว่างจางๆ ปรากฏขึ้นอยู่ ณ เส้นขอบฟ้า ทำให้สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ รอบตัวได้มากขึ้น

คราบน้ำตาที่ทอดตัวยาวเป็นสายขนานสองข้างแก้ม เธอจำเป็นต้องปล่อยให้มันไหลออกมาอีกครั้ง เมื่อความทุกข์ระทมนั้นโหมกระหน่ำซัดเข้าใส่ จนไม่อาจต้านทานหยาดน้ำแห่งความเจ็บช้ำไว้ได้ไหว เพื่อช่วยชะล้างหัวใจที่กลัดทุกข์ให้ผ่อนคลายลงบ้าง หัวใจที่ครั้งหนึ่งเธอเคยคิดว่ามันเหล็กสลายจนไม่มีชิ้นดี น่าแปลกที่มันก็ยังคงเด่นอยู่ทุกขณะ แม้ในขณะนี้ก็เช่นกัน

ทว่าคำคืนที่ผ่าน ความทุกข์นั้นไม่เพียงยังคงอยู่ แต่มันกลับทำให้เธอยิ่งตอกย้ำถึงความผิดพลาดและความล้มเหลวในชีวิตมากขึ้น และมีบ้างบางเลี้ยวเวลาที่เธอแอบคิดว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนั้นเป็นเพียงความฝัน และเมื่อเธอตื่นขึ้น ‘ทุกข์’ เหล่านั้นก็จะจางหายไป แต่

สัมผัสจากแรงลมทะเลที่พัดผ่านเข้าหาตัว บวกกับความชื่นฉ่ำที่รับรู้
อยู่บนผืนทรายก็ทำให้เธอต้องบอกตัวเองว่า นี่ไม่ใช่ความฝันอย่างที่
เธอนึกอยากให้เป็น ทุกอย่างที่เกิดขึ้นเป็นความจริงที่เธอต้องยอมรับ
ด้วยหัวใจที่ยังคงทึ่งรอยเจ็บ

ระยะทางกว่า 300 กิโลเมตรจากนันทบุรีมาประจวบคีรีขันธ์ไม่ได้
เป็นอุปสรรคเลยสักนิด เมื่อตลอดทั้งเส้นทางนั้นเธอมีหยาดน้ำตาเป็น
เพื่อนร่วมทาง ความเข้มแข็งที่เธอแสดงออกให้ใครหลายคนได้เห็นจึง
พังทลายลงเมื่อต้องอยู่กับตัวเอง เพราะแท้ที่จริงแล้วหัวใจเธอนั้นบอบช้ำ
เสียจนเธออยากจะหนีไปหาหลักยึด อยากทบทวนในสิ่งที่เกิดขึ้นกับชีวิต
อยากปลอบใจตัวเองว่าสิ่งที่ทำลงไปนั้น เธอได้คิดและตัดสินใจอย่าง
ถูกต้องแล้วที่สุด อยากปลดปล่อยหยาดน้ำตาให้เล้าคลอไปกับเสียง
ทะเลและเกลียวคลื่น อยากคร่ำครวญโหยให้ไปกับคลื่นลมให้สาสมกับ
โชคชะตา ที่ชักพาความรักเข้ามาหักทลาย ก่อนจะฝากรอยจารึกที่ไม่มัววัน
ลบออกไปไว้ให้เธอดูต่างหน้า และความทุกข์นั้นก็โหมซัดเสียจนดวงตา
แดงกำบอบช้ำ จนต้องปิดเปลือกตาลงอีกครั้งเพราะไม่อาจสู้แสงที่เริ่ม
จะปรากฏ ณ เส้นขอบฟ้านั้นได้

แสงสว่างที่ค่อยๆ ไตร่ระดับขึ้นมาบนท้องฟ้า ทำให้เปลือกตาซึ่ง
บวมช้ำจากการร้องไห้อย่างหนักต้องกะพริบถี่ขึ้น เพื่อปรับสายตาให้ชิน
กับแสงสว่างและความเจิดจ้า...แสงสีส้มจางที่มองเห็นได้สุดท้ายตาค่อยๆ
เคลื่อนขยายตัวจนเป็นวงกว้างมากขึ้น แม้จะยังไม่เห็นสิ่งทรงอำนาจที่
มอบความอบอุ่นให้แก่พื้นโลก แต่แค่เพียงรัศมีที่แผ่ออกมาก็ทำให้
ความเย็นเยือกในยามคำคืนและความหนาวสะท้านในหัวใจค่อยๆ
มลายหาย

เกาะแก่งที่เคยมืดทึบอยู่ในทะเลปรากฏออกมาเบื้องหน้าราว
ภาพฝัน ดวงตาที่ทอดมองไปไกลค่อยๆ กะพริบถี่ขึ้นเพราะความเจ็บช้ำ
ที่อัดแน่นอยู่ในหัวใจนั้นคล้ายจะปาวร้องว่า...เมื่อใดที่แสงสว่างมาเยือน

จนมองเห็นสิ่งต่างๆ ในโลกใบนี้ได้ชัดเจน เมื่อนั้นก็จะมองเห็นถึงจุดต่างดำเนินชีวิตของใครบางคนชัดเจนขึ้นไปด้วย รวมทั้งตัวเธอ

ร่างผอมบางที่กลับมามีทรวดทรงอวบอ้อมไม่ต่างจากนางแบบซึ่งมีสรีระงดงามทอดกระชับหุ้มเข้าตัวเองดังจะเรียกร้องหาความอบอุ่น ปลอ่ยให้เส้นผมสีดำหยักศกได้ทั้งตัวยาวสยายกระจายไปตามแรงลม ชุดเดรสผ้าฝ้ายสีขาวฉลุลายลูกไม้ราคาแพงลิบจากดีไซเนอร์ชื่อดังของเมืองไทยกำลังเปีกขึ้นไปด้วยน้ำทะเลที่ซัดสาดเข้าใส่

เธอสิ้นละอุนอีกครั้งราวกับจะปลดปล่อยทุกข์ทั้งหลายให้หล่นหายไปกับแสงแรกแห่งวัน ให้ความทุกข์นั้นได้สลายไปกับระลอกคลื่นที่ซัดสาดในทันทีที่กระทบเข้าหาฝั่ง ดวงตาซึ่งเอ่อล้นไปด้วยหยาดน้ำตา มองตรงไปข้างหน้าคล้ายจะติดต่อกับภวังค์ความทุกข์ ที่แม้จะบอกตัวเองให้เข้มแข็งไว้ดังใจคิด และหวังว่าสักวันหนึ่งเธอจะหลงลิ้มความเจ็บปวดนั้นได้ แต่ยิ่งพยายามลิ้มเท่าไรกลับยิ่งจดจำ เมื่อฝ่ามือยังอดไม่ได้ที่จะสัมผัสสังขยาหน้าท้องตัวเองไปมาด้วยความโหยหาในสิ่งนั้น... สิ่งที่ไม่เคยคิดว่ามี แต่แล้วก็มี และเมื่อรู้ว่าสิ่งนั้นมี ก็กลับมาจากไปอย่างที่ไม่สามารถจะยื้อไว้ได้ ไม่ต่างอะไรจากชื่อเสียงและเกียรติยศ

ภาพแห่งเกียรติยศและชื่อเสียงที่เคยเกิดขึ้นก่อนที่จะหลุดลอยไป ภาพแห่งความรักหวานละมุน และภาพแห่งความทุกข์มหาศาล ต่างหมุนเวียนเปลี่ยนวนกันเข้ามาให้เธอหวนคะนึงหาไม่รู้จบ และตรวบจนสิ้นลมหายใจ เธอก็คงจะลืมไม่ลง

ฝ่ามือยังคงวางทาบไว้บริเวณหน้าท้องของตัวเอง หยาดน้ำตาไหลรินเป็นสาย พยายามคิดว่าใครบางคนนั้นเข้ามาเพียงเยี่ยมเยียนและก็จากไป ใครบางคนที่ยกทำบุญร่วมกันมาไม่พอ จึงได้มาพบและจากลากันอย่างง่ายดาย และก็เป็นใครบางคนที่ทำให้เธอเลือกที่จะหักดิบหัวใจตัวเอง

เธอรู้ว่ามันเจ็บเจียนตาย แต่สุดท้ายเธอก็มั่นใจว่าเธอยังหายใจ

ได้อยู่ เพียงแต่ต้องใช้เวลานาน อาจจะเป็นหนึ่งเดือน สองเดือน หรือ อาจยาวไปถึงหนึ่งปี สองปี หรืออาจยาวนานไปจนตลอดชีวิต แต่เธอก็เชื่อว่าสักวันหนึ่ง บาดแผลที่ยังคงความสดเหล่านี้อาจจะกลับกลายเป็นแผลเก่าและตกสะเก็ดไปได้เองตามกาลเวลา อาจจะคันปนแสบนิดๆ ซึ่งหากเธอทนไม่ได้ก็ต้องไปเกะเกาด้วยความคิดชั่วๆ ตอกย้ำความผิดพลาดในวันวาน ทว่าในวันหนึ่งมันก็ต้องหายเจ็บอย่างแน่นอน แม้ว่าจะทิ้งร่องรอยของบาดแผลไว้ให้เห็นบ้าง แต่ก็ยังดีกว่าที่จะปล่อยให้แผลสดนั้นกลัดหนองจนอาจกลายเป็นเนื้อร้ายที่สามารถคร่าชีวิตเธอ

“ฟ้าสวยดีนะครับ” เสียงทุ้มดังขึ้นพร้อมใครคนหนึ่งนั่งลงที่ด้านข้าง

ใบหน้าจู้ขึ้นด้วยวาวน้ำตาหันมองหาที่มาของเสียง หัวคิ้วเรียวสวยขมวดมุ่นครุ่นคิด ก่อนดวงตาซึ่งอ่อนล้าจะปิดลงเพราะเหน็ดเหนื่อย เหลือเกินที่จะคิดถึงสิ่งใดในยามนี้ เธอเหนื่อยล้าเหลือเกิน

1

เส้นทางเกียรติยศ

เสียงปรบมือจากแขกผู้มีเกียรติดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวากับผู้ที่
กำลังถูกจับตามองอยู่ในขณะนี้ เป็นบุคคลสำคัญและเหมาะสมแล้วสำหรับ
รางวัลอันทรงเกียรติที่ได้รับ

ตลอดทั่วทั้งงานประดับประดาไปด้วยไฟและแสง สี เสียง
อันยิ่งใหญ่อลังการ ภายในงานประกอบไปด้วยดารานักร้อง ดีเจ วิเอ พิธีกร
ผู้จัดละคร ผู้กำกับ ผู้จัดรายการโทรทัศน์ ผู้จัดรายการวิทยุ เจ้าของสถานี
นักประพันธ์ดนตรี นักประพันธ์เพลง แขกผู้มีเกียรติซึ่งมีรายชื่อเสนอ
เข้าชิงรางวัล ตลอดจนทีมงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เนื่องจากนี่คืองาน
มอบรางวัลอันทรงเกียรติแก่ผู้ที่มีส่วนร่วมในการขับเคลื่อนให้วงการ
วิทยุโทรทัศน์ไทยได้ก้าวไกลและผลิตผลงานดีมีคุณภาพออกมาให้
คนไทยได้ชื่นชมอย่างต่อเนื่อง ได้รับความเพลิดเพลินเจริญใจ และให้
ประโยชน์แก่สังคมไทยอย่างไม่มีขาดสาย

แสงไฟที่สาดส่องมา รวมทั้งตากล้องและช่างภาพของงาน เหมือน
จะพุ่งความสนใจมายังเธอเป็นจุดเดียว รวมทั้งเสียงประกาศจากพิธีกร
หญิงชายที่ตั้งขานบนเวทีพร้อมเอ่ยแซวที่เธอมีแต่ดูจินตลีลาประกอบ
เพลงเพลิน จึงไม่ได้ยินประกาศว่า ผู้ที่ได้รับรางวัลประเภทเพลงประกอบ
ละครยอดเยี่ยมแห่งปีประจำปีนี้คือ ตัวเธอเอง ‘เพราะโหยม ภัทรนันท์’

หญิงสาวดูเหมือนจะตื่นตกใจไปชั่วขณะ เมื่อจุดโฟกัสภายในงาน

ซึ่งยิ่งใหญ่อลังการในคำคินนี้ ดูจะย้ายความสนใจมาที่เธอเป็นจุดเดียว

เสียงเพลงประกอบละครที่เธอจดปากกาสรค์สร้างดั่งกระหึ่มขึ้นพร้อมกับเสียงปรบมือกึกก้อง เมื่อเรื่อนร่างงามระหงยืนขึ้น ชุดผ้าไหมแก้วเกาะอกเข้ารูปตัวยาว มีรายละเอียดบริเวณช่วงสะโพกด้านหน้าคล้ายเป็นผืนผ้าบางเบาเนื้อเดียวกับชุด อ้อมมาผูกเป็นปมและทิ้งชายยาวจดพื้น ทำให้ชุดนั้นดูเรียบหรูสง่างาม เป็นเอกลักษณ์ตามสไตล์ของดิไซเนอร์ชื่อดัง ซึ่งช่วยขับให้ผู้สวมใส่ดูสง่างามและควรค่าสำหรับเทศกาลพรมแดงนี้อย่างที่สุด และเมื่อเธอก้าวเดิน เนื้อผ้าบางเบาพลิ้วเรียบลื่นก็แนบหนาไปกับทรวดทรงของเธอ ด้วยสีเปลือกมั่งคุดของชุดนั้นก็ช่วยขับเน้นผิวสีน้ำตาลฉ่ำวอลเนียนของเธอให้เจิดจรัสในยามต้องแสงไฟจากเวทีที่สาดส่องลงมา

สายตาชื่นชมหลายคู่มองตรงมาที่เธอ ทั้งทั้งนี้อกายนวลเนียนนั้น นอกจากชุดที่สวมใส่จะสะท้อนรสนิยมแล้ว ก็ไม่ได้มีเครื่องประดับอื่นใดอีก เพราะเส้นผมหยักศกลีดยาวสยายที่ทิ้งตัวหนาพลิ้วจนเกินแผ่นหลังนั้นได้ให้ความงดงามไม่ต่างไปจากเครื่องประดับอันมีค่า บวกกับต่างหูเพชรเม็ดเดียวทรงหยดน้ำ ก็ให้ความงามแบบพอดีโดยไม่มากหรือน้อยไป และยังช่วยให้ใบหน้างามคมชัดตามสไตล์สาวมอญหนนบุริผสมแขกอยุธยา ยิ่งดูงดงามโดดเด่นเกินกว่าดาราสาวบางคนที่สวยงามเพราะคมมีดคัลยกรรมเสียอีก

“ขอแสดงความยินดีกับ ‘คุณเพราโพยม ภัทรนันท์’ นักประพันธ์บทเพลงเจ้าของนามปากกา ‘นางฟ้า’ ผู้ประพันธ์บทเพลงประกอบละคร *วิมานนางฟ้า* ซึ่งเป็นเพลงประกอบละครยอดเยี่ยมแห่งปีที่แฟน ๆ ร้องกันได้ทั่วประเทศด้วยค่ะ” พิธีกรสาวมากความสามารถเอ่ยแนะนำ เมื่อมองเห็นเธอกำลังเดินตรงมายังเวที

“ใช่ครับ และนางฟ้าหรือพี่ฟ้าของเราท่านนี้ ไม่ธรรมดา นะครับ สำหรับท่านที่พิสมัยภาพวาด ขอบอกเลยครับว่าพี่นางฟ้าของเราท่านนี้

คือบุคคลคนเดียวกับเจ้าของลายเซ็น ‘Angel’ ศิลปินสาวชาวไทย ที่กวาดรางวัลภาพยนตร์ระดับโลกมาแล้วมากมาย และหากท่านสนใจ ภาพเขียนของ Angel ก็ต้องรอคอยกันอีกนานนะครับ”

“อ้าว ทำไมล่ะคะคุณซา”

“กิจการของ Angel ของพี่ฟ้าเรา ได้ถูกจองโดยนักสะสมนานาชาติหมดแล้วนะสิครับ แต่หากท่านไหนสนใจจริงๆ ผมขอแนะนำว่าท่านต้องสั่งจองผ่านเอเจนซีที่ ‘ม่งต์มาร์ท’ เท่านั้น เห็นมั้ยล่ะครับว่าผลงานของศิลปินสาวไทยของเราท่านนี้ ไม่ธรรมดาเลยจริงๆ” พิธีกรหนุ่มที่รำลึกกันว่าแอมป์แมนสุดฤทธิ์เน้นคำว่า ‘ม่งต์มาร์ท’ ในสำเนียงฝรั่งเศส เรียกเสียงหัวเราะจากแขกผู้มีเกียรติด้านล่าง และก็ได้รับแววหม่นใส้จากพิธีกรสาวด้านข้างไปด้วยอีกคน

“โห คุณพี่ซา คุณพี่ทำได้ยังไงคะ ทั้งสวย ทั้งสาว ทั้งมากความสามารถ แต่งเพลงก็ได้ วาดรูปก็สวย โอ้ย...คุณน้องเพิลียคะ”

เพราโพนมอมยิ้มให้พิธีกรหญิงชายที่เอ่ยแนะนำตัวเธอพร้อมหยอกเย้าด้วยความเป็นกันเอง ทำให้บรรยากาศแห่งความอึดอัดดูจะผ่อนคลายลงไปได้มาก ร่างบอบบางสง่างามเดินเข้าไปรับรางวัล ณ บัลลังก์เบื้องหน้ามาถือครองไว้ ก่อนจะเดินมาหยุดในจุดที่มีไมโครโฟนเป็นเสาแห่งเล็กซึ่งติดตั้งลักษณะโพล์ขึ้นจากกลางเวที ดวงตาคมเฉี่ยวจากการแต่งแต้มมีแววอ่อนโยนมองตรงไปข้างหน้า สุดลมหายใจเข้าลึก ไหล่ตั้งตรง ลำคอระหงเชิดขึ้นอย่างสง่างามและอมยิ้มน้อยๆ

เธอดูไม่ต่างจากผืนนางพญาที่กำลังเมียงมองไปยังผืนงาน แม้จะเคยผ่านงานที่เมืองนอก ทั้งยังมีเพื่อนฝูงเป็นระดับมหาเศรษฐีในประเทศมหาอำนาจหลายคนเพราะรสนิยมทางศิลปะที่ตรงกัน ทว่าการอยู่ท่ามกลางเหล่าคนบันเทิงก็ทำให้เธอประหม่าเหลือเกิน เพราะทั่วทั้งงานแทบจะมีแต่คนหล่อสวยที่เดินแทบจะชนกัน แต่เธอก็จะทำให้ดีที่สุดเท่าที่หญิงสาววัย 37 ปี อย่างเธอจะทำได้

“ก่อนอื่น ดิฉันต้องขอบคุณคณะกรรมการทุกท่านที่กรุณามอบรางวัลอันทรงเกียรตินี้ให้แก่ดิฉันนะคะ ดิฉันรู้สึกยินดีและเป็นเกียรติอย่างสูงสุดค่ะ และดิฉันก็ต้องขอขอบคุณคณะผู้จัดละครและทีมงานทุกท่านที่กรุณาให้ดิฉันได้มีโอกาสเขียนเพลงให้ละครเรื่องนี้ ขอขอบคุณพี่นกยูง ที่ช่วยขับร้องเพลงนี้ได้อย่างไพเราะและงดงาม รางวัลนี้ไม่ได้เป็นของดิฉันเพียงคนเดียว แต่เป็นของทีมงานทุกๆ ท่านด้วยนะคะ เพราะถ้าไม่มีทุกท่านให้โอกาส ดิฉันก็คงไม่มีวันนี้ ขอขอบคุณค่ะ ขอขอบคุณมากที่สุด”

เสียงปรบมือก็กึกก้องขึ้นอีกครั้ง เพราะทุกคำพูดที่เธอถ่ายทอดได้สร้างความประทับใจให้แก่คนฟังได้ดีจริงๆ ไบหน้ายิ้มละไมทอดสายตามองลงไปเบื้องล่าง ก่อนเงื่อนร่างงามระหงดูจนางพญาจะเยื้องย่างมาจนถึงโต๊ะรับรองท่ามกลางเสียงแสดงความยินดี การพูดคุยทักทาย และสายตาสชื่นชมอย่างเปิดเผยของเหล่าบรรดาชายหนุ่ม ณ ที่นี้

พิธีกรอันทรงเกียรติซึ่งเทียบชั้นงานพรมแดงของต่างประเทศ ทำให้นางในคำคั้นนี้เป็นเสมือนการรวมตัวกันของเหล่าดารานักร้อง ไฮโซ เซเลบ ผู้จัด ผู้กำกับ ตลอดจนผู้มั่งคั่งทางฐานะและชื่อเสียงของเมืองไทย แยกผู้มีเกียรติทุกคนต่างแต่งกายกันด้วยชุดราตรีเลิศหรูทั้งหญิงชาย เพื่อให้ตนเองได้กลายเป็นจุดเด่น เรียกแสงแฟลชจวบจากช่างภาพทุกสถาบันได้ งานในคำคั้นนี้จึงไม่ต่างจากงานแจ้งเกิดในวงการ และหากจะมีใครที่โดดเด่น ก็ไม่พ้นที่จะได้รับโอกาสดีๆ ในวงการบันเทิงต่อไป

พิธีกรชายหญิงคู่ใหม่ขึ้นมารับช่วงต่อ พร้อมกับประกาศรางวัลอันทรงเกียรติอันดับต่อไป จากนั้นนักร้องชายชื่อดังก็ก้าวขึ้นสู่เวทีเพื่อขับกล่อมบทเพลงให้ผู้ร่วมงานได้รับความเพลิดเพลิน

ดวงตากลมโตล้อมกรอบไปด้วยแพขนตาหางอนงาม รับกับ
แนวคิ้วโค้งไล่สีลงอย่างสวยงามก็มองรางวัลแห่งเกียรติยศในมือ เพราะ

นี่ถือเป็นอีกสิ่งที่คุณคิดว่ามาได้ด้วยความสามารถ นอกเหนือจากรางวัล ภาพวาดที่ส่งไปประกวดยังต่างประเทศ จนทำให้เธอมีชื่อเสียง กลายเป็น ศิลปินวาดภาพสีน้ำมันอันดับต้นๆ ของโลก

ริมฝีปากอวบอ้วนแต่งแต้มด้วยลิปสติกเฉดชมพูกะปือมยิ้มน้อยๆ สายตาชื่นชมยังตึกตาคางฟ้าโลหะที่อยู่ในท่งท่าร้ายรำอ่อนช้อย ในมือ...รางวัลอันทรงเกียรตินี้สร้างความสุขให้เธอมากมายเหลือเกิน นอกจากอาชีพหลักคือวาดภาพเพื่อส่งให้เอเจนซีที่ปารีสแล้ว งานแต่งเพลง ก็ถือเป็นงานอดิเรกอีกหนึ่งที่เธอชื่นชอบ เพราะทุกครั้งที่เธอวาดภาพ เธอ มักจะเปิดเพลงคลอไปด้วยทุกครั้ง และในยามพักเธอก็มักจะคว้าเอา เครื่องสายติดมือมานั่งบรรเลงที่ริมหน้าต่างบ้านเสมอ การแต่งเพลงจึง เป็นอีกหนึ่งกิจกรรมที่ผ่อนคลายอารมณ์ และเมื่อเธอลองส่งให้เพื่อนๆ ได้ทดลองฟัง ก็ปรากฏว่าได้รับความสนใจ

เพื่อนซึ่งอยู่ในแวดวงดนตรีจึงแนะนำให้เธอลองหัดแต่งเพลง โดยใส่ท่วงทำนองไปตามความรู้สึก และเธอก็พบว่างานแต่งเพลงเป็น อีกอาชีพหนึ่งที่เธอชื่นชอบ และสามารถทำควบคู่ไปกับการวาดภาพได้เป็นอย่างดี

และเมื่อบทเพลงของเธอถูกคัดเลือกให้เป็นเพลงประกอบละคร หลังข่าวเรื่องดัง ก็ทำให้ชื่อเสียงในด้านการแต่งเพลงของเธอเป็นที่รู้จักมากขึ้น และที่ต้องขอบคุณที่สุดก็คงจะเป็น ‘มยุเรศ หรือ นกยูง’ นักร้องสาวสวยของค่ายเพลงยักษ์ใหญ่ มยุเรศเป็นเพื่อนรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย และเป็นรุ่นเมตกับเธอเมื่อครั้งไปเรียนต่อที่ปารีส ซึ่งเธอนั้นสอบได้ทุนไปเรียนต่อและหาประสบการณ์ด้านการวาดภาพไปด้วยในตัว ส่วนมยุเรศ นั้นเรียนเรื่องการออกแบบ ปารีสจึงเป็นจุดหมายเดียวกันของพวกเธอ ต่างกันก็เพียงที่ตัวเธอได้ทำงานตามความฝัน ส่วนมยุเรศนั้นก็ไม่ได้ติดกับงานร้องเพลงจนกลายเป็นหนึ่งใน ‘เจ้าแม่ตีว้า’ แห่งวงการเพลงเมืองไทย

หลังงานประกาศรางวัลสิ้นสุด เพราโพนมได้รับเชิญจากคณะ

ผู้จัดละครเพื่ออยู่ต่อให้นักข่าวได้ถ่ายรูปและสัมภาษณ์เล็กน้อย เนื้อหาของการสัมภาษณ์นั้นไม่มีอะไรมากไปกว่าประเด็นที่ว่า คนไทยจะได้มีโอกาสชื่นชมเกเลอรีภาพวาดของเธอที่เมืองไทยบ้างหรือไม่ พร้อมคำถามยอดฮิตเรื่องหัวใจว่า มีแวจะมีใครมาจับจองบ้างแล้วหรือยัง เพราะตัวเธอนั้นจัดได้ว่าเป็นสาวโสดที่น่าจับตามองมากที่สุดขณะนี้

“หึๆ...สงสัยเนื้อคู่ฟ้าคงไม่มาเกิดแล้วละค่ะ อยู่แบบนี้ก็ดีนะ เย็นสบายและมั่นคงดี” ศิลปินสาวคนสวยตอบยิ้มๆ อย่างติดตลกและมากไปด้วยอารมณ์ขัน

“แต่แอบเห็นมีหนุ่มๆ มาขายขนมจีบซาลาเปานะครับ” นักข่าวหนุ่มเอ่ยถามตวงตาเป็นประกาย ศิลปินสาวคนนี้ก็ถือได้ว่าเธอเป็นคนที่สร้างความสุขให้แก่ผู้ที่อยู่ใกล้ได้จริงๆ ด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มอยู่เสมอ รวมทั้งการตอบคำถามอย่างสุภาพและติดตลก ทำให้เธอยิ่งดูเป็นหญิงสาวที่มีเสน่ห์มากๆ แต่ทำไมเธอถึงยังโสด เธอไม่มีใครจริงๆ หรือเพราะเธอบกพร่องในด้านใด เขาจึงไม่เคยได้ข่าวเรื่องความรักของเธอกับผู้ชายคนไหนเลยสักครั้ง

“แหม ตาไวนะคะ คงต้องขายกันจนเบื่อไปเลยละเพราะฟ้าเนะซื้อไม่เป็น” เพราะโพนมตอบคำถามยิ้มๆ นึกขึ้นชมนักข่าวหนุ่มที่ตาไว เพราะมีคนมาขายขนมจีบให้เธอจริงๆ ไม่ว่าจะเป็นนักแสดงหนุ่มใหญ่หรือพระเอกยอดนิยมนิยามที่อายุนกว่าเธอเกินรอบ และนักร้องเจ้าเสน่ห์ที่ขยันส่งยิ้มให้เธอตาเป็นประกายเมื่อเขาร้องเพลงสื่อความหมายถึงเธออยู่บนเวที แต่ทั้งหมดนั้นไม่ได้ทำให้เธอหวั่นไหว เพราะหัวใจดวงนี้ของเธอบรรจุไว้แต่เพียงคำว่า ‘ภาพวาด บทเพลง และกีฬารบชาติ’ เท่านั้น ในชีวิตมีเพียงสามสิ่งนี้เธอก็มีความสุขดีแล้ว ไม่จำเป็นต้องมีคนรักหรือหาใครมาร่วมแชร์พื้นที่หัวใจของเธออีก

“โง่จ๊ะ หรือว่าเธอจะจีบเพื่อนพี่อีกคน” มยุเรศเข้ามาร่วมวงในทันทีที่ผลจากนักข่าวซึ่งตามสัมภาษณ์งานเพลงมาได้ สาวสวยวัย 38 ปี

วันนี้แต่งดวงตาสวยเฉียว ใบหน้าสวยเก็บผมซอยสั้นตามสไตล์สาวเปรี้ยวเซตหน้าขึ้นรอฟังคำตอบ

“ผมมีบังอาจหรือครับพี่นกยูง แค่มาชอสัมภาษณ์เฉยๆ” “แทนคุณ” เอ่ยตอบ แต่กลับรู้สึกอึดอัดวูบวาบที่แก้มขึ้นมาเสียอย่างนั้น ไม่ใช่ร้อนเพราะเขินอายเพราโพนม แต่ที่ร้อนผ่าวขึ้นมาเป็นเพราะดวงตาคิกกัดของสาวใหญ่ผู้ร้อนแรงนี้ต่างหาก เขาเชื่อแล้วว่ารสนิยมคนเราไม่เหมือนกัน เพราะดูท่าเขาจะชื่นชอบอาหารรสชาติจัดจ้านที่กำลังยืนท้าทายอยู่ใกล้ตัว มากกว่าอาหารที่เลิศหรูและดูดีมีรสนิยม

“เหม...อะไรจะนายแทน พี่แซวแค่นี้ก็อายเหออ อายพี่อายเขื่อนมันไม่เดินะจ๊ะ เพราะพี่อาจคิดเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาได้” มยุเรศลอยหน้าลอยตาพูด พร้อมมอมยืมที่ได้แกล้งนักร้าวหนุ่มสำเร็จ เพราะความคุ้นเคยเนื่องจากเจอกันตามงานหลายครั้ง บวกกับอรรถาศัยที่สุภาพของแทนคุณ ทำให้เธอเลือกที่จะให้สัมภาษณ์นิตยสารของเขามากกว่าที่อื่น และยังเมื่อได้เห็นแววประหม่าอายจากดวงตาคมเข้มคู่นั้นเมื่อเธอเอ่ยแซวเขา กับเพราโพนม เธอก็อยากจะได้แกล้งหนุ่มรุ่นน้องคนนี้นักมากขึ้น

“พี่นกยูงก็...แซวแบบนี้ผมไปไม่เป็นเลยนะครับ”

คำตอบของแทนคุณยิ่งเรียกรอยยิ้มจากสองสาวเพื่อนซี้มากขึ้น และทุกภาพของรอยยิ้ม การหัวเราะ ตลอดจนภาพแห่งความสง่างามในตัวของเธอโพนมก็ไม่ได้ขาดตกไปเลยสักภาพ เพราะช่างภาพที่กดชัตเตอร์ได้รวดเร็วนั้นสามารถจับภาพในทุกอิริยาบถของเธอ เพื่อให้ได้ภาพแห่งความประทับใจกลับไปมากที่สุด

“จ้ะพวกพี่ขอตัวก่อนนะ” เพราโพนมเปลี่ยนสรรพนามแทนตัวเมื่อเห็นว่านักร้าวหนุ่มคนนี้จะสนิทสนมกับมยุเรศอยู่มาก

“เดี๋ยวกับคุณฟ้า ถ้านิตยสารของผมอยากจะขอสัมภาษณ์...” แทนคุณถามเฝ้าขึ้นมา แต่สายตาคมเข้มที่เปลี่ยนเป็นแววอนมอดตรงไปยังมยุเรศอย่างต้องการขอให้เธอช่วย ทว่านักร้องสาวสวยแม่ม่าย

ทรงเครื่องพร้อมลูกติดอีกสอง กลับทำสีหน้าอมยิ้มไม่รู้ไม่ชี้ จนแทนคุณต้องเบนสายตาแล้ววนมาที่เพราโพนมแทน

“เพื่อนญาติให้ติดต่อด่วนพินทุญได้คะ พี่ไม่ค่อยสันทัดเรื่องโลกภายนอก พินทุญให้คิววันไหนก็วันนั้นแหละ”

“ใช่โย! ขอบคุณมากนะครับคุณฟ้า ขอบคุณจริงๆ ครับ เฮ้ย! ปราณรัตน์ ถ่ายรูปคุณฟ้าไว้เยอะหรือเปล่า”

เพราโพนมอมยิ้มเมื่อเห็นท่าทางดีใจของแทนคุณ และก็ขำที่มยุเรศแก๊งเขาแต่กลับแอบขยิบตาให้เธอ และทั้งที่เธอคิดว่าจะผละขอตัวมาในทันทีที่พูดจบ ทว่าบางอย่างกลับบอกให้เธอยืนรอและหันไปพูดคุยกับผู้เป็นช่างภาพอีกนิด เพื่อว่าเขาต้องการจะถ่ายภาพเธอเพิ่ม ทั้งที่เธอก็สังเกตเห็นแล้วว่าช่างภาพคนนั้นได้กดชัตเตอร์ภาพของเธอจนแทบจะในทุกอิริยาบถอยู่แล้ว ความรู้สึกบางอย่างในใจบอกเธอแบบนั้น และก็เป็นที่ทำให้เธอรู้สึกแปลกๆ ขึ้นมา

พลันที่กล้องถ่ายรูปถูกเคลื่อนย้ายออกจากใบหน้าของเธอก็ทำให้เธอได้เห็นบางสิ่งที่ทำให้หัวใจเธอสวดยต้องขมวดเข้าหากัน ก่อนจะรีบคลายออก ความรู้สึกฟุ้งฟองในหัวใจเกิดขึ้นราวกับมีปุยนุ่นสีขาวละมุนค่อยๆ พูดยายใหญ่ขึ้น ก่อนจะค่อยๆ ลอยขึ้นสู่ท้องฟ้าที่สว่างจ้า นุ่มนวลเกินกว่าทุกสิ่งที่คุณเคยเห็น ความรู้สึกที่เกิดขึ้นนั้นเธอคุ้นเคยราวกับได้พบเจอคนพิเศษที่ห่างหายไปนาน ตลอดจนความรู้สึกบางอย่างซึ่งจุกแน่นอยู่ในหัวใจอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน

เพราโพนมรีบสลัดไล่ความรู้สึกแปลกๆ ออกไป เมื่อชายหนุ่มผิวขาว หน้าตาหล่อเหลาจนเธอเผลอคิดไปว่าเขาอาจเป็นดาราหรือนายแบบ แต่กล้องในมือของเขานั้นยืนยันว่าไม่ใช่ หนุ่มหล่อที่เธออธิบายไม่ถูกถึงสายตาเขาที่มองตรงมา รอยยิ้มซึ่งดูอบอุ่นราวกับว่าโลกนี้ช่างสดชื่นเหลือเกินที่เขาส่งมาให้ฉัน ทำเอาเธอต้องยิ้มตอบโดยอัตโนมัติ

เพราโพนมบอกตัวเองว่าเธอไม่เคยรู้จักเขามาก่อนแน่ เพราะ

กระบวนการด้านความจำของเธอยังคงใช้งานได้ดี และเธอก็ไม่มีทางที่จะหลงลืมใครบางคนที่เคยรู้จัก โดยเฉพาะถ้าเขาคนนั้นหล่อเหลาได้มากขนาดนี้ แล้วความรู้สึกที่เกิดขึ้นนี้หมายความว่าอย่างไร ทำไมเธอจึงได้รู้สึกราวกับเขาเป็นคนคุ้นเคย หรือจะเป็นเพราะรอยยิ้มสดใสนั้น รอยยิ้มที่มีขึ้นราวกับว่าโลกใบนี้ช่างมีแต่ความสุข มีแต่สิ่งที่น่าอภิรมย์จนไม่อาจระงับความสุขที่จะแผ่อแผ่ให้แก่ใครๆ ได้

“ผมถ่ายไว้ครบแล้วครับ” คำพูดแสนสุภาพนั้นหลุดจากปากเขาพูดพลางก้มศีรษะน้อยๆ เป็นเชิงขอบคุณ

“จะ ขึ้นพี่ขอตัวนะ” เพราะโพลมยิ้ม รู้สึกคล้ายเลือดลมสูบฉีดขึ้นที่สองแก้มอย่างไม่รู้ตัว เขากำลังพูดกับเธอไม่ใช่แทนคุณ

ผู้หญิงที่สวยงามไปทั้งเนื้อตัว ไม่ว่าจะเป็นรอยยิ้ม สีนํ้าตาทางหรือแม้แต่คำพูดและแววตา ทุกสิ่งทุกอย่างที่ประกอบขึ้นมาเป็น ‘เพราะ-โพลม ภัทรนันท์’ ช่างดูงดงามและมีคุณค่า เหมาะสมที่จะประดับอยู่ในเรือนใจของผู้ชายดีๆ สักคน แต่ทำไมเธอถึงยังไม่มีใคร

“มองตาละห้อยเลยนะ เนี่ยไม่ใช่แค่หมามองเครื่องบินหรือหมาเห็นปลากะปองนะโว้ย! แต่เอ็งอะ เหมือนหมาที่มองปลากะปองอยู่บนเครื่องบินเลยอะ ฮ่า ฮ่า ฮ่า”

“หลบไปเลย เอ็งก็ไม่ต่างกันหรอก” ปราณรัตน์บิดใบหน้ายียวนหัวเราะร่าของแทนคุณให้พ้นไปจากเลนส์กล้องเขา เพราะแม้แต่ภาพเบื้องหลังของเธอเขาก็อยากจะบันทึกไว้ให้ครบ ทุกความประทับใจของเขามีต่อเธอคนนี้ แม้ว่ามันจะรางเลือน แต่เขาก็มีความสุขที่ได้ทำ

“ไม่ต่างกันยังไงวะ ไหนพูดมาดิ” คิ้วเข้มของแทนคุณขมวดเข้าหากัน สังหรณ์ใจว่าความลับจะไม่เป็นความลับอีกต่อไป

“โอ้แทน...ข้าเพื่อนเอ็งนะโว้ย! เอ็งคิดว่าข้าไม่รู้รีไรงว่าเอ็งนะชอบแม่ม่าย หึหึ ม่ายเรือฟางสองลำชะด้วย”

“ไอ้ปราณรต์ ไอ้เพื่อนบ้า เดี่ยวเถอะ รอบหน้าข้าจะไม่ให้เอ็ง ถ่าย”

“ไอ้แทน” ปราณรต์หุบยิ้มเยาะเย้ยในทันทีที่สายตารู้ทันปณรอยยิ้ม เป็นต่อของแทนคุณตอบกลับมา และเขาก็ตอบโต้ได้เพียงทำท่าเช่นชื้อว เคี้ยวฟันและยื่นมองแทนคุณเดินล่อเลียนจากไป

หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งใบหน้าสวยในชุดเสื้อเชิ้ตกางเกงยีน

ที่กำลังนั่งดูตาซึ่งพร้อมจดบันทึกหน้าหน้าของทุเรียน ซึ่งคนงานกำลังทยอย ลำเลียงออกจากสวนอยู่นั้น คือเป้าหมายที่ผู้มาใหม่ต้องการมาพบ

‘รัชณี’ ผู้จัดการบัญชีสาวโสดวัย 35 ปีได้หยุดยืนดูขั้นตอนการทำงานในสวนพร้อมกับลอบสำรวจน้องสาวของตนเองไปด้วย ในเดือนนี้นั้นกำลังอยู่ในหน้าเก็บเกี่ยวผลทุเรียน มังคุดและเงาะ ที่จะให้ผลผลิตออกมาพร้อมๆ กัน ซึ่งจะส่งผลในด้านกลไกราคา เพราะยิ่ง ผลผลิตออกมาเท่าไร ราคา ก็จะยิ่งลดต่ำลงเท่านั้น ดังนั้นหากผลไม้ ของสวนได้ออกก่อน สวนนั้นย่อมได้เปรียบในด้านราคาขายที่อาจเพิ่ม มากขึ้น ชนิดที่ว่าเก็บก่อนย่อมขายได้ราคา ก่อน และก็เป็นเหตุผลที่น้องสาว ของเธอต้องมาคุมคนงานเองวันนี้

รัชณีมองน้องสาวพร้อมกับเด็กชายตัวน้อยวัยประมาณห้าขวบ ที่วิ่งเล่นอยู่ไม่ไกลจากผู้เป็นแม่อย่าง ‘รัชณา’ น้องสาวคนเล็กของเธอ คงจะมีชีวิตที่ดีกว่านี้หากไม่คิดชิงสุกก่อนห่ามและต้องกลายมาเป็น คุณแม่ยังสาว ที่วันๆ ต้องเอาแต่หมกตัวอยู่ในสวน เพราะความรู้สึกผิด ที่ว่าตนเองทำให้ครอบครัวต้องอับอายขายหน้า...ตั้งท้องทั้งที่ยังเรียน ไม่จบ ทั้งแฟนหนุ่มของรัชณาก็ไม่ได้มีฐานะพอที่จะช่วยกู้หน้าตาให้ ครอบครัวเธอได้ เพราะเขาเป็นเพียงนักศึกษาที่ต้องทำงานไปเรียนไป

เมื่อรัชณาเลือกที่จะดรอปเรียนและกลับมาคลอดลูกที่เมืองจันทร์ เขาจึงเป็นเพียงคนแปลกหน้าสำหรับครอบครัวเธอ เพราะแม่เธอรับ

ไม่ได้ที่จะต้องยอมรับคนซึ่งทำลายอนาคตของลูกสาวตนเองเข้ามาอยู่
ร่วมชายคาบ้าน และที่แม่เธอเกลียดที่สุดเลยก็คือผู้ชายที่มักมาก

“รู้ญ”

รัฐชนาละสายตาจากบัญชีจดบันทึกหน้าหน้าทุกเรียน หันหน้าตาม
เสียงเรียกคุ้นเคยนั้น รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้า ก่อนจะเรียกลูกชายให้เข้า
มาหา พร้อมชี้ชวนให้ดูผู้ที่มาใหม่

“ป้านี่ใคร้า!”

“คราวลูก โห! ไม่เจอกันแปบเดียว น้องลมของป้าโตเป็นหนุ่มแล้ว”
รัฐนีโอบอกต่อหลานชายคนเดียว หอมแก้มซ้ายขวาด้วยความรัก ก่อนจะ
พยักหน้ารับไหว้จากน้องสาว

“จริงครับป้า แม่บอกว่าลมโตเป็นหนุ่มแล้ว แม่อุ้มไม่ไหว” เด็กชาย
ตัวน้อยจับปากจิบคอดูตามประสาเด็กพูดเก่ง ที่มักมีน้ำลายสออยู่
ริมฝีปากตลอดเวลา

“เธอลูก ไหนป้าลองอุ้มซิ จะอุ้มไม่ไหวมัย ฮึบ!” รัฐนีอุ้มหลานชาย
ก่อนจะทำสีหน้าเหยเกว่าหนักจริง ทำให้เด็กชายหัวเราะขบขันกับใบหน้า
ของผู้เป็นป้า

“พี่นี่มีอะไรหรือเปล่าคะ มาหาถึงในสวนเลย” รัฐชนาถาม เมื่อ
ปล่อยให้รัฐนียกมือกลับหลานชายจนชุ่มปอด ก่อนผู้เป็นป้าจะปล่อย
ให้น้องลมลงไปวิ่งเล่นนับลูกทุเรียนต่อ

“แหม...ไม่มีอะไรที่พี่มาได้เธอ พี่ก็อยากเห็นสวนเห็นไร่บ้างสิ
อยู่กรุงเทพฯ มีแต่ตึก จะหาต้นไม้สักต้น โน่น สวนลุมฯ มาบ้านทั้งที่
พี่ก็อยากหายใจเอาโอโซนเข้าปอดให้เต็มที่ เวลากลับไปสู้กับควันพิษมัน
จะได้ตันๆ กันไว้ไง” รัฐนิจิบปากจิบคอดูด้วยท่าทางน่าหมั่นไส้ ก่อน
จะทำท่าสุดลมหายใจเข้าปอดลึกๆ เรียกเสียงหัวเราะขบขันพลางส่าย
หน้าไปมาจากคนที่ยืนอยู่ด้านข้าง

“เชื่อจ้ะ ว่าแต่รอบนี้จะเอาทุเรียนกี่ลูกละ มั่งคุดกับเงาอย่างละ

ก็เข่ง คุณน้องจะได้จัดเตรียมใส่รถคุณพี่ให้พอดิบพอดีไม่ขาดตก
สักลูก” รัชชนาเอ่ยเสียงอ่อนเสียงหวานแบบประชด แต่สองพี่น้องรู้กัน
ดีว่า นั่นคือการแสดงความรักของพวกเธอ

“รักที่สุดเลยคนรู้ทัน”

“รักที่สุดเลยคนซึ่งกเหมือนกันค่ะ”

“ใครกันยะซึ่งก”

“ก็คนนี่ไง” รัชชนาพูด ก่อนจะโผล่เข้ากอดพี่สาว ชบหน้าลงกับอก
เมื่อทางนั้นอ้าแขนออกจนสุด

“คิดถึงพี่นี่ที่สุด!” เสียงหวานลั่นไหวกล้ายกลั้วสะอื้น

“แล้วใครใช้ให้เก็บตัวอยู่แต่ในสวนล่ะจ๊ะ โลกภายนอกเขาไปไหนๆ
กันแล้ว คุณน้องก็ยั้งนั่งจดหน้าหนักๆเรียนอยู่เลย”

“ก็ใครใช้ให้ทุเรียนแพงละคะ และใครใช้ให้พี่น่อยากเป็นสาวโสด
วัยแช่บอยู่กรุงเทพฯ กันล่ะ ไม่กลับมาดูแลแม่ดูแลน้อง”

“จ้...ยอมแพ้ นี่เพราะต้องมาขอทุเรียนเขากินหรือคะก็เลย
ต้องยอม ถ้าได้ซื้อละไม่ยอมแน่ ปะ ไปในสวนกัน พี่อยากเห็นความสำเร็จ
ของรัช”

รัชนี่ขี้เรือนผมยวาที่รวบไว้เป็นหางม้าของรัชชนาอย่างแสนรัก
ก่อนจะหันมาเรียกหลานชายให้วิ่งตาม และพากันเดินเข้าไปในสวนเพื่อดู
คนงานช่วยกันเก็บทุเรียน...ผลผลิตที่รัชชนานั่นดูแลเอาใจใส่ทุกขั้นตอน
และไม่ได้หวังเพียงตลาดผลไม้เท่านั้นที่ผลผลิตจากสวน ‘แม่เรียม’
แห่งนี้สามารถนำส่งได้ แต่รัชชนาเลือกที่จะใช้เทคโนโลยีล้ำหน้าให้เป็น
ประโยชน์สูงสุด เมื่อเจ้าของสวนคนสวยเปิดขายผลไม้ผ่านช่องทาง
โซเชียลเน็ตเวิร์กด้วย แต่ยังคงจำกัดการขนส่งแค่เพียงเขตภาคตะวันออก
และภายในกรุงเทพฯ เท่านั้น โดยการขนส่งจะเน้นจัดส่งให้ได้ภายใน
ยี่สิบสี่ชั่วโมง ดังนั้นผลผลิตของสวนแม่เรียมจึงต้องคัดคุณภาพเป็น
พิเศษ

รัฐนิมองความเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นของรัฐนา แม่เธอจะไม่ได้กลับมาบ้านบ่อยครั้ง เพราะส่วนมากแล้วจะมาในช่วงหน้าฝนไม่เพื่อนำผลผลิตในสวนไปมอบให้ลูกค้าและแจกให้พนักงานในบริษัทที่เธอดำรงตำแหน่งเป็นผู้จัดการฝ่ายบัญชี แต่เธอก็รับรู้ทุกสิ่งทุกอย่างที่รัฐนาประสบผ่านทางแม่ แม่ที่ใจแข็งแต่ก็รักลูกสาวมาก มากเสียจนไม่อยากให้ลูกต้องเจ็บปวดเพราะผู้ชายคนไหน เธอถึงได้อยู่เป็นสาวโสด และรัฐนาในขณะนี้ก็มีสถานะไม่ต่างจากสาวโสดเช่นกัน

แม่มักจะปรึกษาเรื่องน้องทุกครั้งเมื่อไร. มหา บอกล่าเรื่องราวที่รัฐนาเศร้าสร้อยตั้งแต่กลับมาอยู่บ้าน แต่แล้วรัฐนาก็เปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้นเมื่อคลอดน้องออกมา เพราะรัฐนาได้เอาความเศร้าทั้งหมดมาแปรเปลี่ยนเป็นพลังในการเลี้ยงดูลูกน้อย และเป็นพลังในการรับช่วงดูแลสวนผลไม้ต่อจากแม่ที่เริ่มอ่อนกำลังลงทุกที เพราะอายุที่เพิ่มมากขึ้น

แม้จะไม่เห็นด้วยที่แม่กีดกันไม่ให้สามีของน้องสาวได้มาอยู่ร่วมชายคาเดียวกับผู้เป็นภรรยา จนกว่าเขาจะพิสูจน์ได้ว่าสามารถจะเลี้ยงดูรัฐนาและลูกได้ แต่เธอก็ยังวางใจ เพราะทั้งคู่ั้นจดทะเบียนสมรสกันอย่างถูกต้องตามกฎหมาย เพื่อเป็นหลักประกันว่าหลานชายของเธอยังมีพ่อที่ห่วงหาอาทรเขาเสมอ ไม่ใช่เป็นลูกไม่มีพ่อที่ถูกทิ้งขว้าง

สิ่งที่เธอพอจะช่วยน้องได้ก็คือการซื้อบ้านในตัวเมืองไว้ให้สำหรับเป็นสถานที่นัดพบและพักอาศัยร่วมกันระหว่างพ่อแม่ลูก ซึ่งในทุกเดือนสามีของรัฐนาจะต้องลงมาจากกรุงเทพฯ เพราะหากเข้าหาที่บ้านสวนจะทำให้ผู้เป็นแม่ยายไม่สะดวกใจ การพบกันข้างนอกในสถานที่ที่ปลอดภัยจึงเป็นสิ่งเหมาะสมมากกว่า เพราะในสายตาเธอเขาก็ไม่ได้เลวร้ายมากมายอะไร และดูราวว่าความผิดของเขาจะมีเพียงเรื่องเดียวคือทำให้รัฐนาหมดอนาคตเท่านั้น

และอีกความคิดหนึ่งก็คือ อนาคตของรัฐนาอาจยังคงไปได้อีก

ไกลเพราะมีเขาเป็นผู้สนับสนุนด้วย เนื่องจากเขายังคงส่งเสียเลี้ยงดูน้องลมอยู่อย่างสม่ำเสมอไม่เคยขาด ภายใต้ครอบครัวเล็กๆ ที่มีความสุขตามอัตภาพ และดูราวการต่อสู้กับความไว้วางใจของผู้เป็นแม่ยากำลังใกล้จะสัมฤทธิ์ผล เพราะหลานชายตัวน้อยที่มักจะคุยอวดกับคุณยายเรื่องพ่อของเขาอยู่เสมอนั้นกำลังจะทำให้แม่เธอใจอ่อน ช่วงหลังๆ แม่จึงมักจะเปรยๆ ถึงลูกเขยที่บอกว่าไม่ชอบใจคนนี้อะไรๆ และคงไม่ใช่เธอเท่านั้นที่รู้สึก เมื่อรู้เช่นนั้นก็ยิ่งดูเบิกบานขึ้นราวกับดอกไม้ที่เบ่งบานเพราะได้น้ำ

เรือนร่างผอมบางในชุดเสื้อถักโครเชต์สีครีมตัวยาวคลุมสะโพก

สวมใส่ทับกับเลกกิ้งสีดำในเป็นขนสัตว์เทียม เพื่อให้ความอบอุ่นแก่ร่างกาย เอวคอดนั้นคาดไว้ด้วยเข็มขัดหนังสีน้ำตาล เข้าชุดกันกับรองเท้าส้นสูงในสไตรโบสีเมียน มีพู่ระย้าห้อยอยู่ด้านหน้า สะพายย่ามใบใหญ่สีสด ผลิผลพลทองถิ่นจากชาวเขาของเมืองไทย

เส้นผมสีดำหยักศกยาวสยายถูกลอยเป็นอิสระสะบัดพลิ้วไปตามตามจังหวะก้าวเดิน ทำให้เธอดูไม่ต่างไปจากศิลปินสาวสวยที่กำลังเดินทอดอารมณ์อย่างมีความสุขอยู่ในบรรยากาศที่งดงามของกรุงปารีส ดวงตากลมโตคู่กลมล้อมกรอบไปด้วยแพขนตาหางอนมองตรงไปข้างหน้า รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนดวงหน้านวลนั้น ภาพที่เธอเห็นตรงหน้าช่างงดงามจนเธออยากจะหยิบเอาเฟรมผ้าใบมาตั้งและบันทึกภาพแห่งความประทับใจผ่านฝีมือประณีต เพราะภาพที่เห็นนี้คือต้นซากุระตลอดสองข้างทางที่กำลังพากันออกดอกสีชมพูบานสะพรั่งเต็มต้น ตัดกับแผ่นฟ้าที่เป็นสีฟ้าสดใสไม่ต่างจากท้องฟ้าในเมืองไทยเหนือนาข้าวตามต่างจังหวัด เพราะถึงคราวที่ฤดูกาลแห่งแสงอาทิตย์เข้ามาเยือนกรุงปารีสแล้ว หลังจากหลับใหลอยู่ในช่วงฤดูหนาวมาตลอดสามเดือน ซึ่ง ณ เวลานั้นก็คือ ‘ฤดูใบไม้ผลิ หรือ Le Printemps ของปารีส’ และฤดูกาลนี้ก็

ขึ้นชื่อว่าเป็นฤดูกาลที่สวยงามที่สุด ‘ฤดูดอกไม้แห่งงานเฉลิมฉลองความรัก’ la saison des fleurs, des fêtes, des amours คนฝรั่งเศสมักถือเอาฤดูกาลนี้จัดงานพิธีมากมาย เช่น พิธีรับศีลจุ่ม หรือ พิธีแต่งงาน และตลอดทั้งช่วงเดือนแห่งอากาศดีนี้จะถือเป็นฤดูกาลแห่งการสอบไล่ปลายปีของนักเรียนนักศึกษาอีกด้วย เพราะอากาศจะอุ่นขึ้น และทั่วทั้งประเทศก็มีแต่สิ่งสวยงาม

ดังนั้นเมื่อถึงเดือนเมษายนของทุกปี เธอจึงมักหนีจากความร้อนของอากาศเมืองไทยมาใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางความเย็นสบายที่ปารีสเพื่อทำงานและเพื่อเก็บเกี่ยวประสบการณ์ ทั้งยังเป็นการพบปะกับเอเจนซีเพื่อว่าจะมีใครสนใจนำภาพวาดของเธอไปประกอบโฆษณาหรือตีพิมพ์ลงนิตยสารบางเล่ม หรืออาจต้องการชิ้นงานในรูปแบบใดเป็นพิเศษ และบางครั้งเธอก็จะเข้าไปชลุทวอยอยู่ในแกลเลอรีเพื่อสัมผัสทัศนคติของลูกค้าแต่ละรายที่ชื่นชอบผลงานเธอ

สองเท้าพาก้าวเดินไปสู่ถนนแห่งศิลปิน หรือที่คนทั่วไปรู้จักกันในนามของ ‘มงต์มาร์ท’ เสน่ห์ของมงต์มาร์ทอยู่ที่การได้เดินทอดน่องไปตามซอยเล็กซอยน้อยที่มีร้านรวงมากมาย ทั้งคาเฟ่ ร้านกาแฟ ร้านขนมปัง ร้านช็อกโกแลต จุดมุ่งหมายของนักท่องเที่ยวส่วนมากก็คือมาเที่ยวชมความงามของมหาวิหารซาเคร-เกอร์ และชื่นชมชีวิตความเป็นอยู่ของชาวปารีสเชิงท้องถิ่น ที่ขาดไม่ได้คือสัมผัสกับวิถีชีวิตในแบบศิลปิน ด้วยระยะประชิดตัว เพราะมงต์มาร์ทถือเป็นย่านรวมตัวของศิลปินที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป หรืออาจเรียกได้ว่าใหญ่ที่สุดในโลกก็ว่าได้ ศิลปินหลายร้อยคนจะมาตั้งเพรมวาดภาพกันข้างทาง ทั้งริมบาทวิถีหรือใต้ต้นไม้จนแทบไม่มีบริเวณใดที่ว่างเว้นจากคนจับจอง และผลงานของศิลปินแต่ละคนก็มักสร้างความตื่นตาตื่นใจให้นักท่องเที่ยวจนไม่อาจรักษาเงินในกระเป๋าไว้ได้

ศิลปะเป็นเรื่องของความชอบส่วนบุคคล บางคนอาจมองว่า

สวย หรือบางคนอาจมองแล้วคิดต่าง แต่สำหรับเธอ ศิลปะก็คือศิลปะ ทุกภาพมีส่วนที่สวยงามแตกต่างกัน อยู่ที่ว่าจะมองในมุมไหนเท่านั้น

เฟรโดโยมมหยุดมองศิลปินที่กำลังวาดภาพเหมือนให้หนักท้องเที่ยวสาวชาวยุโรปรายหนึ่ง ความน่าสนใจนั้นได้ดึงดูดสายตาเธอและนักท่องเที่ยวคนอื่นๆ ให้หยุดดู ศิลปินปารีสซึ่งผู้นี้สามารถถ่ายทอดคุณลักษณะของเธอคนนั้นออกมาได้อย่างเหมือนจริงราวกับภาพถ่าย โดยเฉพาะดวงตากลมโตสีฟ้าน้ำทะเลนั้น ที่แม้จะเป็นเพียงภาพขาวดำ แต่ก็กลับให้ความรู้สึกคล้ายเธอมีอีกตัวตนหนึ่งอยู่บนผืนกระดาษ เห็นดังนั้นรอยยิ้มก็ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของเฟรโดโยมม ก่อนจะออกก้าวเดินและทอดหัวใจไปตามท้องถนนที่ทำให้เธอเบิกบานเหลือเกิน การได้มาเห็นความต่าง ความแปลกใหม่กว่างานตัวเอง ทำให้เธอมีจินตนาการก้าวไกล และมองความงามในมุมที่กว้างขึ้น

“สวัสดีค่ะปิแอร์”

รอยยิ้มพร้อมคำเอ่ยทักเป็นภาษาฝรั่งเศสส่งตรงไปยังชายหนุ่มร่างสูงที่กำลังยืนครุ่นคิดกับการจัดวางเฟรมผ้าใบหลายภาพที่เหล่าศิลปินนำมาทั้งชายฝากและฝากขายอยู่ในแกลเลอรีของเขา

“โอ้ว...แองจี้ คุณมาแล้ว คุณทำให้ผมเสียใจ”

ปิแอร์ หนุ่มฝรั่งเศสผู้มีใบหน้าหล่อเหลาขั้นเทพก้าวเข้ามาสวมกอดเฟรโดโยมอย่างยินดีที่สุดที่ได้เห็นเธออยู่ในแกลเลอรีเขา เธอซึ่งเป็นศิลปินสาวสวยชาวไทยที่มีลายเซ็นว่า ‘Angel’ และเขาก็มักจะเรียกเธอว่า ‘แองจี้’ ตามชื่อของเธอที่แปลว่า ‘นางฟ้า’

“เสียใจอะไรกันคะ ฉันไม่ได้ทำอะไรคุณสักหน่อย”

เฟรโดโยมมอมยิ้มไม่รู้ไม่ชี้กับใบหน้าเศร้าสร้อยที่ปิแอร์พยายามทำ ปิแอร์เป็นเพื่อนเรียนศิลปะรุ่นเดียวกับเธอ และเขาก็ยึดอาชีพศิลปินอย่างเต็มตัวโดยการเปิดแกลเลอรีเล็กๆ เป็นของตัวเอง แต่ยอดขาย

ในแต่ละปีของเขาก็ไม่ได้เลิกเลยสักนิด เพราะปีแอร์รับเป็นเอเจนซีให้เพื่อนๆ ที่เรียนจบรุ่นเดียวกัน หรือบรรดาศิลปินที่ต้องการนำภาพมาลงที่แกลอรีเขา เขายังมีเว็บไซต์แสดงผลงานของศิลปินแต่ละคนให้อีกด้วย พร้อมทั้งเปิดรับจองภาพศิลปะ และยังสามารถให้ลูกค้าระบุความต้องการคร่าวๆ ลงไปได้โดยผ่านเว็บไซต์นั้น เพื่อให้ศิลปินท่านนั้นๆ สามารถตอบโจทย์ของลูกค้าได้มากที่สุด ส่วนสาเหตุที่ทำให้ปีแอร์ถึงกับเอ่ยบอกเพราโพนมออกมาว่าเสียใจนั้นก็เพราะ

“ทำไมคราวนี้ถึงอยู่ได้แค่อาทิตย์เดียว บอกเหตุผลมาซะดีๆ ไม่งั้นผมจะตามคุณกลับเมืองไทย”

“ไปได้จริงหรือคะ รับประกันมั้ยว่าโซฟีน่าจะไม่มาแหกอกคั่วกหัวใจของฉันออกไปทำซุปะนะ คนท้องคนไส้ยิ่งโมโหง่ายอยู่ด้วย โมโหเหิงนี่กลัวล่ะคะ” เพราโพนมพูดล้วยยิ้ม เมื่อโซฟีน่านั้นคือภรรยาของปีแอร์ที่กำลังตั้งครรภ์อ่อนๆ และมีกำหนดจะแต่งงานกับเขาในสัปดาห์หน้านี้นี้

“หึๆ...แล้วอยู่ได้ถึงมั๊ยละ อันนี้โซฟีน่าฝากถามนะ เจ้าหล่อนะบ่นคิดถึงคุณทุกวัน”

“ถึงสิคะ เตรียมชุดเพื่อนเจ้าสาวมาแล้วด้วย”

“โอ้ว...ขอบคุณครับ ขอขอบคุณมากแองจี้ คุณเป็นนางฟ้าของเราจริงๆ แล้วเมื่อถึงวันที่ความรักของคุณแบ่งบาน ผมกับโซฟีน่าก็จะไปร่วมแสดงความยินดีกับคุณด้วย”

เพราโพนมยิ้มอย่างยินดีและขอบคุณในหัวใจของปีแอร์ ความรักระหว่างปีแอร์กับโซฟีน่าเริ่มต้นขึ้นในบรรยากาศสุดแสนจะโรแมนติกแห่งมหานครปารีส เมื่อนักท่องเที่ยวสาวลูกครึ่งอังกฤษนั้นชื่นชอบในภาพวาดสีน้ำมันรูปดอกบัวสีชมพูกลางบึงของเธอ โซฟีน่าได้ติดต่อขอซื้อภาพจากปีแอร์ผู้เป็นเจ้าของแกลอรี แต่ปีแอร์ไม่สามารถขายให้ได้เพราะเขาเป็นเพียงเอเจนซีที่ต้องส่งภาพวาดที่มีคนจองเรียบร้อยแล้วให้แก่เจ้าของภาพที่แท้จริง แต่แล้วปีแอร์ก็กลับทำในสิ่งที่เธอไม่คาดคิด เขา

มาอ่อนหวานให้เธอช่วยวาดภาพดอกบัวอีกภาพเพื่อส่งมอบให้สาวลูกครึ่งอังกฤษที่แสนน่ารักและมีรอยยิ้มที่สดใสคนนี้

ภาพวาดของเธอจึงกลายเป็นสื่อกลางความรักให้คนทั้งคู่ เพราะภาพวาดของเธอส่วนใหญ่จะมีโซฟีน่าเป็นลูกค้าเจ้าประจำ โซฟีน่าชอบเมืองไทยมาก ภาพวาดที่มีกลิ่นอายของความเป็นเอเชียผสมผสานกันอย่างลงตัวของเธอจึงกลายเป็นจุดขายที่โดดเด่น และที่เธอบินมาปารีสในยามนี้ทั้งที่มีเวลาพักอยู่ได้แค่เพียงหนึ่งสัปดาห์เท่านั้นก็เป็นเพราะต้องการมาร่วมแสดงความยินดีแก่คนทั้งคู่ ส่วนที่บีแอร์บอกว่าเขาและโซฟีน่าจะไปร่วมแสดงความยินดีในวันที่ความรักของเธอเบ่งบานเธอก็ยังไม่เห็นวี่แววเลยสักนิด แม้แวบหนึ่งในห้วงความคิดเธอจะมองเห็นดวงตาคมเข้มคู่หนึ่งมองมาอย่างอบอุ่นหัวใจก็ตาม

2

วิมานนางฟ้า

อากาศที่ขึ้นน้ำค้างยามเช้า ทำให้ร่างซึ่งนอนหลับตาพริ้มอยู่บน
เตียงนอนแบบสี่เสารูปทรงโบราณเข้ากับธีมบรรยากาศห้องนอนนั้น
ต้องกระชับผ้าห่มนมสีนวลสะอาดตาขึ้นห่มคลุมร่างกายมากขึ้น เพราะ
ชุดนอนผ้าฝ้ายสายเดี่ยวตัวยาวกรอมเท่านั้นไม่หนาพอที่จะให้ไอร้อน
ในยามเช้ามีดเช่นนี้

ทว่าก็หลับตาอยู่หนึ่งได้ไม่นาน เมื่อเจ้านกแก้วคอแหวนสีกุหลาบ
ครอบครวใหญ่ซึ่งกำลังแข่งกันส่งเสียงร้องเจื้อยแจ้วอยู่ที่ต้นชมพู่
มาเหิมยวต้นใหญ่ที่อยู่ด้านข้างตัวบ้านไม่ไกลจากหน้าต่าง ในทุกเช้าเธอ
จึงมีนาฬิกาปลุกส่วนตัวที่แสนพิเศษสุด จนทำให้เพื่อนชาวต่างชาติหรือ
เพื่อนคนไทยที่เคยมานอนค้างบ้านของเธอต่างพากันอิจฉา ที่ธรรมชาติ
นั้นช่างสรรค์สร้างความสุขให้แก่เธอได้อย่างท่วมท้น

ร่างบอบบางค่อยๆ ยันกายขึ้นจากที่นอน สองมือรวบรวมหยักศก
ยุงเหยิงขึ้นสูง ก่อนจะขมวดไว้เป็นมวยกลางกระหม่อมอย่างหลวมๆ
รอยยิ้มปรากฏขึ้นบนใบหน้า ขณะดวงตาวหวานสวยทอดมองมาลงลูกไม้
หน้าต่างห้องนอน ก่อนจะจดฝ่าเท้าลงบนพื้นกระดานเรียบมันเงา บ่งบอก
ความเก่าแก่ของเนื้อไม้และสะท้อนให้เห็นถึงความดูแลเอาใจใส่จาก
เจ้าของเรือนเป็นอย่างดี มือหนึ่งเอื้อมไปคว้าผ้าฝ้ายทอสีลิเป่ลือกมั่งคุด
ซึ่งพาดไว้บนพนักเก้าอี้โบราณที่เข้าชุดกันกับโต๊ะทำงานขึ้นห่มคลุมไหล่

เปล่าเปลี่ยวเพื่อสร้างความอบอุ่น ก่อนจะเดินตรงไปยังหน้าต่าง

ดวงตาสวยหวานมองไกลไปสู่ดสายตา เห็นแสงสีนวลที่เริ่มจับขอบฟ้า ตัดกับทิวสวนมั่งคุด ทุเรียน ที่เริ่มลดน้อยหายไปตามสังคมเมืองที่เจริญมากยิ่งขึ้น แต่ไม่ว่าบ้านอื่นหรือสวนอื่นๆ จะเจริญตามเมืองใหญ่ไปมากเท่าใด สวนของเธอก็ยังคงความเป็นธรรมชาติแบบเดิมเอาไว้ ไม่ผิดเพี้ยน นับจากวันที่พ่อแม่อยู่ หรือกระทั่งถึงวันที่ท่านทั้งสองจากไป สวนแห่งความรักของพ่อแม่ก็ยังอยู่ในสภาพเดิม และเธอก็จะรักษามันไว้แบบนี้ให้นานที่สุดตราบที่เธอจะสามารถทำได้ เพราะสถานที่แห่งนี้คือ 'วิมานบนดิน' สำหรับนางฟ้าเช่นเธอ 'เพราโพนม-นางฟ้า-Angel'

เพราโพนมสุดลมหายใจเข้าลึก ซึมซับเอาโอโซนธรรมชาติเข้าปอดให้มากที่สุด เธออาจโชคดีที่มีทุกอย่างพร้อมสรรพ ทำให้ไม่ต้องไปชวนหาหารายได้เพิ่มเพื่อให้สอดคล้องกับค่าครองชีพที่สูงจนยังไม่อยู่ และเธอก็ยังรู้จักใช้เงินทองที่หามาได้อย่างประหยัด ไม่ฟุ้งเฟ้อจนเกินตัว เธอชอบเสื้อผ้าเครื่องประดับที่ทำจากผ้าพื้นเมือง มีแค่เวลาออกงานเท่านั้นที่ต้องไปหาเช่าเอาตามห้องเสื้อชั้นนำ ซึ่งเจ้าของห้องเสื้อเหล่านั้นก็ยินดีที่จะให้เธอได้สวมใส่ เพราะเป็นการช่วยโปรโมตห้องเสื้อพวกเขาไปในตัวด้วย

เธอชอบชีวิตความเป็นอยู่แบบไทยแท้ เคยอยู่มาแต่เด็กอย่างไร ก็ยังคงใช้ชีวิตอยู่อย่างนั้น แม้จะจากไปเรียนต่อและทำงานที่ปารีสหลายปี เธอก็ยังโหยหาชีวิตแบบนี้มากที่สุด และเมื่อมีโอกาสเธอก็ต้องรักษาไว้ให้ดี ความคิดแบบนี้จึงทำให้มยุเรตมักค่อนข้างแคบเธอเสมอว่าเป็นพวก 'ติสต์แตก' ความเป็นศิลปินมากจนเกินพอดี เข้าถึงยาก ซึ่งคำพูดของมยุเรตทำให้เธอต้องซ้ำทุกครั้งไป เมื่อถ้อยคำนิยามนี้ทำให้เธอนึกไปถึง 'ลุงช่าง'

ลุงช่าง มักนายนกประจำวัดในหมู่บ้าน มีศักดิ์เป็นญาติผู้ใหญ่ของพ่อแม่ ลุงช่างเป็นคนกว้างขวางและมีหัวใจเลื่อมใสศรัทธาในพระพุทธศาสนา

ลุงช่างไม่เคยเรียนศิลปะ อาศัยว่าบวชเรียนอยู่หลายพรรษาจึงได้พบเห็นพวกช่างศิลป์ที่มาช่วยกันเขียนภาพให้ทางวัดอยู่เป็นประจำ พระหนุ่มในวัยนั้นจึงได้เรียนรู้งานศิลปะเมื่อว่างเว้นจากกิจของสงฆ์ หรือกระทั่งลืกออกมามีเหี้ยมเรื้อน ลุงช่างก็ไม่ละเลยที่จะทำนุบำรุงวัดที่ตนได้เคยอาศัยบวชเรียนมา และจะยังคงพัฒนาต่อไปให้ดียิ่งขึ้น จึงกลายเป็นว่าผู้ทำหน้าที่ซ่อมแซมจนถึงวาดภาพจิตรกรรมฝาผนังภายในโบสถ์และศาลาการเปรียญนั้นได้กลายเป็นลุงช่างไปโดยปริยาย

ลุงช่างผู้ปลูกผักปลูกข้าวกินเอง หาปลา กุ้ง หอยในน้ำ และเลี้ยงไก่ไข่ไว้ที่บ้านอีกหลายตัวด้วยกัน ทำให้ชีวิตของแกแทบจะไม่ได้ใช้เงินเลยสักบาท นอกจากซื้อมวนยาที่เกชอบเหลือเกิน และส่งเสีย 'ปทุม' ลูกสาวของแกให้ได้เล่าเรียนสูงๆ ชีวิตเรียบง่ายของศิลปินที่ซุกซ่อนตัวอยู่ในห้องนาห้องไร่อย่างลุงช่างจึงไม่ต้องอาศัยเงินทองมากมายก็มีความสุขได้ ภารกิจของลุงช่างที่เป็นอย่างนี้แล้ว ไม่รู้ว่ามยุเรตยังจะเรียกว่า 'ติสต์แตก' ได้ไหม

เพราะโผยมคิดพลางยิ้ม 'ติสต์' ใครนะช่างตั้งคำจำกัดความนี้ขึ้นมา ทำเอาภาษาเพี้ยนไปหมด แต่จะว่าไปครอบครัวเธอก็คงจะติสต์แตกกันทั้งบ้าน เริ่มจากลุงช่างที่จับพลัดจับผลูเป็นช่างเขียนรูปจิตรกรรมพ่อของเธที่เป็นครูสอนดนตรีสากล แม่ของเธที่เป็นครูสอนศิลปะ และยังตัวเธอเองก็ยึดอาชีพวาดภาพสีน้ำมันเป็นอาชีพหลัก และมีความเขียนเพลงเป็นงานอดิเรก

เสียงขยับญอแจถูกกักหน้าประตูบ้านทำให้พร้าโผยมหันตามแล้ว ผุดรอยยิ้มขึ้นบนใบหน้า เพราะนี่ก็เป็นอีกหนึ่งนาฬิกาปลุกของเธอออกไปจากเจ้านกแก้วฝูงใหญ่ที่ก้มหน้าเอียงคอมองมาทางเธออย่างสงสัย เธอแหงนดูนกหลายตัวที่มองเห็นสีเขียวเพียงรางๆ แต่ก็ยังดูรู้ว่าสีที่อึมครึมนั้นเป็นสีเขียว คงต้องรอให้สว่างมากกว่านี้จึงจะเห็นวงแหวนบริเวณรอบลำคอพวกมันที่มีสีชมพูสดตัดกับขนสีเขียวน่ารักนั้น

นกแก้วกลุ่มนี้ย้ายมาสร้างรังที่ต้นชมพูมาเหมือนตั้งแต่ก่อนเธอจะไปเรียนต่อที่ปารีส พ่อเธอบอกว่ามันเป็นพันธุ์วงแหวนสีกุหลาบ เพราะสัญลักษณ์รอบลำคอของมันที่บ่งบอก เธอดีใจเหลือเกินเมื่อได้กลับมาที่นี่อีกครั้งและพบว่าพวกมันก็ยังอยู่ และมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นอีกด้วย จากคู่เดียวกลายเป็นนับสิบตัว ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าก่อนหน้านี้พวกมันจะมีมากหรือน้อยกว่านี้ รู้แต่ว่านี่เป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เธออยากจะรักษาความเป็นธรรมชาติของที่นี่ไว้ เพื่อให้พวกมันได้อยู่อาศัย

เพราะไทม์มียืมให้พวกมัน ก่อนจะมองไปที่บริเวณนอกหน้าต่างที่เริ่มเห็นภาพได้ชัดเจนขึ้นกว่าเดิม ตามความเข้มข้นของแสงสว่างจากเส้นขอบฟ้าที่เริ่มสว่างจ้าขึ้นทุกที

“ตื่นนานแล้วหรือน้องฟ้า”

เธอหันตามเสียงทักพร้อมตอบคำถาม “นานแล้วจะพี่ทুম นี่เจ้าพวกนี้ปลุกฟ้า” ก่อนจะทำสัญญาณมือว่าเจ้าสิ่งมีชีวิตที่งดงามบนต้นชมพูนั้นแหละที่ทำหน้าที่แทนปทุม ซึ่งในวันนี้เจ้าตัวมาสายกว่าทุกวัน แม้จะยังเพิ่งรุ่งสางก็ตาม เพราะตามข้อตกลงคือปทุมจะต้องมาถึงเรือนเธอก่อนตีห้าครึ่ง เพื่อเตรียมอาหารสำหรับใส่บาตรเช้าให้เธอ

“พี่ขอโทษนะที่มาสาย”

“พี่ทুম พี่เป็นอะไรหรือเปล่า” ด้วยสีหน้าท่าทางที่เศร้าสลด พร้อมใบหน้าที่ก้มงุดหลบหน้าหลบตาที่เห็นนี้ คือสิ่งที่ผิดปกติไปจากทุกวันของปทุม

“เปล่าจะ ไม่มีอะไร”

“พี่มีอะไรก็บอกฟ้านะ ไม่ต้องเกรงอกเกรงใจ เราไม่ใช่ใครอื่นนะพี่ มีอะไรก็บอกฟ้า ฟ้าช่วยพี่ได้ทุกอย่าง”

เมื่อสิ้นเสียงซึ่งแสดงถึงความห่วงใย ญาติผู้พี่ก็ตรงถลาเข้ามาหาเธอ ปทุมร้องไห้โฮออกมาอย่างอึดอัดแน่นใจ แม้จะพอคาดตาถึงสาเหตุได้บ้าง แต่เธอก็ถามไปเพราะต้องการให้ปทุมได้ระบายมันออกมา เพราะ

ก่อนหน้านี้ปทุมมักจะมาปรับทุกข์ให้ฟังอยู่เสมอถึงพฤติกรรมของสามี ซี้เมาที่มักจะเมากลับมาบ้านและตบตีเธอไม่เว้นแต่ละวัน ทำให้เพราโพนม รู้สึกว่าการไม่มีคู่นั้นน่าจะเป็นผลดีกับตัวเธอมากกว่า เพราะหากมีคู่แล้ว ต้องเจอแบบที่ปทุมเจออยู่ทุกวัน สู้เธออยู่คนเดียวให้สบายใจต่อไปยังดี เสียกว่า

ปทุมมักจะพูดเสมอว่าตอนแต่งงานใหม่ๆ ‘เมฆ’ ดีกับเธออย่างที่สุด และมาเปลี่ยนเป็นคนละคนก็ตอนย้ายที่ทำงานใหม่นั้นแหละ ปทุมโทษว่าเป็นเพราะเพื่อนๆ ซักชวนจึงทำให้เมฆเหลวไหล กลายเป็นคนติดเหล้า ในที่สุด แต่สำหรับเพราโพนมกลับคิดว่าเป็นเพราะความหวานของปทุม กับเมฆนั้นได้หมดช่วงโปรโมชันแล้วต่างหาก ซึ่งก็คงไม่มีใครที่จะรักษา โปรโมชันนี้ไปได้ตลอดแน่ นอกจากเธอคนนั้นจะต้องเป็นสาวสมัยใหม่ และไฟแรงอยู่เสมอ และเรื่องที่ได้ฟังจากปากของปทุมก็ทำให้เพราโพนม ถึงกับมึนงงจนทำอะไรไม่ถูก เพราะถ้าเธอมีสามีแล้วสามีพาเมียน้อยเข้ามา อยู่ร่วมชายคาเดียวกัน เธอคงต้องอกแตกตายไปก่อนเป็นแน่ คงไม่มี กำลังใจจะมาทำงานอย่างเช่นที่ปทุมกำลังทำอยู่นี้ได้

“พี่ทุมพักผ่อนเถอะนะ ไม่ต้องทำอะไรเพิ่มหรอก กับข้าวเมื่อวาน ก็ยังอยู่ แ่หุงข้าวให้พี่ก็พอแล้ว เดี่ยวฟ้าจะเอาหมูหย็องกับปลากระป๋อง ใส่บาตรพระท่านเอง พี่ทุมหุงข้าวเสร็จแล้วก็นั่งๆ นอนๆ อยู่ที่นี่ก่อน ยังไม่ต้องรีบกลับไปหรอก หรือไม่ก็อยู่ค้างกับฟ้าที่นั่นเลยก็ได้ ค้างสักวัน สองวันให้สบายใจก่อนค่อยกลับบ้านนะพี่”

ฝ่ามือบอบบางอย่างคนไม่เคยกรำงานหนักบีบกระชับฝ่ามือของ ปทุมที่ทั้งด้านทั้งแข็งเพราะความลำบากของชีวิตคู่ ปทุมน่าจะมีความสุขที่ดี กว่านี้...หากเธอจะเลือกเรียน ไม่ใช่เลือกความรัก

“น้องฟ้า พี่มิดแปดด้านไปหมด ไม่รู้จะทำยังไง เขาไม่แคร์พี่เลย นั่งนั่นมันก็ไม่ได้สวยไปกว่าพี่นะน้องฟ้า แต่มัน...แค่นมันใหญ่กว่าพี่ เท่านั้นแหละ พี่เมฆก็หลงมัน ฮือ...มันมานอนกันในห้องนอนพี่ จนพี่ทน

“ไม่ไหวต้องย้ายมานอนที่ห้องยายบัว ฮือ...มันทำอะไรกัน มันไม่แคร์พี่เลยสักนิด นี่เพื่อออกมามันก็ยังนอนกกกันอยู่” ปทุมเล่าไปพลางร้องไห้สะอึกสะอื้นไปด้วย

“แล้วเมีย เอ่อ...แล้วผู้หญิงคนนั้นเขาทำอะไรบ้างล่ะพี่ เขายอม...เป็นเมียน้อยเหรอ” เธอถามทั้งที่กระดากปากที่จะพูดคำนั้นออกมา สงสัยเหลือทนว่าผู้หญิงดีๆ ที่ไหนจะอยากเป็นเมียน้อยเขา มันต้องมีสาเหตุสิ พวกเธอถึงได้เลือกทางนี้

“น้อยไปสิน้องฟ้า มันบอกพี่เองว่ามันจะดูแลพี่เมฆแทนพี่ทุกอย่าง ให้พี่นั่งๆ นอนๆ เป็นเมียหลวงไปแล้วกัน ส่วนมันก็จะ เป็นเมียน้อยที่ผิวพี่รักและหลง มัน...มันจะสนองกันสามเวลาหลังอาหาร ถ้าวันไหนพี่เมฆไม่เห็น้อยมาก มันก็จะต่อภาคดึกให้อีกด้วย มันบอกว่าพี่จะได้ไม่ต้องเหนื่อย ดูมันพูดสิน้องฟ้า อีโหมนี่มันทั้งร้านทั้งหน้าทอนจนพี่ไม่รู้จะเอาอะไรไปแลกกับมันแล้ว แค่มันลอยหน้าลอยตามาบอกพี่ พี่ก็แทบจะน้ำท่วมปาก” ปทุมเล่าพลางสะอึกสะอื้นอย่างเจ็บแค้น แต่ก็ทำอะไรไม่ได้

“แล้วพี่เมฆว่ายังไงบ้างพี่” เพราะโหมถาม สีหน้าแสดงความทุกข์ร้อน มีอารมณ์ร่วมไปกับปทุมอย่างช่วยไม่ได้ และก็รู้ว่าเมียน้อยของเมฆนั้นชื่อว่า ‘โหม’ แค่ได้ยินชื่อของเจ้าหล่อนก็อดไม่ได้ที่จะคิดถึงตัวอิจฉาในละครน้ำเน่าสักเรื่อง

“มันจะว่าอะไร มันก็พาเมียมันเข้าไปสมสู่กันในห้องพี่ตอนะสิ ทั้งที่พี่ยังยืนอึ้งอยู่ข้างนอกนั่นแหละ น้องฟ้า พี่เจ็บหัวใจเหลือเกินเกลียดนักอ๊วกเมียมันเกลียดที่สุด แค่ยายบัวเรียนจบมีงานมีการทำ พี่ก็จะไม่เอามันแล้ว...ให้ยายบัวพ้นช่วงสอบไปก่อนเท่านั้น จากนั้นถ้ามันจะไปทำอะไรกันที่อื่นพี่ก็จะไม่ขวางอีก แต่ต้องไม่ใช่ในบ้านของพี่ ในห้องของพี่ ฮือ...พี่แค้นใจเหลือเกินน้องฟ้า”

ปทุมสิ้นสะอื้นตามแรงกดดัน เพราะไม่อยากให้มีเรื่องอะไรไป

รบกวนระหว่างที่ลูกสาวกำลังสอบเทอมสุดท้าย พอๆ กับเพราโพนมที่
 หนึ่งอึ้ง เพราะเธอให้คำแนะนำอะไรไม่ได้เลยสักอย่าง แม้จะอยากพูดให้
 ปทุมไปบอกลุงช่วงผู้เป็นพ่อ แต่ก็รู้ว่านั่นจะยิ่งทำให้ปทุมตายทั้งเป็นมากขึ้น
 เพราะปทุมนั้นรักเมสมากจนถึงขนาดยอมทุกอย่าง ยอมแม้กระทั่งตัวเอง
 ต้องเรียนไม่จบและออกจากโรงเรียนกลางคัน ยอมให้ลุงช่วงเอยัดตัดพ่อ
 ตัดลูกเพราะไม่ต้องการให้เธอแต่งงานกับเมส ยอมให้เมสตบตีมาตลอด
 หลายปี และถ้าย้อนตั้งแต่ต้นอย่างนี้ จากรูปร่างแล้ว เธอคิดว่าปทุม
 คงจะปล่อยให้เรื่องนี้เลยตามเลยเช่นเคย ปทุมคงไม่สามารถตัดเมสไป
 จากชีวิตได้อย่างเด็ดขาดเป็นแน่

“ถ้าพี่ทุมไม่ค่อยสบายใจนักก็พักอยู่ที่นี้ก่อนละกันนะ พรุ่งนี้ฟ้าต้อง
 เข้ากรุงเทพฯ แต่เช้าด้วย คงต้องฝากพี่ทุมช่วยดูแลบ้าน เอ้อ...แล้วอย่า
 ลืมโทร. ไปบอกน้องบัวละว่าพี่ทุมอยู่ที่นี่ ฟ้าไม่อยากให้น้องบัวไปเห็น
 ภาพอะไรแบบนั้นเหมือนกัน”

เธอหมายถึง ‘ปานบงกช’ ลูกสาวของปทุม ที่มีศักดิ์เป็นหลานสาว
 ของเธอ ซึ่งเหลืออีกไม่กี่เดือนปานบงกชก็จะจบปริญญาตรีสมความ
 ตั้งใจ แม้ครอบครัวของลุงช่วงจะค่อนข้างเจียมตน ไม่ค่อยได้มาวุ่นวาย
 กับเธอสักเท่าไร พวกเขามีชีวิตความเป็นอยู่เรียบง่ายอย่างชาวบ้านร้าน
 ตลาดทั่วไป ต่างจากเธอที่มีฐานะและมีหน้ามีตาในสังคม แต่เธอก็ไม่เคย
 แบ่งชนชั้น เธอถือว่าทุกคนเท่าเทียมกัน มีความเป็นมนุษย์เท่ากัน ไม่มีใคร
 รวยกว่าจนกว่า ที่เห็นว่าแตกต่างเป็นเพียงเพราะมีโอกาส กับยังไม่เจอ
 โอกาสเท่านั้น

เธอจึงคอยช่วยเหลือบำรุงแก้อาติฯ ไปอย่างพอเหมาะพอควร อะไร
 ช่วยได้ก็ขอให้บอก แต่ไม่ให้ขัดต่อหลักศีลธรรมเท่านั้น

เนื่องจากปทุมไม่ได้ทำงานอะไรเป็นชิ้นเป็นอัน พ่อกับแม่ของเธอ
 จึงว่าจ้างให้ปทุมคอยช่วยเหลือสวน ดูแลจัดแจงเรื่องคนงานในส่วนทั้งหมด
 และเมื่อสิ้นพ่อกับแม่แล้ว เธอจึงขอให้ปทุมช่วยดูแลบ้านไม้สักโบราณ

ที่เป็นเสมือนตัวแทนความรักของพ่อกับแม่ซึ่งตั้งอยู่ริมแม่น้ำเจ้าพระยา แห่งนี้ต่อด้วยอีกแรง ดูแล...ให้เทียบเท่ากับที่ปทุมดูแลบ้านเรือนตนเอง โดยปทุมจะมีกุญแจทุกห้องในบ้านหลังนี้ สามารถเข้ามาทำความสะอาด และตรวจตราความเรียบร้อยได้ทุกเมื่อ ทั้งปทุมยังมีหน้าที่จัดหาข้าวให้เธอใส่บาตร จัดเตรียมอาหารให้เธอ และจัดหาของสดของแห้งรวมทั้ง ข้าวของเครื่องใช้ที่จำเป็นและขนมขบเคี้ยวต่างๆ มาใส่ไว้ในตู้เย็น เพื่อเธอหิวขึ้นมาหยิบตัก ซึ่งทุกเดือนเธอจะโอนเงินใส่บัญชีธนาคารไว้ให้ปทุม เพื่อปทุมนั้นได้รับความสะดวกสบาย ไม่ต้องมาคอยเบิกค่าอาหารประจำวัน กับเธอ

อัตราเงินเดือนที่เธอให้ปทุมนั้นก็มากกว่าพนักงานออฟฟิศบางคนในกรุงเทพฯ เสียอีก แม้ว่าปทุมจะบอกว่ามันมากเกินไปกว่ามาก สำหรับคนที่เพียงทำหน้าที่ดูแลบ้านดูแลสวน แต่เธอก็ให้เหตุผลว่านั่นคือ สิ่งที่ปทุมสมควรได้รับแล้ว เพราะมันได้รวมไปถึงราคาค่างวดแห่งความ ว่างใจเอาไว้ด้วย จริงอยู่ว่าเธออาจจ้างคนงานทำความสะอาดบ้าน จ้าง แม่ครัว จ้างคนทำสวน หรือซื้อหาสิ่งของได้มากมายจากเงินก้อนนี้ แต่ สิ่งหนึ่งที่เธอไม่สามารถซื้อหาได้ก็คือความว่างใจในตัวพวกเขาเหล่านั้น หรือเธออาจจะซื้อได้ แต่ก็คงต้องใช้เวลากว่าครึ่งชีวิต และเวลาทั้งหมดนั้น เธอได้ใช้ไปกับปทุมมาแล้วตั้งแต่เด็กจนถึงบัดนี้

“พี่ขอบคุณน้องฟ้ามากๆ ขอขอบคุณจริงๆ ถ้าไม่มีน้องฟ้าพี่ก็ไม่รู้ เหมือนกันว่าจะมีปัญญาที่ไหนส่งเสียให้ย่ำบัวได้เรียนสูงๆ พี่ขอบคุณจริงๆ”

“อะไรกันพี่ปทุม อย่ามาไหว้ฟ้า ฟ้ายังไม่อยากแก่นะพี่” เพราะโพยม รีบรับฝ่ามือของปทุมที่ยกขึ้นไหว้ได้ทัน เพราะคงไม่ดีแน่ที่ญาติผู้ใหญ่จะมา ไหว้เธอ “พี่ปทุม พี่ปทุม ไม่ต้องมาเกรงใจอะไรฟ้า ฟ้าเองก็ไม่มีใครนะพี่ มีแต่พี่ปทุม ลุงช่าง แล้วก็น้องบัวนี่แหละ ญาติพี่น้องคนอื่นๆ ฟ้าก็ไม่ได้ คำนึงกับเขา ถ้าน้องบัวแกอยากเรียนต่อ ฟ้าก็จะส่งเสียแกเอง พี่ปทุม

สบายใจเอะอะนะ อย่าไปทุกข์อะไรให้มันมาก ความทุกข์มันไม่ได้ทำให้
 พี่ทุมมีความสุขหรอก ฟ้าวว่าพี่ทุมคอยคิดถึงแต่วันที่ยายบัวของพี่จะ
 รับปริญญาดีกว่ามั้ง ไรวันไหนว่างๆ เราไปตัดชุดสวยๆ รอไปร่วมงานของ
 ยายบัวกันดีมัย”

ใบหน้านองน้ำตาของปทุมพยับน้อยๆ อย่างเข้าใจ แต่แววตา
 เกรี้ยวรัยนั้นก็ยังคงเอ๋ไปด้วยหยาดน้ำตาแห่งความระทมออกมา
 ไม่ขาดสาย เพราะโฝยมมองภาพนั้นด้วยความรู้สึกละหลกหลาย เพราะ
 นี่ถือเป็นตัวอย่างหนึ่งที่ทำให้เธอไม่ยอมมีชีวิตคู่ เธอกลัวว่าจุดจบของ
 ความสุขเธอจะมีตัวตนเช่นนี้ เมื่อความสุขหมดไปโรมัน...เหมือนอย่าง
 ที่มยุเรตม์มักจะบอกเธอทุกครั้งในยามที่เลิกยากกับสามีคนใหม่ ทั้งที่ก่อน
 หน้านั้นก็เป็นมยุเรตม์ ที่ขยันแสดงความหวานต่อกันออกสื่อจนเลี่ยน

แต่แล้วภาพความหวานซึ่งอบอวลไปด้วยความรักของคนอีกคู่หนึ่ง
 ละ มันคือความสุขจากหัวใจสองดวงไม่ใช่หรือ

ภาพบรรยากาศในงานแต่งงานของปีแอร์กับโซฟีน่าหวานเข้ามา

ในความทรงจำที่งดงาม เนื่องจากเธอถูกเชิญให้ไปร่วมงานในฐานะ
 เพื่อนเจ้าสาว ทำให้มีโอกาสดำเนินร่วมในพิธีการด้วยตั้งแต่ต้นจนจบ
 โซฟีน่าเป็นสาวลูกครึ่งอังกฤษ-ฝรั่งเศส เธอจึงอยากเข้าพิธีแต่งงานที่
 แสนจะโรแมนติกแบบฝรั่งเศสแท้ๆ และพิธีแต่งงานของชาวฝรั่งเศสที่
 เน้นความขาวบริสุทธิ์ทำให้ทั่วทั้งบริเวณที่จัดงานเต็มไปด้วยดอกกุหลาบ
 สีขาวนับพันดอก ที่ปีแอร์เณรมิติให้แก่เจ้าสาวแสนสวยของเขา

ก่อนพิธีแต่งงานจะเริ่มขึ้น ลำดับของพิธีนั้นเริ่มต้นจาก พิธีอาบน้ำ
 ให้เจ้าสาวอย่างพิธีพิถัน โดยมีการใช้พืชสมุนไพรพื้นเมืองของฝรั่งเศส
 ผสมกับน้ำ เพื่อใช้ชำระล้างสิ่งไม่ดีงามต่างๆ รวมถึงอดีตความทรงจำ
 เกี่ยวกับความรักครั้งก่อนๆ ของเจ้าสาวให้หมดไป หลังเสร็จสิ้นพิธีนี้
 โซฟีน่าในชุดเจ้าสาวสีขาวแสนสวย ประดับเรือนผมด้วยดอกกุหลาบสีขาว

ดอกเล็กๆ แซมอยู่ในเปียที่ถักรวบแนบไปกับศีรษะอย่างอ่อนหวาน เจ้าสาวซึ่งสวยงามราวกับเจ้าหญิงผู้นี้ถึงกับทำให้ปีแอร์ตะลึงมอม เมื่อต้องไปรับเธอที่บ้านตามพิธีการ จนเพื่อนฝูงเอ่ยแซว

ทางเดินเข้าหาเจ้าสาวนั้นต้องผ่านด้านของเด็กหญิงตัวน้อยๆ ที่ออกมาทั้งทางเดินของทั้งสองด้วยริบบิ้นสีขาว ซึ่งในนาที่นี้เจ้าสาวต้องตัดริบบิ้นนั้นเพื่อก้าวออกมาหาเจ้าบ่าว แล้วเข้าไปทำพิธีการต่อภายในโบสถ์ที่อบอวลไปด้วยกลิ่นเครื่องหอมและดอกกุหลาบสีขาว

สีหน้าแสดงความสุขจนหน้าตาคลออยู่ตลอดเวลาของโซฟีน่า ทำให้เธอต้องเพิ่มอีกหนึ่งหน้าที่คือ คอยซับหยาดน้ำตาแห่งความสุขให้เจ้าสาว เมื่อพิธีการในโบสถ์สิ้นสุด ขณะที่ทั้งคู่ย่างก้าวออกจากโบสถ์ญาติทั้งสองฝ่ายจะโปรยเมล็ดข้าวสาลีลงมา ซึ่งเธอคิดว่าคงเป็นการถือเคล็ดเหมือนประเพณีไทยที่ต้องโปรยข้าวตอกดอกไม้เพื่อความเจริญรุ่งเรืองของคู่บ่าวสาว ตลอดสองฝั่งทางเดินแห่งความรักของพวกเขา เหล่าแขกเหรื่อที่ได้รับเชิญมาร่วมงานต่างนำดอกไม้มามอบให้ทั้งสองเพื่อฉลองการเริ่มต้นชีวิตใหม่ที่สดใสเหมือนดอกไม้แรกแย้ม จากนั้นเจ้าบ่าวเจ้าสาวก็ดื่มอวยพรให้แก่กันด้วยแก้วที่มีความพิเศษ คือมีหูจับทั้งสองข้าง ตามความเชื่อดั้งเดิมที่ให้ทั้งสองดื่มให้แก่กันจากแก้วใบเดียวกัน เพื่อแสดงถึงการเริ่มต้นที่จะใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ร่วมกัน จากนั้นแก้วใบนี้ก็จะถูกเก็บไว้อีกต่อหนึ่งเพื่อสืบทอดไปสู่รุ่นลูกรุ่นหลาน ซึ่งแก้วที่ปีแอร์ใช้ก็เป็นแก้วที่ตกทอดมาจากรุ่นปู่ย่าของเธอ

ภาพความสุข ความรัก ความอ่อนหวานอ่อนโยนจากสายตาของเจ้าบ่าวเจ้าสาวที่มองกันและกันทำให้เธอถึงกับสะท่อนใจ เมื่อมองเห็นชุดเครื่องประกอบพิธีแต่งงานของพ่อกับแม่ที่ถูกเรียงเก็บไว้อย่างดีที่สุดในตู้ไม้สักโบราณในบ้านเธอซึ่งถูกระงับด้านหน้า ข้าวของเครื่องใช้ที่แม่มักจะพูดถึงอยู่เสมอว่า

‘เครื่องแต่งงานนี้แม่มีครบชุด เก็บไว้ตั้งแต่สมัยคุณยายนั้นแหละ

ท่านว่าซื้อหาครั้งเดียวใช้กันได้ทั้งตระกูล ไม่ว่าจะเป็นลูกหลานคนไหน
ก็มายืมที่บ้านเราทั้งนั้น ไม่อยากให้ไปใช้ของวัด'

ทำไมละจะแม่ ที่วัดก็มีครบ ไม่เห็นต้องซื้อมาเก็บไว้เลย กว่าจะมีใคร
แต่งสักคนอีกก็คงนาน' เพราะโพนมในชุดนักศึกษามหาวิทยาลัยชื่อดัง
เอ่ยถามอย่างไคร้รู้ เพราะเธอเห็นว่าอุปกรณ์ประกอบพิธีแต่งงานจำพวก
ตั้งหลังน้ำสังข์ พาน และแจกันดอกไม้เหล่านี้ที่วัดก็มีให้ยืมถมไป ทั้งค่า
ยืมก็แล้วแต่ญาติโยมจะทำบุญ ไม่เห็นมีความจำเป็นอะไรที่ต้องหาซื้อมา
เก็บไว้ที่บ้านเลยสักนิด เพราะเชื่อว่าใครจะแต่งงานกันได้อ่อยๆ

'หนูฟ้าคิดดูนะลูก โต๊ะตั้งพวกนี้ที่วัดนะ ไม่ว่าจะเป็นงานมงคล
งานอวมงคล ก็ดูเหมือนๆ กันทั้งนั้น ถึงแม่พระท่านจะบอกว่าไม่ได้ใช้
ปนกัน แยกเก็บกันคนละที่ก็เถอะ คุณยายท่านก็ยังบอกว่าไม่แน่หรอก
เวลามาหยิบมาคืนก็ญาติโยมทำกันเองทั้งนั้น ซื้อมาไว้ที่บ้านนั่นแหละ
สะดวกใจกว่า ใครมายืมก็ถือว่าได้บุญกันไป ทำให้เขาได้ครองคู่กันด้วย'

'อิๆ...จริงจะแม่ ของบ้านเราก็สวยกว่าของวัดอีกนะจ๊ะ แล้วนี่แม่
เอาออกมาทำไมละ ใครจะแต่งงานเธอ' เธอถามขณะช่วยแม่แกะห่อ
กระดาษหนังสือพิมพ์ที่ห่อพานทองเหลืองเอาไว้

'ไม่มีใครแต่งหรอกลูก ไม่ได้ใช้งานนานก็ต้องเอามาปิดกวาด
ทำความสะอาดกันหน่อย หมอนรับไหว้นี่ก็ต้องเอาตากแดด พาน แจกัน
ก็ต้องดูว่าคราบสนิมจับกินเนื้อทองเหลืองบ้างหรือเปล่า ถ้ามีก็ต้องเอาไป
ขัดทำความสะอาดเสียบ้าง ประเดี๋ยวใครเขามาหยิบยืมแล้วจะใช้งานไม่ได้
แม่นะก็หวังว่าจะเตรียมไว้ให้หนูฟ้านะลูก แต่ก็คงจะอีกนานหลายปี'

เพราะโพนมจำได้ว่าในวันนั้นเธอຍ້ມอย่างอายๆ ดูเหมือนว่าแม่จะล้อ
ที่เธอไม่มีใคร เพราะเพื่อนวัยเดียวกันต่างมีคนรักกันไปหมดแล้ว และ
ไม่เชื่อว่าไม่มีใครมาจีบ แต่เป็นเพราะเธอมีเป้าหมายที่อยากไปให้ถึงและ
ก็เห็นตัวอย่างจากเพื่อนแล้วหลายคนก็เลือกความรักมากกว่าเลือกเรียน
แม้แต่ตัวพุ่มเองก็ตาม เธอไม่อยากเป็นหนึ่งในนั้น และเธอก็คิดว่า

เลือกทางไม่ผิด เพราะในวันนี้เธอมีทุกสิ่งทุกอย่างตามที่เลือกฝัน แม้ว่าอาจจะยังไม่มีโอกาสได้ใช้สิ่งของพวกนี้เลยก็ตาม

แม้จะบอกตัวเองแบบนี้ แต่สายตาละห้อยที่มองข้าวของภายในตู้อย่างบอกไม่ถูกก็ทำให้หัวใจเกิดความรู้สึกสั่นไหวอย่างประหลาดขึ้นมา ก่อนจะถอนลมหายใจออกมาเบาๆ เมื่อได้ยินเสียงปทุมหยิบจับข้าวของในครัว

เรือนร่างงามในชุดผ้าฝ้ายแขนตุ๊กตาเข้ารูปสีชมพู สวมคู่กับชั้นตินจกลีแดงอมม่วงกำลังทอดสายตามองไปที่วับบริเวณสองฝั่งแม่น้ำ ในยามเช้าตรู่เมื่อพระอาทิตย์สาดแสง บ่งบอกถึงวิถีชีวิตอีกวันหนึ่งที่เริ่มต้นขึ้นแล้ว

เรือยนต์หลายลำแล่นผ่าน ทำให้เกิดเป็นคลื่นลูกโตซัดเซาะเข้าหาชายฝั่ง และถ้าไม่ติดแนวกั้นคลื่นที่ทำเอาไว้เพื่อลดแรงของคลื่นลงบ้าง มีหวังระเบียงริมน้ำที่พ่อเธอต่อเพิ่มคงได้ทรุดหายลงสู่ก้นเจ้าพระยาไปแล้ว

นอกเหนือจากบ้านไม้ริมน้ำของเธอหลังนี้ก็มีอีกไม่กี่บ้านเรือนสองฝั่งที่จะคงความเป็นธรรมชาติริมน้ำเอาไว้ เพราะความเจริญที่เข้ามาเยือน ทำให้สถานที่ริมน้ำกลายเป็นคฤหาสน์หลังใหญ่สุดหรู คอนโดมิเนียม หันสมัย โรงแรมห้าดาวยิ่งใหญ่อลังการ หรือไม่ก็เป็นร้านอาหารที่ทอดตัวยาวเป็นทิวแถว ความเป็นธรรมชาติได้ถูกลิตรอนไปจนเกือบหมดสิ้น...

แล้วเธอเล่า ควรจะเป็นหนึ่งในนั้นหรือ

ความเป็นตะวันออกที่ถ่ายทอดผ่านเฟรมผ้าใบนิ่งดงามและเลอค่าในสายตาชาวต่างชาติ ทั้งหมดนี้เธอได้รับแหล่งวัตถุติบมาจากสิ่งที่อยู่รายรอบบ้านสวนของเธอเอง ไม่ว่าจะเป็นเจ้านกหลากหลายสายพันธุ์ที่หากินอยู่ตามคาบไม้ในเขตสวน หรือนกกินปลาตามริมน้ำหรือในท้องนา กบ เขียด หรือเจ้าแมลงกลางคืนหลากหลายชนิด หรือแม้แต่ปลาเสือ ปลาสร้อย ปลาเข็ม และปลาระทุงเหวที่ว่ายวนอยู่ที่นี่ ก็ล้วนเคยได้เป็น

นายแบบนางแบบของเธอมามากแล้วทั้งนั้น

เพราะโคมมิพิเศษนมบ่งเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ก่อนจะโปรยลงใน
ลำคลองเล็กๆ ที่แยกตัวจากแม่น้ำเจ้าพระยาลัดเข้าสู่สวนของเธอ

ระเบียงริมหน้าต่างทอดตัวยาวจากด้านหน้าและอ้อมมาทางด้านข้าง
ชนาไปกับลำคลองเล็กๆ แห่งนี้ เป็นจุดที่เธอชอบมากที่สุด และเป็น
จุดที่เธอใช้สำหรับเขียนภาพวิวทิวทัศน์รอบด้าน

เมื่อเธอมายืนตรงจุดนี้จะทำให้สามารถมองเห็นอะไรได้หลายอย่าง
เห็นแม่น้ำเจ้าพระยาที่แสนยิ่งใหญ่ เห็นสวนผลไม้ที่ไกลสุดสายตาได้ถนัด
และยังสามารถนั่งทอดอารมณ์ได้ตั้งแต่เช้าจนเย็นย่ำ เพราะร่มไม้ที่มีอยู่
ซึ่งได้ปกคลุมไปทั่ว ทำให้ทั้งบริเวณมีบรรยากาศที่เย็นสบาย

“น้องฟ้า พระท่านมาแล้วจ้า!”

“จ้า พี่ทุม นิมนต์ท่านให้ด้วย ฟ้าจะรีบไปเดี๋ยวนี้” เจ้าของดวงตา
สวยหวานละจากภาพธรรมชาติตรงหน้าแล้วขวานรับเสียงของปทุม ก่อน
จะรีบเดินเร็วรี่ไปให้ถึงบริเวณหน้าบ้านในส่วนที่ติดกับถนนเส้นเล็กๆ ที่
ตัดผ่านจากถนนเส้นใหญ่เข้าสู่ชุมชน

แม้ว่าเธอจะพยายามรักษากันส่วนแห่งนี้ให้มีวิถีทางธรรมชาติ
แบบดั้งเดิมมากเท่าไร แต่ตัวเธอเองก็ต้องปรับเปลี่ยน ซึ่งเดิมบริเวณ
หน้าบ้านนั้นอยู่ริมน้ำ เพราะผู้คนสัญจรทางเรือเป็นส่วนใหญ่ แม้แต่พระ
ท่านก็ยังใช้วิธีพายเรือมารับบิณฑบาตที่ริมหน้าต่างบ้าน แต่เมื่อความเจริญ
เข้าถึง เรือพายลำน้อยที่แต่ละบ้านเคยมีก็กลับกลายมาเป็นเรือพาย
สำหรับเก็บสายนบัว ผักกระเฉด หรือเก็บลูกไม้ลูกหมากตามสวน บางส่วน
ก็ปล่อยทิ้งให้ผุพังเพราะไม่มีลูกหลานรับช่วงต่อ บริเวณหน้าบ้านจึง
เปลี่ยนมุม กลายเป็นจุดที่ทางเท้าจากถนนนั้นสามารถเชื่อมต่อเข้ามาได้
พระท่านจึงต้องเปลี่ยนวิถีจากพายเรือบิณฑบาตมาเป็นเดินรับบิณฑบาต
แทน

“นิมนต์เจ้าค่ะ” น้าเสียงสุภาพจากเรือนกายที่สงบสำรวมเอ่ยขึ้น

เธอเดินมาทันก่อนที่พระคุณเจ้าจะถึงหน้าบ้านพอดี

หญิงสาวในชุดแต่งกายที่งดงามเรียบร้อยยกายลงนั่งพนมมืออธิษฐาน ตักข้าวใส่บาตรด้วยกิริยาสำรวม ก่อนที่ท่านจะปิดฝาบาตรให้เธอได้วางรูปเทียนพร้อมดอกบัวที่ปักกลีบเรียบร้อย ซึ่งปทุมคงเด็ดมาจากในร่องสวนเช่นทุกวัน จากนั้นเพราโพนมกียอกายลงนั่งอีกครั้งเพื่อรับพร ซึ่งไม่ไกลกันนั้นปทุมก็นั่งยองๆ เพื่อรับพรด้วยเช่นกัน

จากนั้นเพราโพนมกียวางแก้วน้ำเย็นซึ่งเหยาะน้ำยาอุทัยทิพย์เป็นสีชมพูจางๆ ไว้ แล้วนำมาถวายให้พระคุณเจ้าได้จิบคลายเหนื่อย ซึ่งเธอทำเป็นปกติทุกครั้งที่ได้กบาตรเสร็จ เพราะระยะทางที่ท่านต้องเดินเท้าจากวัดมาตามบ้านเรือนของผู้คนก็นับว่าไกลพอควร เมื่อท่านให้ศีลให้พรและเดินไปบิณฑบาตยังบ้านอื่นต่อแล้ว เธอจึงเก็บแก้วน้ำดื่มใส่ถาด

“พี่ทุม ตั้งแต่วันพรุ่งนี้พี่ออกมาใส่บาตรกับพี่นะ” เธอเอ่ยจุกหะพุด เมื่อเห็นว่าพระท่านเดินไปไกลพอสมควร

“ไม่เอาหรอกน้องฟ้า พี่กลัว” ปทุมตอบพลางช่วยเก็บขันข้าวและถาดใส่อาหาร พร้อมทำท่าทางขนลุกขนพอง

“กลัวอะไรพี่”

“กลัวผ้าเหลือง แค่นี้พี่ก็ร้อนแล้ว”

“บ้านพี่ทุม คิดไปได้” เพราโพนมหัวเราะเข้าไปกับท่าทางของปทุมแต่ก็อดดีใจไม่ได้ที่อีกฝ่ายนั้นดูราวว่าอารมณ์ซึมเศร้าและเหงาหงอย เพราะรักเมื่อช่วงเช้าคงจะทุเลาลงแล้ว ไม่อย่างนั้นคงไม่มีอารมณ์มาเล่นคำพูดแบบนี้

“เอ่อ...แล้วน้องฟ้าจะไปกรุงเทพฯ ก็โหม่งละ พี่จะได้เตรียมอาหารกลางวันให้”

“สักสิบเอ็ดโมง พี่ทุมทำขนมมั้ย”

“ทันสิ มีเวลาถมเถไป อยากรได้อะไรบ้างล่ะ”

“อะไรก็ได้ พี่ทุมทำอะไรก็อร่อยหมดแหละ แล้วฟ้าก็อยากได้ไป

ฝากพินγκยงกับทีมงานวันพรุ่งนี้ด้วยละ”

“อ้าว! จะไปค้างคืนหรือ”

“จะ ว่าคำๆ จะไปดูคอนโดฯ กับพินγκยงด้วย ฟ้าวจะซื้อไว้เนะพี เวลาไปกรุงเทพฯ จะได้ไม่ต้องไปรบกวนพินγκยงบ่อยๆ อีกอย่าง ฟ้าก็อยาก มีที่ไว้พักภาพก่อนจะขึ้นเครื่องด้วยนะ ถ้าหาได้ไวๆ ก็ดี เวลาเราไปงาน รับปริญญาน้องบัว เราจะได้ไปค้างกันที่นั่น จะได้มีเวลาไปทำสวยกันก่อน ด้วย ฟ้าวดีมัย”

“น้องฟ้าวายังไง ฟ้าก็ว่าอย่างนั้นแหละ”

“เหม...รักพี่ทุ่มที่สุดเลย ว่าแต่จะทำอะไรให้ฟ้าวไปกินละ”

“รับรอง จะจัดให้ไม่เสียชื่อคุณศิลปินใหญ่เลย”

“จริงนะ ปะ วันนี้ฟ้าวเป็นลูกมือเอง รับรองฟ้าวจะไม่จุ่น...สัญญา เอ้า สาบานด้วยก็ได้”

ปทุมหรือตามองเพราโอยมอย่างไม่อยากเชื่อมือ ก่อนจะเข้าไป ทำทางเหมือนเด็กสาวของญาติพี่น้อง ที่มีกจะดีใจทุกครั้งหากเธอจะทำอาหารจัดใส่ตะกร้าไปให้กินระหว่างทาง เพราะเธอั้นรู้ใจเพราโอยม ดีว่าชอบหรือไม่ชอบกินอะไร และแม้เพราโอยมจะมีอายุต่างจากเธอ แค่ห้าปี แต่เธอก็กลับคิดว่าเพราโอยมมีความเป็นเด็กสาวซุกซ่อนอยู่เสมอ อาจเป็นเพราะเธอไม่มีครอบครัว ความคิดของเพราโอยมจึงมีแต่สิ่งสวยงาม และเธอยังเป็นคนที่ซื่ออ้นมาก ๆ จนบางครั้งปทุมก็เผลอ คิดไปว่าเพราโอยมกับปานงกชนั้นอยู่รุ่นราวคราวเดียวกัน

และเพราะมีเพราโอยม ครอบครัวของเธอจึงอยู่มาได้ตลอดรอดฝั่ง เพราโอยมเป็นกำลังใจที่อยู่ใกล้ที่สุดซึ่งเธอจะมีได้ ทั้งเงินทองก็มีให้ใช้ ไม่ขาดมือ แม้จะทำงานไม่ต่างจากแม่บ้านที่ต้องคอยดูแลทุกอย่าง แต่เพราโอยมก็ไม่เคยทำให้เธอรู้สึกตำต้อยหรืออึดอัดใจ ดังนั้นเธอก็จะ ทำหน้าที่ของตัวเองไปให้ดีที่สุดเช่นกัน

เด็กชายตัวน้อยที่ยืนทำท่าชะเง้อมองไปยังถนนหน้าบ้าน กลายเป็นภาพประทับใจของเหล่าคนงาน จนทำให้ทุกคนอดไม่ได้ที่จะยิ้มกับความน่ารักเอ็นดูนั้น และก็รู้กันว่าเพียงดวงตากกลมโตคู่นั้นมองเห็นจิ๋วลีเลื่องสด ร่างเล็กออกจะอ้วนกลมนั้นก็จะมีแววแวววาวเข้าไปในบ้านทันที เพราะหน้าที่สำคัญที่ต้องทำให้สำเร็จก็คือคอยเฝ้าอาหารคาวหวานที่เตรียมไว้ใส่บาตร และให้สัญญาณแก่ ‘นางเรียม’ หญิงม่ายเจ้าของสวน ซึ่งมีศักดิ์เป็น ‘คุณยาย’ ของเด็กชายว่าพระคุณเจ้ากำลังจะเดินมาถึงแล้ว

“ยายคร่ำ! พระมาแล้ว ยายคร่ำ!”

เสียงเล็กๆ ที่ตะโกนร้องเรียก ทำให้นางเรียมละมือนที่กำลังเขียนใบตองซึ่งเตรียมไว้สำหรับทำห่อหมกในตอนเย็น ร่างท้วมพยายามพุ่งตัวลุกขึ้นยืนให้มัน แม้ว่าจะตุลุกทุลุมเล่เต็มที ทำให้บุตรสาวที่เพิ่งลงมาจากชั้นสองของตัวบ้านต้องรีบเข้ามาประคอง

“แม่”

“เสียงดังไปได้รัญ เดียวก็ได้ยินไปสามบ้านแปดบ้านหรอก”

“โห่ แม่คะ ยังจะมาพูดเล่นอีก จะเอาอะไรก็บอกรัญสิคะ เดียวรัญไปหยิบให้”

“ไม่ได้จะเอาอะไร แม่จะไปหน้าบ้าน โน่น เจ้าตัวดีมันร้องบอกว่าพระท่านมาแล้ว”

“อ้าวเหอะคะ มาคะ รัญพาแม่ออกไปเอง”

รัญชนาประคองมารดาให้เดินอย่างระมัดระวังมาที่หน้าบ้าน ก็พบว่าลูกชายของเธอกำลังยืนยิ้มแจ่มใสพร้อมกับพระภิกษุสองรูปที่รู้ได้เลยว่าท่านทั้งสองก็คงยืนรอตามคำนิมนต์พระแบบไม่ค่อยชัดนั้น

“ต้องขอโทษด้วยค่ะหลวงพี่ คนแก่งี้แบบนี้ เดินเหินไม่ถนัด” นางเรียมพูดกับพระหนุ่มทั้งรอยยิ้มอย่างพอใจ ที่สายตาอ่อนโยนของพระคุณเจ้าทั้งสองมองมายังหลานชายตัวน้อยของนางอย่างมีเมตตา

“ไม่เป็นไรหรอกโยม พี่คนนี้น่านิมนต์ไว้แล้ว ยังไงพระก็ต้องอยู่รอ”

คนที่ถูกเรียกว่า ‘พี’ ยืนทอดอกทำหน้าที่ตามภูมิใจนักหนา เรียกเสียงหัวเราะได้จากทั้งพระทั้งโยม จวบจนใส่บาตรเสร็จนางเรียนก็พาลูกหลานกรวดน้ำอุทิศส่วนบุญส่วนกุศลให้ญาติผู้ล่วงลับและเจ้ากรรมนายเวร

แล้วหลานชายคนเก่งตามที่พระท่านเอ่ยชมให้คุณยายต้องยิ้มแก้มปริก็อาสาเอาน้ำที่กรวดอุทิศส่วนกุศลแล้วนั้นไปเทไว้ใต้ต้นทุเรียนต้นใหญ่ ซึ่งมีอายุร่วมร้อยปีบริเวณหน้าบ้าน

“แล้วนี่ไม่เข้าเมืองกันรี๊ว เดียวก็สายหροก” นางเรียนพูดด้วยสีหน้านิ่ง ไม่แสดงอาการใดๆ ออกมามากนัก เพียงเท่านี้ก็ทำให้รัชชนาลอบยิ้มอย่างมีความสุข เพราะถือว่าแม่เธออ่อนลงมากแล้ว คนใจแข็งปากแข็งอย่างเมื่อนั้น ยอมเจ็บแต่ไม่ยอมอ่อนให้ใครยังพูดแบบนี้ออกมาได้ จึงถือว่าเป็นนิมิตหมายอันดีว่าต่อแต่นี้ไปเธอคงจะพาเขาเข้ามาที่บ้านสวนของแม่ได้เสียที

“วันนี้รี๊วไม่ได้ไปไหนคะแม่”

“แต่นี้มันก็สิ้นเดือนแล้วนะ”

“เออ...เขาติดงานนะค่ะ ก็เลยเลื่อนเป็นต้นเดือน ช่วงนี้งานเยอะ ถ้าวันไหนว่างปั๊บก็จะรีบมาค่ะ เขาคิดถึงลูก” ดวงตาสวยหวานมีแววเข้มแข็งเด็ดเดี่ยวทอดมองเจ้าตัวน้อยที่เป็นแรงใจและเป็นพลังให้เธอต่อสู้กับแรงกดดันรอบตัว ทั้งอนาคตที่จำต้องทิ้งเพื่อรักษาลูกไว้ ทั้งครอบครัวที่กำลังแตกสลาย เพราะอดีตที่เมื่อนั้นจับได้ว่าพ่อแอบมีอะไรกับคนงานในสวนและกำลังจะมีลูกเล็กๆ ด้วยกัน ทำให้แม่ไม่เปิดใจรับผู้ชายคนไหน แม่ไม่เชื่อใน ‘ความรัก’ ที่เธอกับเขามีต่อกัน เพราะคิดว่าเป็น ‘ความมกมาก’ ของผู้ชาย ที่ไม่สามารถรับผิชอบในสิ่งที่เกิดขึ้น

และเมื่อเธอตั้งท้อง นั้นจึงกลายเป็นความล่มสลายของครอบครัวที่ไม่มีทางใดจะเยียวยาได้ เธอเลือกที่จะรักษาลูกไว้ ยอมถอยห่างจากเขายอมเจ็บปวด เพราะเลือกที่จะรักษาหัวใจของแม่ซึ่งบอบช้ำ ทั้งที่หัวใจ

ของเธอเองก็ไม่ได้แตกต่างกัน แต่ในส่วนลึกก็ยังเชื่อเสมอว่าครอบครัวใดที่มีเด็กเกิดใหม่ ย่อมหมายถึงการมีสิ่งดีๆ เข้ามาเยือน

และก็เป็นไปตามคาด เพราะแม่เธอนั้นอ่อนลงในทันทีที่เห็นหลาน ไม่ได้ค่อนข้างแคะหรือกีดกันเธอไม่ให้พบกับเขาอีก เพียงแต่ต้องไม่ใช่ในชายคาบ้านเดียวกัน แต่ยอมให้เธอไปค้างที่บ้านในตัวเมืองทุกๆ สัปดาห์ ซึ่งเป็นที่รู้กันดีว่าเธอจะกลับมาเยี่ยมเธอกับลูก

ฟากนางเรียนผู้เป็นแม่ แค่เรื่องสามีนางไปแอบมีความสัมพันธ์กับคนงานในสวนจนตั้งท้องกันนับว่าเป็นเรื่องน่าอายมากพอแล้ว ยังต้องมาเจอกับเรื่องน่าอายของลูกสาวคนเล็กนี้อีก ครานั้นถึงกับทำให้นางทรุดลงจนป่วยไข้ แต่แล้วตลอดหลายปีที่ผ่านมานางก็ได้รักษาคอยช่วยดูแลสวนผลไม้ทั้งหมด จนถึงตอนนี้นางก็ไม่ว่า หากไม่ได้รักษามาช่วยจัดการ ป่านนี้นางจะยังรักษาสวนที่เป็นมรดกของครอบครัวไว้ได้หรือไม่ เพราะขาดกำลังใจที่จะทำต่อแล้ว

นางเรียนพยักหน้าให้บุตรสาวอย่างเข้าใจ ก่อนจะทำท่าเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ จึงเอ่ยถามอีกครั้ง “อ้อ รัญ แล้วจะไปสวนเมืองหน้เมื่อไรละ แม่อยากจะไปด้วย อยากเห็นไอ้เจ้าทุเรียนลูกละหมื่นห้าว่ามันจะต่างจากที่บ้านเราที่ลูกละสองร้อยแค่นั้น”

“รอเจ้าของสวนเขาตอบตกลงมาก่อนค่ะแม่ ยังไม่รู้ด้วยว่าเขาจะให้เราเข้าไปดูหรือเปล่า รัญก็ติดต่อไปหลายสวนนะค่ะ แต่ส่วนใหญ่เขาก็บอกว่าจากน้ำท่วมใหญ่คราวที่แล้วทุเรียนตายเกือบหมด จากสามพันไร่ เหลือไม่ถึงสี่สิบไร่ และที่เหลืออยู่ส่วนมากก็ยังไม่ให้ลูก ที่ให้ลูกเห็นว่าจากที่เคยติดประมาณสิบกว่าลูก ก็เหลือแค่สามลูกต่อต้นเท่านั้นเองค่ะ”

“โถ... น่าสงสารจัง”

“สงสารทุเรียนหรือว่าเจ้าของสวนคะ”

“รัญนี่ก็... ล้อเลียนแม่ตลอด ก็สงสารทั้งคู่แหละ รัญคิดดูนะลูก ทุเรียนเขาอยู่กับเรามาตั้งนาน ปลูกตั้งห้าหกปีกว่าจะให้ดอกออกผล

ถ้าดูแลเขาดิก็เก็บเกี่ยวได้เป็นห้าสิบปี เหมือนคนแก่ในบ้านเลนะลูก
ดูอย่างต้นนั้นสิ” นางเรียนพยักพยัดให้ลูกสาวดูต้นทุเรียนใหญ่หน้าบ้าน
ที่ไม่ได้ให้ผลมากกว่าสิบปีแล้วเพราะต้นแก่มาก แต่นางก็ยังเก็บไว้เป็น
ร่มเงาให้บริเวณหน้าบ้าน

“เล่าเรื่องเก่าอีกแล้วนะคะแม่” รัญชนาซบหน้าลงที่บ่าของแม่อย่าง
เอาใจ แม่มีความหลังฝังใจกับทุเรียนต้นนี้มาช้านาน และมักหยิบยก
เรื่องต่างๆ ที่เกิดขึ้นใต้ต้นทุเรียนนี้ให้เธอกับพี่สาวฟังอยู่เสมอ

“เหม...เก่าแล้วยังไง ก็อยู่กันมานานจนเหมือนญาติพี่น้อง รัญ
คิดดูสิลูก เจ้าของสวนเหล่านั้เขาต้องประคบประหม่กันสุดฤทธิ์ไม่ต่าง
จากเราหรอก หรืออาจจะมากกว่าด้วยซ้ำ เพราะของเขานะมีน้อยและ
หายาก ดินก็ดี ทำให้ผลมีราคา แม่ละนึกไม่ออกเลยว่พวกเขาจะอยู่
ยั้งไงเมื่อไม่มีสวนแล้ว เพราะถ้าเป็นแม่...” นางเรียนรู้สึกคล้ายก่อนสะอื้น
จะจุกจั้งอยู่ที่ลำคอ เพราะสงสารในชะตากรรมเจ้าของสวนผลไม้ และ
สงสารต้นไม้เหล่านั้อย่างแท้จริง ในฐานะเป็นคนสวนมาตั้งแต่เกิด
นางเองก็รักต้นไม้ในสวนของนางทุกต้น และคิดว่าแต่ละต้นนั้นมีชีวิต
มีจิตวิญญาณ ทำให้พูดจกกันรู้เรื่อง จึงถ่ายทอดความคิดนี้ให้แกรัญชนา
ว่ต้นไม้ นั้นจะให้ดอกออกผลที่ดีได้ คนเป็นเจ้าของก็ต้องบำรุงดูแลรักษา
เป็นอย่างดี เมื่อดีแล้วเขาก็จะออกดอกออกผลให้เราได้อื่นใจ

“แม่คะ ถ้าเจ้าของสวนเขาตอบตกลง ไว้เราไปเยี่ยมพวกเขา
กันนะ”

นางเรียนลูบต้นแขนลูกสาวเบาๆ เพราะเข้าใจได้ว่า ‘พวกเขา’
ที่รัญชนาหมายถึงนั้นก็คือต้นทุเรียนนั้นเอง และเพราะรัญชนาเป็นลูกไม้
ที่หล่นใต้ต้นนางอย่างแท้จริง ผลผลิตปีนี้จะออกมาดีและสร้างรายได้
ให้สวน ‘แม่เรียน’ ได้อย่างมากมาย และหากให้ดีกว่านี้นางก็อยากให้
ลูกสาวได้มีความสุขเสียที นางอาจจะดูใจร้ายที่กิดกัน แต่ประสบการณ์
เจ็บช้ำที่ผ่านมาได้สอนให้นางต้องเฝ้าระวัง แม้แต่คนที่อยู่ด้วยกันมากกว่า

20 ปียังเปลี่ยน นับประสาอะไรกับเด็กหนุ่มที่ไม่มีแม่แต่งงานทำเป็นหลักแหล่งในยามนั้น แต่เมื่อเขาพิสูจน์ตัวเองได้แล้ว นางก็พร้อมยินดีรับเขาเข้ามาสู่ครอบครัว

“คราวหน้า พาเขามาทานข้าวที่บ้านก็แล้วกัน”

รัฐนายยิ้มทั้งหน้าตา ก่อนจะก้มลงโอบกอดแม่แน่นขึ้น ไม่ลืมที่จะก้มลงอุ้มเจ้าหมู่น้อยของเธอให้จูบเบาๆ ที่แก้มของคุณยาย

เสียงหัวเราะอย่างมีความสุขจึงดังขึ้นตลอดประสาน ชับกลุ่มมาให้ทั้งคนและต้นไม้แต่ละต้นมีความสุขไปทั่วทั้งสวน

‘เพราะโผยม ภัทรนันท์’ คือหนึ่งในรายชื่อแซกผู้มีเกียรติสำหรับงานวันนี้ ฝ่ามือแกร่งที่กำลังเอื้อมจัดสิ่งของเหนือจากดอกไม้แสนสวย ชะงักนิ่ง แวดดีใจปรากฏในดวงตาคมเข้ม บางสิ่งที่เด่นร่าอยู่ในหัวใจ ทำให้เขายกกล้องขึ้นแนบระดับสายตา ภาพเบื้องหน้าเลนส์คือสมุดลีทองเล่มใหญ่ซึ่งมีรายชื่อของเธอคนนั้น...ที่ไม่ใช่เพียงความบังเอิญเท่านั้น ที่ทำให้เขาได้พบเจอเธออีกครั้งในคำคืนนี้

3

ความรัก-รอคอยหรือโหยหา

บรรยากาศยามเย็นเมื่อแดดร่มลมตกดูจะอบอุ่นไปด้วยความ
หวานละมุน ท่วงทำนองเพลงรักที่ซบซ่านดังแว่วมา ทำให้คนซึ่งกำลังยืน
ทอดอารมณ์อยู่รู้สึกผ่อนคลายจนต้องยิ้มออกมาด้วยความสุข ด้านใน
นั้นทีมงานและเจ้าภาพกำลังตรวจสอบความพร้อมพรัง้งของงาน เพื่อให้
แขกหรือที่คงจะเริ่มทยอยกันเข้ามาเมื่อถึงเวลาหกโมงเย็นเป็นต้นไปนั้น
ได้รับความประทับใจมากที่สุด

เพราะโพนมใช้โอกาสนี้เดินเลี้ยวออกมาเพื่อชื่นชมกับธรรมชาติตาม
ลำพัง ที่เธอไม่คิดว่ากลางเมืองใหญ่อย่างนี้จะมีสิ่งเหล่านี้ซุกซ่อนอยู่

ดวงตาวหวานละมุนที่บรรจงแต่งแต้มด้วยเครื่องสำอางอย่าง
ประณีตทอดสายตามองดอกบัวหลากสีหลายพันธุ์ในบึงใหญ่ซึ่งอยู่
ด้านหลังคฤหาสน์สุดหรูแห่ง ‘โกวณณ์โกคิน’ ตระกูลเจ้าพ่อยานยนต์
ไฮโซ เพราะ ‘สยามกิมมอเตอร์’ ถือเป็นผู้นำเข้ารถยนต์หรูที่ใหญ่ที่สุด
ในเมืองไทยก็ว่าได้ และที่เธอได้มีโอกาสเดินชื่นชมบึงบัวแสนสวย
แห่งนี้ก็เป็นเพราะมยุเรศ ซึ่งเป็นพี่ของเจ้าสาวเอ่ยชวนเธอมา และเธอก็
รู้จักมักคุ้นกับ ‘นกแก้ว’ เจ้าสาวเป็นอย่างดี เพราะเป็นหนึ่งในลูกคำ
ภาพวาดของเธอ

มยุเรศกับเจ้าสาวเป็นคนในตระกูลโกวณณ์โกคินเช่นกัน แม้ว่า
เจ้าตัวจะได้ไม่ได้ใช้นามสกุลนี้ เพราะต้องใช้นามสกุลตามฝั่งพ่อ แต่เชื้อสาย

ไฮโซก็เข้มข้นและเป็นกลุ่มก้อน ยิ่งมยุเรศเป็นนักร่ำรวยก็ยิ่งช่วยส่งเสริม
ความเป็นไฮโซของตระกูลที่แสนร่ำรวยนี้มากขึ้นไปอีก

งานเลี้ยงฉลองสมรสในวันนี้ได้จัดขึ้นเฉพาะคนในครอบครัวและ
แขกหรือที่สนิทสนมกันเท่านั้น เพราะฝ่ายเจ้าสาวเชื่อเรื่องดวงชะตา
เมื่อหมอดูชื่อดังนั้นหักว่าจะมีดวงต้องแต่งงานถึงสองครั้ง เจ้าบ่าวเจ้าสาว
จึงถือเคล็ดเฝ้าวันจดทะเบียนสมรสเป็นวันฉลองแต่งงานครั้งแรก ส่วน
ครั้งที่สองนั้นได้วางกำหนดการไว้ที่โรงแรมระดับห้าดาวในอีกสองเดือน
ข้างหน้า วันนั้นพิธีการจึงจัดลักษณะแบบเป็นกันเอง ไม่ได้เลิศจรหรือลังการ
มาก ขอให้เพียงความรักรัยล้อมเท่านั้น ธีมงานในวันนี้จึงเรียกว่า
'ราตรีลีลาม'

และในเมื่อคาดว่าชุดของแขกผู้มาร่วมงานต้องเป็นลีลามทุกอย่าง
แน่นอนที่สุด ดังนั้นเพื่อให้เข้ากัน ดอกไม้ที่ประดับอยู่ภายในงานจึงถูก
จัดเตรียมด้วยดอกกุหลาบสีขาวดอกไม้ใหญ่เป็นจำนวนมาก ส่งกลิ่นหอม
ฟุ้งจรไปทั่วทั้งงาน

ทว่าสิ่งที่เธอกำลังสนใจกลับเป็นดอกไม้อีกหนึ่งชนิดหนึ่ง เพราะโพยม
ทอดสายตามองดอกบัวเพื่อนสีขาวตรงหน้า สีขาวละมุนละไมนั้นสะกด
สายตาเธอให้หยุดนิ่ง เธอหลงเสน่ห์ดอกบัวอย่างที่สุด ไม่ว่าจะเป็นสีไหน
พันธุ์ไหน ถ้าเป็นบัวเพื่อนสีขาวที่แซมลีลามพูน้อยๆ บริเวณรอบเกสร เธอ
จะชอบมากเป็นพิเศษ เพราะมันให้ความรู้สึกอ่อนโยนอ่อนหวาน ปน
บ้านๆ ได้อย่างน่ารักลงตัว ซึ่งถ้าเป็นงานแต่งงานของเธอ รับรองว่าดอกไม้
ที่ประดับในงานคงมีดอกบัวเป็นนางเอกอย่างแน่นอน เพราะว่ากลิ่นหอม
อ่อนๆ ของดอกบัวนั้น สำหรับเธอแล้วหอมกว่ากลิ่นกุหลาบเป็นไหนๆ

แซะ!

เสียงกดชัตเตอร์พร้อมแสงแฟลชที่วูบเข้ามาทำให้โพยมตกใจ
เพียงนิด ก่อนจะหันมองคนที่เลียมรยาถ่ายภาพของเธอโดยไม่ได้รับ
อนุญาต ความเป็นศิลปินทำให้เธอมีความรู้สึกละเอียดอ่อนกับเรื่อง

แบบนี้ เพราะหากเธอไม่อยากเป็นข่าว เธอก็จะไม่ทำตัวให้เป็นข่าวเด็ดขาด ถ้าตรงนี้มยุเรศจะหาว่าเธอติสต์แตกเธอก็จะไม่เถียง

แล้วหัวคิ้วเรียวยาวที่ขมวดมุ่น พร้อมริมฝีปากซึ่งกำลังขยับจะต่อว่าก็ต้องชะงักลง ก่อนจะเปลี่ยนเป็นกัศริมฝีปากกลางเบาๆ อย่างขัดใจ เพราะคนที่ยืนยิ้มอยู่ไม่ไกลนั้นทำให้เธอพูดไม่ออก

“ขอโทษนะครับ”

“ค่ะ แต่คราวหน้าต้องขออนุญาตก่อนนะ พี่ต้องการความเป็นส่วนตัว” ใบหน้างามหันไปมองบึงบัวตรงหน้าเพราะเกิดอาการวูบวาบเล่นกระเจาไปทั่วหน้าอย่างระงับไม่อยู่ เพียงแค่ได้เห็นดวงตาคมเข้มที่มีความนัยแฝงอยู่ และรอยยิ้มอบอุ่นนั้น

“ผมต้องขอโทษอีกครั้งครับ จันทน์ผมไม่รบกวน”

“ไม่ พี่ไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น พี่หมายถึงว่า พี่ต้องการความเป็นส่วนตัว ยังไงดีล่ะ พี่ไม่อยากให้ใครเห็นภาพของพี่ถ้าพี่ไม่อนุญาต แต่พี่ไม่ได้ต้องการความเป็นส่วนตัวที่นี้” เพราะโพลมพยายามอธิบายให้เขาเข้าใจเธอมากที่สุด เพราะสีหน้าและแววตาของเขากำลังทำให้เธอใจอ่อนยวบ

“จันทน์ผมขอชมดอกบัวด้วยคุณนะครับ”

เสียงทุ้มๆ ของเขาที่ตอบกลับมา บวกกับใบหน้าที่เหมือนจะอมยิ้มอยู่ในที ทำให้เธอโพลมต้องหันมองบึงบัว เพราะกลัวว่าสีหน้าของเธอจะเปลี่ยนไปจนเขาสังเกตเห็น

“ได้สิ ไม่ใช่บึงส่วนตัวของพี่นี่”

“แปลว่าคุณโพลมมีบึงส่วนตัวหรือครับ”

เธอโพลมยิ้มกับสรรพนามที่เขาใช้เรียกเธอ แม้เธอจะแสดงความเป็นกันเองโดยเรียกตัวเองว่าพี่ตามทีมยุเรศใช้เรียกแทนตัวเองกับพวกเขา แต่เด็กหนุ่มคนนี้ก็ยังคงเรียกเธอเต็มยศ

“มีสิ บึงส่วนตัว แล้วนี่ไม่ต้องคอยถ่ายภาพบรรยากาศของงาน

เธอ เดียวเขาก็จะทยอยกันมาแล้วนะ มาอยู่กับที่แบบนี้เดี๋ยวก็ไม่ได้งานหรอก” ดวงตาสวยหวานมองเครื่องแต่งกายของเขาเพื่อกระจายความประหม่าในหัวใจตัวเองไม่ให้คิดเลยเถิด ชายหนุ่มคนนี้แต่งกายได้เท่ไม่หยอก เสื้อเชิ้ตสีชมพูหวานกับกางเกงห้าส่วนสีน้ำตาลอ่อน รองเท้าผ้าใบกับหมวกสีเทาและกล้องถ่ายภาพที่คล้องอยู่ต้นคอของเขาทุกครั้งที่ได้พบกัน วันนี้เขาคงมาทำงานจริงๆ

“ไม่เป็นไรครับ มีทีมงานหลายคน ทางโน้นนายแทนคอยดูอยู่ ผมรับหน้าที่ถ่ายภาพบรรยากาศโดยรอบของงาน ตรงไหนที่สวย ผมก็จะเก็บภาพไว้ทั้งหมด”

เสียงทุ้มของเขาที่เอื่อยออกมาอย่างเนิบนาบ ไม่แสดงความลูกหลงอะไรออกมาให้สังเกตได้กลับทำให้เธอเกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้นอีกครั้ง ดวงตากลมโตสวยหวานชำเลื่องมองใบหน้าชายหนุ่มที่จัดว่าหล่อเอามากๆ ผิวขาวใสเกลี้ยงเกลา มีไรเคราเขียวอ่อนๆ ให้พอรู้ว่าเพิ่งถูกโกนมาหมาดๆ ริมฝีปากชมพูระเรื่อโดยธรรมชาติที่ขยับขึ้นลงทุกครั้งยามเขาพูด จมูกที่เห็นจากด้านข้างค่อนข้างโด่งเป็นสัน เสริมให้ชายหนุ่มดูสมชายชาติศรี ไม่โด่งจัดเช่นผู้ชายสมัยนี้ที่นิยมไปทำศัลยกรรม เฉพาะยิ่งดวงตาคมเข้มคู่นั้นที่มองตรงไปยังดอกบัวเช่นเดียวกับเธอ ไม่มีจุดไหนที่บ่งบอกว่าเขากำลัง ‘เกี้ยว’ สาวที่นทีกอย่างเธอ แต่ทำไมนะ! เธอถึงบังคับความวูบวาบบนใบหน้าตัวเองไม่ได้

“แล้วคุณเพราโพนมชอบดอกบัวพันธุ์อะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ แต่ถ้าให้ผมทาย...ผมว่าบัวเผื่อน”

“รู้ได้ยังงี้ว่าพี่ชอบดอกบัว พี่อาจจะชอบดอกกุหลาบเหมือนผู้หญิงทั่วไปก็ได้นะ”

“ผมแน่ใจว่าคุณเพราโพนมไม่ได้ชอบอะไรเหมือนใคร”

อีกครั้งแล้วที่เธอรู้สึกสะดักกับน้ำเสียงนั้น ทว่าเขากลับหันไปมองดอกบัว ไม่ได้มองเธอเหมือนเช่นเคย ทำให้เธอไม่ทันได้เห็นบางสิ่ง

บางอย่างที่ซุกซ่อนอยู่ในดวงตาคมเข้ม...ที่เธอหวังว่าจะได้เห็นอีกครั้ง

“อืม...ก็จริง พี่คงไม่ชอบอะไรเหมือนใครๆ แต่ดิฉัน ไม่มีใครเหมือนดี” เธอพูด ยิ้มและไหวไหวเล็กน้อยๆ อย่างไม่แคร์ปมติดตลก

“สรุปว่าคุณเพราโพนชอบดอกบัวไข่ม้อยครับ แล้วบัวเพื่อนถูกมั้ย”

นั่นแหละคือสิ่งที่เธอต้องการเห็น สายตาแวววอนที่กำลังรอคอยคำตอบแบบนั้น

“บ้านพี่มีบึงบัว...ไม่สิ ต้องเรียกว่าบ่อบัวจะดีกว่า ไม่ได้กว้างมากขนาดนั้นหรอกนะ แต่ตามร่องสวนก็มีดอกบัวขึ้นหลายพันธุ์ จนมีให้เก็บดอกไปไหว้บูชาพระได้ทุกวันนั่นละ”

“แล้วบัวเพื่อนล่ะครับ”

“ก็คงอร่อยมั้ง แกงส้มสายบัวกับดอกโสนอร่อยดี ดอกก็เอาไปบูชาพระหรือไม่ก็ไว้ประดับบ้าน สายก็เอาไปทำกับข้าว พอดอกแห้งก็เอาไปทำยาลมบ้าหมูหัวใจ เม็ดบัวแก้มักั้วให้แห้งแล้วเอาไปปั่นไว้บำรุงร่างกาย” เพราะโพนพูดไปเรื่อยๆ ไม่บอกว่าชอบหรือไม่ชอบ เพราะสายตาใครรู้และเหมือนจะจิกถามไม่ปล่อยนั่นทำให้เธอรู้สึกสนุกที่ได้เล่นลิ้นกับใครสักคน

“แล้วสรุปว่าชอบมั๊ยครับ”

“ก็...” คำพูดนั้นทิ้งช่วงค้างไว้ ดวงตาวานสวยพยายามลอบสังเกตอาการปฏิกิริยาของเด็กหนุ่มรุ่นน้อง

แต่ก่อนจะพูดอะไร เสียงหวานใสจรัสของมยุเรศก็ส่งมาถึงก่อนตัว “อยู่นั่นเองหรือจะสาวๆ หนูมๆ โอว...บรรยาการช่างน่าสารภาพรักเสียจริงจริง จริงมั๊ยจะฟ้า”

มยุเรศที่อยู่ในชุดเดรสสีชมพูอมม่วง ดูเซ็กซี่อย่างไม่ได้ตั้งใจเพราะผมซอยสั้นกับใบหน้าที่แต่งจิดนั้นรับกันดีกับเดรสแขนยาวลึกลับที่เน้นช่วงอก เอว และสะโพกอย่างลงตัว ดวงตาวาววอนซึ่งถูกแต่งให้เฉียวมองตรงไปยังเพื่อนสาวกับช่างภาพหนุ่มอย่างมีแววหยอกเย้าปนล้อเลียน

นิดๆ

“จริงอะไรกันคะพี่นกยูง แชวแบบนี้ เตี้ยวเถอะ พี่เองจริงขึ้นมา ไม่มีคนอยู่บนคานเป็นเพื่อนนะคะ”

“จ้...กลัวจริงๆ ลงจากคานทีเถอะ พี่นะเขาไม่เรียกว่าอยู่บนคานนะจ๊ะ แต่เขาเรียกว่าเดินขึ้นบนคานอย่างสง่าผ่าเผยจ๊ะ ไม่เหมือนหล่อนนะจ๊ะ”

เพราะไผยมหัวเราะกับคำเปรียบเปรยของมยุเรศ ก่อนจะเอ่ยขอตัวเข้าไปในงาน เพราะเธอต้องไปหยิบของขวัญของคู่บ่าวสาวในรถด้วย แต่เขาที่อาสาจะไปช่วยถือให้ก็ทำให้เธอต้องมองหน้ามยุเรศอย่างขอความเห็น เมื่อทางนั้นพยักหน้า เธอจึงเดินนำเขาไปด้วยความรู้สึกที่ประหลาดมากไปกว่าเดิม

การเดินนำหน้าโดยมีเขาเดินตามอยู่ด้านหลังได้สร้างความประหม่าให้เธอจนแทบจะเดินสะดุดพื้นหญ้าเขียวอ่อนนุ่ม หากว่าไม่กดฝ่าเท้าไว้เพื่อให้ก้าวเดินได้อย่างมั่นคง ความที่เธอผ่านโลกมามากกำลังทำให้เธออดคิดไม่ได้ว่าหนุ่มน้อยผู้นี้กำลังพยายามทำอะไรบางอย่างซึ่งส่งผลต่อจังหวะการเต้นของหัวใจเธอ และเขาก็กำลังมองเธอจากด้านหลังอย่างไม่ว่างตา

ปรานรต์มองด้านหลังของผู้หญิงที่เขาคิดว่าเธอสวยมากในวันนี้ นอกเหนือไปจากเจ้าสาวที่ต้องสวยที่สุดในงาน มีไม่มากที่ผู้หญิงสมัยใหม่จะนิยมแต่งกายด้วยผ้าไทย และเธอนั้นก็ดูมีความงดงามอ่อนโยนอยู่ในตัวจนทำให้เขาสะท้อนหัวใจในทุกครั้งที่ได้พบ ความลึกลับในหัวใจก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกๆ ขึ้น และเมื่อเกิดความคาดหวังว่าจะต้องได้พบเธออีกครั้ง จึงกลายเป็นความรู้สึกที่ไม่ต่างจากยามเมื่อความรักครั้งแรกเยี่ยมหน้าเข้ามาทักทาย

ใบหน้าแตงอ่อนๆ ไม่ได้ทำให้เธอดูสวยน้อยลง เพราะผิวสีน้ำผึ้งนวลเนียนกับดวงตาสวยหวานล้อมกรอบด้วยแพขนตาองุ่นงามนั้น

ก็แทบจะเป็นเครื่องหน้าที่สมบูรณ์ที่สุดแล้ว ริมฝีปากที่ทาสีชมพูบางเบา ขยับขึ้นลงยามพูด หรือในยามยิ้ม ยามหัวเราะ ก็ยิ่งทำให้เขาคิดไปไกลเกินกว่าที่ควรจะเป็น ไม่น่าเชื่อว่าเธอจะมีอายุห่างจากเขาเกือบรอบ สายตาของเขาไม่ได้มองเช่นนั้น

เสื้อที่ทำจากผ้าไหมแก้วคอปาดแขนเข้ารูปในตัวสีชมพูอ่อน สวมใส่คู่กับผ้าไหมมัดหมี่สีชมพูกลีบบัว คาดทับด้วยเข็มขัดเงินเส้นเล็ก ลวดลายโบราณ ส่งผลให้ร่างบอบบางนี้ดูอรชรอ่อนหวานนักยามก้าวเดิน เสียงที่ดังกรังกริ้งนั้นก็ฟังดูน่ารักจากกระพรวนลูกเล็กๆ ที่ร้อยอยู่กับกำไลเงินลงยาหลายวงซึ่งเธอใส่ซ้อนทับกันอยู่ ชับแน่นให้เธอดูบอบบางราวจะล่องลอยได้ เส้นผมยาวสยายหยักศกถูกรวบถักเป็นเปีย ก่อนจะมัดมัดเป็นมวยต่ำพร้อมประดับด้วยก๊ิบติดผมรูปดอกพิกุลดอกเดียว เข้าชุดกันกับต่างหูพิกุลดอกเล็ก องค์ประกอบของเธอทั้งหมดทำให้เขาอดจินตนาการไม่ได้ว่าเธอคงไม่ใช่มนุษย์เดินดิน แต่อาจเป็นนางฟ้าหรือไม่ก็นางในวรรณคดีที่จำแลงแปลงกายลงมา

ของขวัญที่เพราโพนมนำมามอบให้เจ้าบ่าวเจ้าสาวในวันนี้กลายเป็นเรื่องทอล์กออฟเดอะทาวน์ เพราะเจ้าสาวคนสวยทั้งตื่นตื่นและเห่อกับของขวัญที่ได้รับจากศิลปินสาวมากความสามารถ จนต้องขออนุญาตเธอเปิดห่อออกดูด้านใน มันคือภาพเขียนขนาดใหญ่กว่าหนึ่งเมตร และเมื่อข้างในของภาพเขียนนั้นปรากฏต่อสายตา เจ้าสาวก็แทบจะอุทานออกมาด้วยความสุขพร้อมวาวน้ำตาที่เอ่อล้นออกมาจนสุดจะกลั้นไว้ได้ จนเจ้าบ่าวของเธอต้องเข้าไปโอบกอดเพื่อสัมผัสความรักร่วมกันด้วยความอ่อนโยน ภาพเขียนที่เห็นนั้นเป็นภาพนกแก้วคู่หนึ่งที่จับคู่กันทำรังอยู่บนคาคปไม้ และกิริยาแสดงความรักต่อกันของมันก็ทำให้ ‘นกแก้ว’ เจ้าสาวแสนสวยในวันนี้ต้องหลั่งน้ำตาด้วยความปลาบปลื้มใจ

จะอย่ปากจุ่มสีแดงอมชมพูของเจ้าตัวผู้ที่ดูจะมีสีล้นสดใส

มากกว่าคล้ายจะใช้ขนทำความสะอาดในบริเวณส่วนหัวของตัวเมีย ส่วนจะงอยปากของตัวเมื่อก็กำลังคาบลูกไม้บ่อนให้แก่ลูกนกตัวน้อยๆ สองตัวที่อยู่ในโพรง องค์ประกอบของภาพถูกจัดสรรอย่างลงตัว ไม่ว่า จะเป็นช่อดอกชมพูมาเหมือนที่เกาะกันเป็นกระจุกอยู่ตามกิ่งก้าน อวด ดอกที่บ้านสะพรั่งจนเห็นเกสรสีชมพูบานเย็นตัดกันกับขนสีเขียวสด ของเจ้านกแก้ว หรือภาพของละอองไอน้ำที่ส่องผ่านแมกไม้ด้านบน ลงมากระทบขนสีเขียวๆ นั้น ก็ให้ความรู้สึกอ่อนโยนอ่อนหวาน จนสามารถ ซึมซับได้ถึงความรักของนกแก้วทั้งคู่...ความรักความอ่อนโยน และความต้องการปกป้องคุ้มครอง...หน้าที่ของตัวผู้และหน้าที่ของตัวเมีย

เพราะโพยมสื่อความหมายจากภาพได้ดี จนไม่ว่าใครที่ได้เห็นภาพ เป็นต้องอุทานออกมาด้วยความอัศจรรย์ใจ แม้แต่ ‘ภาคิน โภควัฒน์- โภคิน’ นักธุรกิจหนุ่มรูปหล่อทายาทคนล่าสุดแห่งสยามกิมมอเตอร์ ก็ให้ความสนใจและเข้ามาพูดคุยถามไถ่กับเธอว่า หากเขาอยากได้รับ เกียรติเป็นลูกค้าของเธอบ้าง โดยเฉพาะ ‘มินธญา โภควัฒน์-โภคิน’ ภรรยา ของเขาซึ่งเป็นทายาทของ ‘โดมอนด์ เจมส์’ ร้านเพชรชื่อดังที่มีสาขามากกว่า 50 แห่งทั่วประเทศ ก็แสดงความสนใจภาพวาดของเพราโพยมจนตามมา พูดคุยเพื่อทำความรู้จักเธอให้มากยิ่งขึ้น

“คุณเพราโพยมเรียกว่ามินก็ได้ค่ะ ไม่ต้องเรียกเต็มยศขนาดนั้น หรือก มินขอสารภาพว่ามินนะชื่นชมผลงานของคุณมากๆ เลยค่ะ พอรู้ว่าคุณเพราโพยมจะมาร่วมงานแต่งของนกแก้ว มินตื่นเต้นที่สุดเลย นะคะ อยากจะเร่งวันเร่งคืนให้ถึงเร็วๆ มินอะตื่นเต้นยิ่งกว่าคู่บ่าวสาว อีกนะค่ะ อย่างที่พี่เคบอกนั่นแหละค่ะ เราอยากได้รับเกียรติให้เป็นลูกค้า ของคุณเพราโพยมบ้าง จะได้ไหมคะ”

สาวสวยทายาทร้านเพชรชื่อดังพูดคุยอย่างเป็นกันเองกับเธอ เพราโพยมยิ้มอย่างอายๆ เพราะยังไม่เคยมีลูกค้าคนไหนเข้ามาพูดจาให้ เกียรติเธอมากขนาดนี้ อาจเพราะเธอแทบไม่ได้รับงานเอง นอกจาก

รับงานผ่านปีแอร์ซึ่งจะคอยส่งรายละเอียดความต้องการของลูกค้ามาให้เธอเท่านั้น และที่เมืองไทยส่วนมากแล้วเธอจะรับวาดให้เฉพาะผู้ใหญ่ที่นับถือ หรือไม่ก็ลูกค้าที่ปีแอร์แนะนำมาเพื่อให้ติดต่อประสานงานกันเอง เพราะจะได้สะดวกในการสอบถามความต้องการมากขึ้น ทั้งหมดที่เธอรับลูกค้าเองนั้นจึงมีไม่ถึงสิบรายด้วยซ้ำ เธอจึงไม่เคยพบลูกค้าที่มีกิริยามารยาททางสังคมน่ารักเช่นดังสองสามีภรรยาคนนี้

“รับเลยสิพี่า เขียนสักรึ่สิบภาพขนหน้าแข้งน้องมินก็ไม่ว่างหรอก หรือถ้าไม่มีต้งค์จ่าย เดี่ยวพี่ไปจี้กเพชรที่ร้านมาให้เอง หรือว่าจะยกสาขาใหม่ให้พี่พาเขาไปเลยดีมั๊ยน้องมิน วินๆ ดินะว่ามั๊ย”

“เฮอะๆ ไม่วินมั่งคะพี่” มินรญาทำสีหน้าตกใจปนແแยงๆ เหมือนรับมุกของมยุเรศ ก่อนจะยิ้มออกมาอย่างน่ารัก และหุบยิ้มลงกะทันหันเมื่อได้รับคำตอบต่อมาจากศิลปินที่เธอชื่นชอบ

“ไม่ตกลงคะคุณมิน...จนกว่าคุณมินจะเรียกพี่ว่า พี่ฟ้า เรียกเพราโผยมดูเป็นทางการไปนะคะ”

สีหน้าทำทางเหวอๆ กับคำตอบของเธอซึ่งเอยไป ทำให้เพราโผยมต้องยิ้ม ก่อนจะรีบเฉลยคำพูดหยอกเ้า ซึ่งก็ได้รับรอยยิ้มเสน่หาน่ารักนำเอ็นดูของมินรญากลับมา

เพราโผยมมองภาพตรงหน้าพลางยิ้มออกมาด้วยความรู้สึกที่หลากหลาย ภาพรอยยิ้มน่ารักและเสียงหัวเราะสดใสของมินรญาทำให้เธอได้เห็นในบางมุมของความรัก เมื่อภาคินที่กำลังพูดคุยกับแขกหรือไมไ่ไกลกันนั้นมักเียวหันมาทอดสายตาคมเข้มซึ่งอ่อนโยนและเต็มไปด้วยความรักมองภรรยาของเขา ความรักที่เธอรู้สึกว่าเขาทำให้มันมีตัวตนขึ้นมา แม้ว่าเธอจะมองไม่เห็น แต่เธอก็สามารถสัมผัสได้ว่าสิ่งนั้นกำลังโอบล้อมอยู่รายรอบเรือนกายบอบบางของมินรญา รวากับว่ามินรญาเป็นอัญมณีที่มีค่า เป็นของขวัญจากฟ้าที่ภาคินจะไม่ยอมสูญเสียไปให้ใครอย่างแน่นอนที่สุด

ดวงตาสวยหวานทอดมองบรรยากาศทั่วทั้งงานที่อบอวลไปด้วยความรักและความสุข ไม่ว่าจะจากคู่บ่าวสาว ญาติพี่น้อง หรือแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน ภาพที่เห็นเหล่านั้นเหมือนจะสร้างจุดเล็กๆ ให้ขยายใหญ่ขึ้นกลางหัวใจเธอ หลังจากที่มันได้เริ่มเกิดขึ้นครั้งแรกเมื่อเธอไปร่วมงานแต่งงานของปีแอร์กับโซฟีน่า และเธอก็คาดหวังไม่ได้ว่ามันจะหดเล็กลงแล้วจางหายไป หรือว่ามันจะขยายใหญ่ขึ้น เมื่อความอ้ำว้างเดียวดายและความหวังเฝ้ายอมของญาติพี่น้องซึ่งกำลังกลายเป็นแรงกระตุ้นเร่งเร้าให้เธอ... คิดแล้วก็เหงาหัวใจเหลือเกิน

‘ทำไมถึงไม่แต่งงานแต่งงานเสียที่ล่ะหนูฟ้า’

‘ทำไมล่ะจะลุง ฟ้าว่าฟ้าอยู่เป็นโสดแบบนี้ก็ดีแล้วนะ ไม่ต้องปวดหัววุ่นวายด้วย ลุงว่าไม่ดีเธอจ๊ะ ฟ้าโสดเป็นเพื่อนลุงไง ลุงจะได้ไม่เหงา’

‘เหมือนกันชะที่ไหนล่ะ อย่างลุงเนี่ยเขาไม่ได้เรียกว่าโสด เขาเรียกว่าหม้าย ไฉ่เรานะมันโสดเต็มประตู ถ้าไม่มีลูกมีหลานแก่ตัวไปจะลำบากไปพึ่งพาไหววานใครเขาที่ไม่ได้ ผากผีผากไขกับใครก็ไม่เหมือนกับลูกกับหลานเราหรอกนะ’

‘ใครว่าไม่มีหลานจะลุง น้องบัวไง เนี่ยความภาคภูมิใจของฟ้าเลยนะ ยังไงน้องบัวก็ต้องเลี้ยงฟ้าแหละ แกคงไม่ใจร้ายปล่อยให้หน้าตัวเองต้องอยู่บนคานอย่างเหงาๆ คนเดียวหรอกจ๊ะ’

‘นี่คงไม่คิดจะให้น้องบัวป็นขึ้นไปอยู่เป็นเพื่อนหรอกนะ’

‘ว้าย! ลุง ใครจะไปคิดอย่างนั้นล่ะจ๊ะ แต่เอ...ที่ลุงแนะนำมาก็มีเหตุผลนะ ฮีๆ’

เพราะไพอยมนึกถึงคำสนทนาระหว่างเธอกับลุงช่างที่เพิ่งผ่านมาไม่กี่วัน แม้จะขำกับความหวังเฝ้ายอมของลุงที่กลัวว่าเธอจะไม่มีลูกหลานไว้ให้คอยผากผีผากไข แต่ก็รู้ว่าเธอไม่เคยคิด เพียงแต่ช่วงเวลาดังกล่าวมันล่องเลยมาไกลเกินไปแล้ว กว่าเธอจะรู้ตัวว่าสิ่งที่ขาดหายไปในชีวิตคืออะไร เธอก็ได้ใช้ชีวิตอยู่คนเดียวภายในบ้านสวนริมน้ำเสียแล้ว

พ่อแม่ที่จากไปอย่างไม่มีวันกลับ ปทุมที่มาทำงานแค่ช่วงเช้าถึงบ่าย ปานบงกชที่จะเจอกันก็เฉพาะวันที่มหาวิทยาลัยหยุดหรือวันปิดภาคเรียน และช่วงที่ถ้าเธออยากเจอก็ต้องไปหาที่บ้านท้ายสวนหลังวัด นอกนั้นแล้วเธอก็ไม่มีใคร เพราะเมื่อผ่านพ้นช่วงวัยรุ่นมาสู่ช่วงวัยแห่งการทำงาน เพื่อนฝูงรุ่นราวคราวเดียวกันกับเธอ หรือแม้แต่รุ่นน้องรุ่นหลานก็ทยอยแต่งงานกันไปแทบทุกคน มีบางครั้งที่หัวใจนั้นยั่วยู่ให้เธออยากเป็นอย่างคนอื่นบ้าง และผลักดันให้เธอเกือบจะตัดสินใจเลือกผู้ชายดีๆสักคนแล้วใช้ชีวิตร่วมกับเขา แต่เธอก็ยังทำไม่ได้ เพราะเธอคิดว่าเรื่องแบบนี้เป็นเรื่องธรรมชาติ...ธรรมชาติที่หัวใจจะบอกเองได้ว่าใครคือคนที่เธอรอคอยมาทั้งชีวิต หรือบางทีใครคนนั้นอาจจะไม่มีอยู่จริงก็เป็นได้ หรือจะให้คิดในแง่ดีก็คือ 'เนื้อคู่เธอยังไม่เกิด'

ทว่าภาพเจ้าบ่าวซึ่งทอดสายตามองเจ้าสาวด้วยความรักที่ได้เห็นก็ช่างเร่งเร้าความเหงาในหัวใจจนแทบจะเกินกำลังต้านทานไหวได้ ทำให้เธอเพ่งคิดได้ว่า 'เธอไปอยู่ที่ไหนมา' ผู้หญิงที่สมบูรณ์พร้อมอย่างเธอทั้งช่วงเวลาอันมีค่านี้ไปได้อย่างไร ในวันที่เธอมีทุกอย่างทุกอย่างพร้อมสรรพไม่ว่าจะเป็นเกียรติยศ ชื่อเสียง และเงินทอง เพียงสิ่งเดียวเท่านั้นที่เธอยังไม่มีก็คือ 'ความรัก'

แม้จะคิดได้ในวันนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็คงจะหายไปเสียแล้ว เพราะผู้ชายที่เหมาะสมและคู่ควรกับเธอนั้นล้วนแต่ได้ตีมีมรรายกันไปจนหมดสิ้น จะมีใครล่ะที่เหมาะสมทั้งวัยวุฒิและคุณวุฒิผ่านเข้ามา และหากเธอตัดสินใจจะค้นหา มีบ้างไหมที่จะพบ

“ภาพ...งดงามมาก จนผมไม่คิดว่าจะมีโอกาสได้เห็นของจริง”

เสียงทุ้มที่ดังจากด้านข้างทำให้เธอตื่นจากภวังค์ ก่อนจะหันไปมอง แสงแฟลชที่วูบวามมาทำให้เธอต้องหลบตามองไปอีกทาง ไม่ใช่ว่าอ่อนล้ากับแสงที่โฉบไวกกลางอากาศเช่นนั้น แต่เป็นเพราะบางสิ่งที่พุ่งวามเข้ามาในหัวใจทำให้เธอต้องทบทวนความคิด...เขาแอบถ่ายภาพเธออีก

แล้ว นี่คือสิ่งที่รู้มาตั้งแต่ช่วงเย็นจนถึงค่ำ หนูมน้อยคนนี่แทบจะไม่ห่างจากตัวเธอเลย เขาทำราวกับเป็นปาปารัสซีคอยเกาะติดคนดัง และตามติดเธอเพื่อบันทึกภาพในทุกอิริยาบถ ซึ่งคำตอบคงไม่ใช่เพราะเขาต้องการเกาะติดความเป็นคนดังของเธอแน่ และถ้าไม่ใช่...ที่เขาทำทั้งหมดนี้คืออะไร

ความวูบวาบวิ่งเล่นรื้อไปทั่วทั้งตัว สายตาคมเข้มคู้้นั้นหมายความว่าอย่างไร สิ่งที่เธอรอคอยมาตลอดชีวิตกำลังจะเผยตัวตนออกมาแล้วอย่างนั้นหรือ

“จริงๆ แล้วภาพก็ไม่ได้หายากขนาดนั้นหรอก เพราะไม่ใช่แค่ภาพของพี่ ภาพเขียนของศิลปินท่านอื่นๆ ก็ถ่ายทอดเรื่องราวออกมาได้งดงามไม่แพ้กัน ขึ้นอยู่ว่าจะมีคนชอบมั้ยเท่านั้นแหละ”

“ครับ ขึ้นอยู่กับคนชอบ ผมก็ว่าอย่างนั้น”

“อืม...นั่นสินะ” เพราะโพยมหลบสายตาเขาที่มองสบมาตรงๆ นำแปลกที่ในเวลาที่เขากลับลำที่จะสื่อความนัยจากดวงตาคมเข้มคู้้นั้น

“หากผมทำอะไรให้คุณเพราะโพยมไม่สบายใจ ผมต้องขอโทษด้วยนะครับ ผมชอบถ่ายภาพมาตั้งแต่สมัยเรียน และจะดีมากถ้ามีแรงบันดาลใจ ผมถ่ายภาพได้ทุกวันเพราะมันเป็นงาน แต่ก็ไม่ใช่ว่าภาพที่ผมถ่ายทุกภาพจะสวย วันนั้นผมพบแรงบันดาลใจแล้ว ขออนุญาตให้ผมได้ถ่ายภาพ...ของคุณเพราะโพยมด้วยนะครับ”

“ร่ายมาตั้งยาว พี่ก็เห็นเราถ่ายภาพพี่มาตั้งแต่เย็นแล้วไม่ใช่เหรอ ปานนี้ได้เป็นร้อยภาพแล้วมั้ง หรือว่าไม่จริง”

เธอไม่ได้ตอบรับ แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธ พยายามทำหน้าเสียให้คล้ายคุณครูกำลังเค้นถามนักเรียนที่ไม่ส่งการบ้าน เพราะหน้าเสียซึ่งยังคงความสุภาพไว้เช่นเดิม ที่เพิ่มเข้ามาก็คือสายตาแววอนในคำพูดของเขา กำลังทำให้เธออ่อนโยนจนอยากจะเดินหนีไปจากตรงนี้

เธอไม่ชอบแสดงความประหม่าออกมาให้ใครเห็น และเธอก็

ไม่ใช่สาวรุ่นที่จะต้องเดินหนีในยามเขินอายจากสายตาชายหนุ่ม เธอต้องทำให้เขารู้ว่ามันก็แค่เรื่องธรรมดาที่ผ่านเข้ามาในชีวิต เพราะหากเธอแสดงกิริยาไม่พอใจเขามากไป และกลับกลายเป็นว่าทั้งหมดนั้นเธอคิดไปเองฝ่ายเดียว เธอไม่ได้คิดอะไรอย่างที่เธอรู้สึกกดดัน คงเป็นเธอเองนี่แหละที่ต้องอับอาย

“ที่พี่พูดมา จริงครึ่งเดียวครับ” เขาปลดสายกล้องที่คล้องคอออก ก่อนจะส่งกล้องถ่ายรูปยี่ห้อคุณภาพให้เธอ

เพราะโพยมมกตดูภาพที่เขาถ่ายไว้ ซึ่งจำนวนที่ระบุไว้ว่ามีมากกว่าสองร้อยภาพ ทำให้เธอต้องมองไปหน้าหล่อสีที่ส่งรอยยิ้มอ่อนโยนมาให้อย่างไม่เข้าใจ และภาพล่าสุดที่เห็นในกล้องของเขาก็คือภาพใบหน้าของเธอที่หันมองเขาเพราะได้ยินเสียงทัก

“สวย!” เธอคิดได้เพียงเท่านั้นจริงๆ เด็กหนุ่มคนนี้ถ่ายภาพได้สวยอย่างเหลือเชื่อ ความคิดเรื่องสวยไม่ได้หมายถึงตัวเธอที่สวย แต่เป็นภาพภาพที่ดูมีชีวิตวิญญาณ ภาพที่คล้ายมีชีวิต เขาถ่ายเฉพาะใบหน้าของเธอที่หันมาได้จังหวะพอดี ทั้งดวงตา จมูก และริมฝีปาก ที่คล้ายจะเม้มมองแค่ตัวเขา เป็นความรู้สึกที่เธอเห็นแล้วบอกไม่ถูก

เมื่อเลื่อนภาพย้อนหลังไปเรื่อยๆ เธอก็พบว่าแทบทุกภาพต้องมีเธอปรากฏอยู่ด้วยทุกครั้ง ไม่ว่าเธอจะเดินไปที่ไหน พุดคุยกับใคร เธอจะยิ้ม เธอจะหัวเราะ หรือแม้แต่ภาพด้านหลังของเธอ ทั้งชุดที่สวมใส่ ลวดลายผ้าไหมมัดหมี่ เครื่องประดับเงินที่เธอใส่มาในวันนี้ ไม่ว่าจะเป็นเข็มขัด กำไล ตลอดจนลวดลายดอกพิกุลดอกใหญ่ของก๊อบที่ติดเหนือมวยผม ต่างหูดอกพิกุลเล็กจิ๋วที่แนบสนิทกับตึงหู หรือแม้แต่ร่องเท้า ล้นสูงหนึ่งนิ้วที่เปิดเปลือยด้านหน้าซึ่งประดับด้วยเม็ดหินหลากสี เขาก็ยังถ่ายมาด้วย

“ทำแบบนี้ทำไม” เธอถามและเพ่งมองตรงไปยังใบหน้าหล่อเหลาตรงหน้า เพราะเขาบอกว่าเธอหายถูกเพียงครึ่งเดียว ซึ่งก็จริง เพราะ

ภาพของเธอไม่ได้มีเพียงร้อย แต่กลับมีมากกว่าสองร้อยภาพ...ทั้งที่เขามีหน้าที่ที่ต้องทำ แต่กลับเอาเวลานั้นมาตามถ่ายรูปเธอ

“แรงบันดาลใจครับ”

“พี่ไม่เข้าใจ นี่มันงานแต่งงานนะ คุณก็น่าจะถ่ายภาพของเจ้าบ่าวเจ้าสาว หรือไม่ก็ภาพบรรยากาศในงานอย่างที่คุณบอก แต่นี่...”

เขาซูเมอร์การ์ดอีกอันขึ้นมา ทำให้เธอชะงักริมฝีปากที่กำลังต่อว่า ใบหน้าสวยหวานยิ้มเหี้ย นี่แหละที่เธอไม่อยากจะคิดไปเอง และยังคิดจนดังออกมาเป็นคำพูดแบบนี้ ก็ยิ่งทำให้เธอได้รับความอับอายกลับบ้านไปเป็นของแถมจนได้

ภาพหนุ่มสาวที่ยืนมองหน้ากันไปมาแบบยิ้มๆ พลอยทำให้คนที่ยืนแอบมองอยู่อีกฝั่งต้องอมยิ้มตาม เพราะท่าทีของเพราโพนมันนั้นไม่ต่างจากดอกไม้ที่กำลังเบ่งบานเพราะได้รับความจำเริญจากน้ำฝน ก่อนรอยยิ้มบนใบหน้าของมยุเรศจะเลือนหายไป เหลือไว้เพียงความเคร่งเครียดที่สังเกตเห็นได้จากหัวคิ้วที่ขมวดเข้าหากัน

“มองอะไรหรือครับพี่”

“อ้าว! นายแทน มาไม่ให้ลืมนี่ให้เสียง พี่ตกใจหมด แฮ่” มยุเรศอุทานต่อว่าแทนคุณ ก่อนจะถอนหายใจเพราะความคิดตัวเอง

“ทำไมเธอครับพี่ มีอะไรหรือเปล่า” แทนคุณถามพลางมองตามสายตาของมยุเรศ ทว่าเขาไม่ได้แสดงท่าทีแปลกใจอย่างที่เธอต้องการเห็น

“แล้วมันมีอะไรหรือเปล่านั้น พี่ควรจะต้องถามเธอมากกว่า”

ดวงตาคมเฉียวของมยุเรศมองกลับมามากมายอย่างเคร่งเครียด ทำให้แทนคุณยิ้ม แต่เป็นยิ้มที่ไม่ค่อยสดชื่นเท่าไรนัก

4

สะท้านหัวใจ

การเตรียมพร้อมสำหรับงานถ่ายภาพนิ่งขึ้นหน้าปกนิตยสาร

ในวันนี้เป็นไปด้วยความตื่นเต้นของทีมงาน เพราะขึ้นชื่อว่าศิลปินสาวระดับโลก ก็มักจะมาพร้อมกับความดีสตร์แตก ไม่มีใครรู้ว่าภาพลักษณ์ภายนอกที่ดูงดงามอ่อนหวานและสง่างามในทุกย่างก้าวของเพราโพนม หากสัมผัสตัวตนกันจริงๆ แล้ว เธอจะเป็นอย่างไรที่เห็นหรือไม่ เพราะจากประสบการณ์ที่เคยพบมาคือน้อยครั้งที่จะได้พบเจ้าของภาพบนหน้าปกนั้น มีความเป็นกันเองกับทีมงาน เพราะผู้ที่มีชื่อเสียง ดารา หรือนักร้อง บางคนซึ่งฉากหน้าดูน่ารัก มีความเป็นกันเอง แต่เบื้องหลังนั้นกลับขี้น และเป็นจอมเหวี่ยงอย่างสุดๆ จึงไม่แน่ว่าศิลปินสาวที่กำลังโด่งดังเป็นที่รู้จักอย่างกว้างขวางในเวลานี้ จะสร้างความน่าสะพรึงให้ทีมงานมากแค่ไหน

แต่แล้วสิ่งที่น่ากังวลก็ต้องกลายเป็น เพราะเพราโพนมนั้นชอบเอาขนม ‘ถั่วกรอบแก้ว’ ซึ่งบรรจุอยู่ในถุงขนาดกระจุ้มกระจิมใส่ลงในตะกร้าหวายใบใหญ่ ซึ่งเธอนำมามอบให้ทีมงานเพื่อกินเป็นของว่างในวันนี้ ทำให้บรรดาคนคลาญลงไปได้มาก ทีมงานทุกคนต่างพูดเป็นเสียงเดียวกันว่าเพราโพนมน่ารัก มีความเป็นกันเอง แต่ทั้งหมดนั้นก็ต้องเป็นอันเก็บพับลง เพราะเมื่อเพราโพนมแต่งองค์ทรงเครื่องครบในมาดอาร์ตีสต์สาวที่ทั้งเซอร์และสวยสง่าเพิ่มขึ้นอีกเท่าตัว รูปลักษณ์ของเธอ

ก็กลับดูดูเข้มและน่าเกรงขาม จนช่างภาพและทีมงานไม่กล้าเล่นด้วย ซึ่งทั้งหมดนั้นเป็นเพราะความเครียดระคนกังวลในการถ่ายแบบขึ้นหน้าปกเป็นครั้งแรกของเธอนั่นเอง

ใบหน้าหวานที่ดูสวยคมมากยิ่งขึ้นจากการแต่งแต้มเครื่องสำอาง ทอดมองมาเบื้องหน้าด้วยสายตาทรงอำนาจ แสดงถึงความมั่นใจในตัวเองแบบผู้หญิงสมัยใหม่ที่สามารถทำอะไรได้ด้วยตัวเองทุกอย่าง โดยไม่ต้องงอนง้อผู้ชาย สิ่งที่สะท้อนจากตัวเธอซึ่งบรรดาผู้ชายมองเห็น นั่นก็คือ มาตรฐานของนางพญาที่ผู้ชายส่วนใหญ่ไม่กล้าเข้าใกล้

แม้ว่าเธอจะสวยมากเพียงใด แต่ผู้ชายทั่วไปก็ยังต้องการความอ่อนโยน ความซื่ออัน และความรู้สึกของภาวะที่ตนได้เป็นผู้นำ ไม่ใช่ทุกอย่างก็ต้องมีเธอเป็นผู้บังคับ แต่ในทางกลับกัน มาตรฐานความสวยสง่าและมั่นใจในตัวเองสูงที่มองเห็นนี้ กลับกลายเป็นต้นแบบ หรืออาจเรียกว่า ‘ไอดอล’ ให้แก่ผู้หญิงยุคใหม่ที่นิยมชีวิตอิสระและการใช้ชีวิตที่ประสบความสำเร็จด้วยตัวเองเพียงลำพัง ซึ่งเป็นสิ่งที่ผู้หญิงยุคใหม่ใฝ่หา

“ไม่ต้องเกร็งนะครับพี่ เป็นอย่างพี่พี่ฟ้าเป็น เราแค่อิสระสวยๆ แต่งหน้าสวยๆ เท่านั้น” แทนคุณเข้ามาพูดคุยเพื่อให้นางแบบกิตติศักดิ์ในวันนี้ผ่อนคลายความตึงเครียดลงให้มากที่สุด เพราะสีหน้าท่าทางของเพราโพนมในตอนนี้นั้น แม้แต่เขาก็คงรู้สึกเกร็ง

“คุณแทน พี่ขอเปลี่ยนใจได้มั๊ย พี่ไม่อยากขึ้นหน้าปก พี่กลัวจะทำให้คุณแทนกับทีมงานผิดหวังนะ ให้พี่อยู่หน้ากลางก็ได้...นะ...พี่ไม่มั่นใจ” หัวคิวเร็วสวยจากการกันออกเป็นบางส่วนเพื่อให้วาดออกมาได้เก่งคม ขมวดเข้าหากัน ดวงตาสวยหวานมีแว่หวาดหวั่นอย่างเห็นได้ชัด

“โอ้ พี่ฟ้าครับ ถ้าผมให้พี่เป็นแฟชั่นเซตใน เหล่าแฟนคลับของพี่จะไม่มาแหกอกผมหรือครับ”

“ขนาดนั้นเขี้ยวหรือคะคุณแทน”

เสียงโอดโอยของหนุ่มรุ่นน้องทำให้สีหน้าแวตาทที่ตกแต่งไว้สวย
เข้มเริ่มแสดงอาการสับสนในความยากลำบากของเขา

“ก็ไหนะสิครับ พี่ฟ้าไม่รู้เหรอว่าพี่นะกลายเป็นไอดอลของสาว ๆ
เกือบจะค่อนข้างเมืองไทยอยู่แล้ว ตั้งแต่งานประกาศผลรางวัลนั้น นิตยสาร
ก็เล่มแล้วครับที่ตามจับพี่มาขึ้นหน้าปก นี่ถ้าผมไม่ชอบกับทางพินกยูง
ไว้ก่อน พี่ฟ้าก็คงจะไม่มาเป็นแบบขึ้นปกให้ผมหรอกใช่มั้ยครับ”

ใช่ สิ่งที่แทนคุณพูดออกมานั้นถูกทุกอย่าง มยุเรศบอกเธอว่า
มีนิตยสาร หนังสือพิมพ์ หรือแม้แต่รายการโทรทัศน์หลายรายการที่ติดต่อ
เข้ามาเพื่อขอให้ช่วยนัดสัมภาษณ์เธอ และมยุเรศก็ยึดตามคำบอกเกม
ขอร้องของเธอที่ว่าไม่ต้องการเป็นจุดเด่นในวงสังคมมากเกินไปว่านี้ เธอ
อยากมีเวลาเขียนภาพ ไม่ใช่ต้องใช้เวลาเหล่านั้นหมดไปกับการเดินสาย
เพื่อโปรโมตตัวเองหรือโปรโมตนิตยสารหรือรายการเหล่านั้น และ
สำหรับนิตยสารที่แทนคุณนั่งแท่นเป็นบรรณาธิการฝึกหัด หรือใน
บางครั้งก็เป็นนักข่าวเองเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์อยู่นี้ก็ได้รับสิทธิ์นั้น
เพราะเธอถูกอัยยาศัยกับแทนคุณ และมยุเรศเองก็เอ่ยเชียร์ด้วย

“ทำให้สบายๆ นะครับพี่ ทำตามที่ผมบอก อย่าทำหน้านี้ว้าว-
ชมวดอย่างนั้นสิครับ พวกที่มงาน ช่างภาพของผมนะ กลัวพี่ฟ้ากันหมด
แล้ว ยิ้มหน่อยนะครับ นะครับ นั่นแหละครับยิ้ม ยิ้มเข้าไว้”

เพราะเธอพยายามยิ้มตามที่แทนคุณบอก แต่รอยยิ้มนั้นก็กลับ
คล้ายจะแหย่เยี้ยวเสียวมากกว่า ซึ่งก็ทำให้บรรยากาศอึดอัดครึ้มของทีมงาน
เริ่มดีขึ้น ทุกคนยิ้มเมื่อเห็นท่าทางเธอเปลี่ยนไปในมุมที่ดี เพราะศิลปินสาว
ไม่ได้วินเหยียง หรือมีอารมณ์ตีสต์แตกอย่างที่คุณคนนึกกลัว แต่ก็ยัง
ไม่อาจได้ภาพใบหน้าที่ผ่อนคลายของเธอได้อย่างที่ต้องการ

แทนคุณจึงให้ทีมงานพาเธอไปพักก่อน ส่วนเขาก็ไปปรึกษ
กับช่างภาพและสไตลิสต์ว่าควรจะปรับเปลี่ยนอะไรตรงไหน เพื่อช่วยให้
ความประหม่าของเธอสบายใจหายลง

“เอา英才ดิระ ไฟฟ้าประหม่าจนโพสท่าไม่ออกแล้ว” แทนคุณ
เปิดประเด็นเป็นคนแรกเพื่อปรึกษาทีมงาน

“เราเปลี่ยนลุคพี่เขามากไปหรือเปล่าวะ จัดเต็มขนาดนั้นคง
โพสท่าไม่ออกหรอก” ช่างภาพหนุ่มมีหนวดคนหนึ่งพูดอย่างมีอารมณ์
ยิ่งเห็นหน้าตาเจื่อนๆ ยิ้มแหยๆ ของเพราโพนมผ่านเลนส์กล้องของเขา
เขาก็ยิ่งสงสารเธอมากขึ้น

“นั่นก็ชุดแบบศิลปินนะ ไม่เห็นจะแปลกตรงไหน สไตร์โบฮีเมียน
ชัดๆ” สไตร์ลิสต์แสบแมนรายหนึ่งเป็นคนตอบ

“ไม่แปลกจริงเหรอ ยิ่งกับยิปซี”

“อ้าว! ศิลปินเขาก็แต่งกันแบบนี้แหละ”

“ศิลปินท่าเหวอะไรวะ ทำอะไรไม่ปรึกษา เป็นสไตร์ลิสต์ประสา
อะไรวะ ช่วยทีสุด ไม่ดูเลยรีงว่าปกติพี่ฟ้าเขาใส่เสื้อผ้าแบบไหน เขา
เพิ่งถ่ายแบบครั้งแรกก็จัดเขาซะเต็มขนาดนั้น”

“อ้าว! แล้วฉันจะรู้มัย ก็บอกให้เอาชุดแบบปาล์มมีๆ ก็จัดให้แล้วอะ
จะเอาไงอีก”

“เดี๋ยวลับทุกท่าน อย่าเพิ่งกีดกันนะครับ งานยังไม่เสร็จ ผมให้มา
ช่วยกันแก้ปัญหาหนะครับ ไม่ได้ให้มาช่วยกันสร้างปัญหา แล้วเอ็งล่ะว่าไ
ปราณรต์ ไหนแนะนำดี” แทนคุณพยายามห้ามทัพช่างภาพกับสไตร์ลิสต์
ก่อนจะหันไปถามชายหนุ่มอีกคนที่เอาแต่นั่งนิ่งไม่พูดไม่จา แต่ดูเหมือน
จะคิดตามทุกอย่าง และแน่นอน ตั้งแต่เพราโพนมพาตัวเองเข้ามาที่สตูดิโอ
ดวงตาคมเขม้คุณนี้ก็แทบไม่ได้ละไปจากเธอเลย เพียงแต่เป็นการแอบ
มองผ่านเลนส์เท่านั้น

“ก็ไหนเอ็งบอกไม่ให้ขำยุ่งกับคุณฟ้าไง แล้วเอ็งจะมาถามความ
คิดเห็นข้าทำไม” สีหน้าราบเรียบของคนพูดนั้นไม่แสดงอารมณ์ พอๆ กับ
คำตอบที่นิ่งสงบแบบทองไม่รู้ร้อน

“แล้วเอ็งทนไม่ยุ่งได้ป่าวละ หรือจะให้พี่ฟ้าเขาแยกเดี่ยวให้พี่อาร์ต

ถ่ายก่อน” สายตาเป็นต่อมอดูเพื่อนเพราะมันใจเกินร้อยว่าปราณรต์ต้องยื่นมือเข้ามาช่วยเขาอย่างแน่นอน เพียงแต่ว่าจะด้วยวิธีไหนเท่านั้น

เพราโพนมมองภาพของตัวเองที่สะท้อนออกมาจากกระจกเงา
 บานใหญ่ภายในห้องแต่งตัว สีสนับนไบน้าที่แต่งแต้มอย่างสวยงามนั้น เธอชอบ เพราะไม่หยาจัด แต่ก็ไม่ได้บางเบาเสียจนมองเห็นผิวเนื้อของไบน้า แม้ว่าเธอจะยังไม่มีริ้วรอยแห่งกาลเวลาเหมือนเพื่อนร่วมวัยคนอื่นๆ แต่รูขุมขนข้างแก้มที่ชัดเจนขึ้นตามวันเวลาก็เป็นสิ่งที่เธออยากปกปิดทุกครั้งที่ต้องออกนอกบ้าน เรือนผมดำสลวยหยักศกเป็นลอน ถูกจัดแต่งให้เป็นทรง ก่อนจะคาดทับด้วยเชือกหนังที่มีปลายข้างหนึ่งเป็นขนนกหลากสี และเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายโดยรวมที่ทำให้เธอคิดไม่ได้ว่านี่คือภาพลักษณ์ของนักร้องหญิงยอดนิยมในยุคนี้ ซึ่งเมื่อทำนองเพลงของเธอดังขึ้นมาเมื่อใด ผู้คนก็พร้อมที่จะโยกหัวและยื่นมือไปข้างหน้าในท่าบิตรถจักรยานยนต์...แต่นั้นไม่ใช่ตัวเธอ

เธอมีอะไรที่เหมือนนักร้องสาวคนนั้นบ้าง...ไม่มีเลย ให้มาแต่งตัวแบบนี้สู้เธอกลับไปใส่ชุดเดิมที่สวมมาที่บ้านยังดีกว่า สีหน้าเธอเต็มไปด้วยความหนักใจ เพราะกังวลว่าอาจเป็นการทำให้ันตยสารแทนคุณดูแย่เมื่อมีเธอมาขึ้นปก แต่แล้วสายตาเธอก็มองเห็นอะไรบางอย่างที่สะท้อนอยู่ในกระจก เพราโพนมยิ้มสติส่อออกมา คิดว่าวิธีนี้น่าจะช่วยให้เธอแก้ปัญหาให้ทีมงานได้ แม้จะไม่ดีเต็มร้อย แต่ก็ยังดีกว่าที่เป็นอยู่นี้แน่นอน

เมื่อได้เห็นรูปลักษณ์ของนางแบบที่ผิดแปลกไป ทำให้แทนคุณ
 อาร์ตช่างภาพหน้าหนาว ตลอดจนทีมงาน รวมทั้งคนที่แอบอยู่หลังกล้อง ต้องมองนางแบบกิตติมศักดิ์อย่างไม่อยากเชื่อสายตา เพราะเพราโพนมนั้นทั้งภาพของสาวโบฮีเมียนมาเป็นสาวไทยแท้ๆ ที่คำว่าสวยคงจำกัดความให้เธอได้น้อยไป

ผมเงางามหยักศกถูกรวบเก็บและขมวดไว้เหนือท้ายทอยอย่าง
ง่ายๆ ก่อนจะคล้องไว้ด้วยมาลัยดอกดาวเรืองประดิษฐ์ที่ทีมงานนำมา
ประกอบฉาก

ใบหน้ารูปไข่ ผิวสีน้ำตาลเนียนถูกแต่งแต้มเครื่องสำอางอีก
เล็กน้อยเพื่อให้เข้ากับชุดที่สวมใส่ โดยเฉพาะริมฝีปากสีม่วงที่ดูลึกกลับ
จืดจางกว่าก่อนหน้านั้น ได้ถูกทาทับด้วยสีชมพูแกมม่วงให้ดูอ่อนหวาน
ละมุนละไมมากขึ้น เครื่องหน้ารวมทั้งทรงผมของเธอซึ่งได้มารวมอยู่
กับเครื่องแต่งกายไทยแท้ที่ประกอบไปด้วยผ้าแถบสีเหลืองขมิ้น สวม
ใส่คู่กับผ้าชิ้นสีม่วงเม็ดมะปราง ชับเน้นให้ทรวดทรงองค์เธอหน้านั้น
งดงามตามสตรีพึงมี ประภาพทอกเป็นอก เอวเป็นเอว สะโพกเป็นสะโพก
ชนิดที่พร้อมจะโยกไหวด้วยแล้ว ก็ยิ่งทำให้เพราโพยมงดงามจนหนุ่มๆ
ณ ที่แห่งนี้อ้าปากค้างกันเป็นแถว

“นี่ หนุ่มๆทั้งหลาย เมลงวันเข้าไปวางไข่ในปากกันแล้วจ้า กรูณา
หุบปากนะจ๊ะ ประเดี๋ยวหน้าลายมันจะไหลย่อยลงมาให้ได้อายกันนะ”
สไตลิสต์แสบแมนพูดพลางใช้สายตาดูจิกกัดหนุ่มๆ ที่ไม่ได้ละสายตาจาก
เพราโพยมเลยสักนิด ทุกสายตานั้นหยุดอยู่เพียงนางแบบที่ดูค่อนข้าง
เหนียวอายผู้นี้ ซึ่งในลู่คี่สำหรับเธอแล้วช่วยลดความประหม่าลงได้
มากกว่าคอลเล็กชั่นที่ผ่านมา เพราะนั่นไม่ใช่ตัวตนของเธอเลยสักนิด

“คุณพี่ สวยมากๆ เลยครับ สวยยิ่งกว่านางฟ้า นังปลา จันทขอ
ถอนคำพูดที่ว่าแกเป็นสไตลิสต์ห่วยๆ แกเก่งมากอะ” อาร์ตช่างภาพเอ่ยชม
ปลา สไตลิสต์ประจำกอง พร้อมกับทำริมฝีปากจูบๆ ส่งให้

“ก็ไม่รู้สินะ ฝีมือล้วนๆ” ปลายกไหล่ยิ้มด้วยสีหน้าท่าทางเก้งก้าง
และเป็นต่ออย่างมาก

“ว่าแต่ แกไปเอาชุดพวกนี้มาจากไหน แล้วคิดได้ไงว่าพี่ฟ้าเขา
เหมาะกับสไตล์แบบนี้ แต่เอ...ไอ้ผ้าพวกนี้นั้นเคยเห็นที่ไหนนะ...”

“ของประกอบฉาก!”

ทีมงานทั้งหมดร้องขึ้นพร้อมกัน ก่อนจะเห็นปลาอิมแหยพร้อมกับ
บู่ไปไปที่เพราโพนมที่ยืนอิมอย่างช้าๆ รวมถึงทีมงานทั้งหมดด้วยเช่นกัน

เหตุผลที่ปลากับเพราโพนมบอกแก่ทีมงานก็คือ ชุดที่ทีมงาน
จัดเตรียมให้มันไม่ใช่ตัวตนของเธอเลย เธอคงไม่สามารถใส่ชุดพวกนี้
เพื่อเอกทำถ่ายแบบให้ออกมาดีอย่างที่ทุกคนต้องการได้ แต่หากให้เธอ
นั่งขึ้นและให้เธอได้จัดเตรียมเครื่องแต่งกายเอง แม้อาจจะไม่ได้เท่าที่ควร
แต่มันก็ทำให้เธอลดความประหม่าลงได้ และทำให้การถ่ายแบบในวันนี้
ผ่านไปได้นั่นเอง ปลาจึงจัดเตรียมของที่เพราโพนมต้องการ เริ่มจาก
หาผ้าไทยที่มีใช้ประกอบฉากอยู่ทุกสตูดิโอมาให้มากที่สุด เพื่อให้เธอได้
เลือกและเทียบสีว่าชิ้นไหนควรจะจับมาคู่กัน ทั้งยังโทรศัพท์ให้เด็กที่
ร้านเช่าชุดสำหรับถ่ายแบบนำชุดผ้าไทยพร้อมเครื่องประดับมาให้เธอ
เลือกที่สตูดิโอแห่งนี้ให้ไวที่สุดด้วย

“พี่ฟ้าครับ พี่ฟ้าสวยมาก สวยเหมือนนางฟ้าจริงๆ ผม...” แทนคุณ
พูดไม่ถูก เพราะไม่สามารถบรรยายความงามของเธอออกมาได้หมด
เพราโพนมสวยมากจนเขาตะลึง

ดวงตาสวยหวานที่เขาเคยคิดว่าน่าเกรงขามและดูมีอำนาจเหนือ
ผู้ชายทุกคนนั้น ขณะนี้กลับอ่อนหวานอ่อนละมุนเข้ากับชุดที่สวมใส่
จนเขาลืมเรื่องอายุเธอไปเสียสนิท แต่ทำไมนะ เขากลับยังคิดว่าเรือนร่าง
งดงามนี้ดูมีอำนาจเหนือผู้ชายมากขึ้นไปอีก ความสวยงามที่มองเห็นนี้
มีอำนาจถึงขนาดว่าเธอสามารถชี้ไม้เป็นนกและชี้นกเป็นไม้ หรือให้
เป็นอะไรก็ได้ก็ตามที่เธอต้องการ และผู้ชายอย่างเขาก็จะต้องจัดหาใน
สิ่งที่เธอต้องการมาให้จนหมดสิ้น

“คุณแทนอย่าบอกนะคะว่าจะเปลี่ยนใจจากพี่นกยูงมาเป็นพี่อะ”
เสียงหวานเอ่ยล้อเลียนด้วยริมฝีปากแยมอิม

“โอ้ พี่ฟ้าครับ ใครจะคิดแบบนั้นได้ ผมไม่กล้าหรอก ถ้าผมคิดนะ
มีหวังไอ้...”

“ใครเหรอจ๊ะ” ใบหน้างามเอียงคอเล็กน้อยอย่างสงสัยในสิ่งที่แทนคุณกำลังจะพูดต่อ ใครกัน...ที่จะทำอะไรเขา

“ไม่มีอะไรครับ พี่ฟ้าพร้อมรียังครับ” แทนคุณเปลี่ยนเรื่อง แต่สายตากลับชำเลื่องไปยังคนที่นั่งอยู่หลังเลนส์กล้องที่คงจ้องมองเขาอยู่ทุกขณะ และไม่ใช่แค่อุปาทานไปเอง เพราะดวงตามคมเข้มนั่นกำลังมองตรงมาทางเขาอย่างเอาเรื่อง

บรรยากาศตลอดทั้งช่วงบ่ายดูเหมือนว่าการทำงานโดยใช้บุคลิกของนางแบบมาเป็นอิมเมจของเซตนี้จะช่วยให้ทำงานง่ายขึ้น แม้เพราโอยมจะยังเขินอายกับการโพสท่า แต่สูตรสำเร็จมาตรฐานลิขสิทธิ์ที่ปราวณรัตน์แนะนำให้แทนคุณนำมาใช้กับเพราโอยม และการเปลี่ยนสถานที่ถ่ายจากในสตูดิโอมาเป็นสวนหย่อมเล็กๆ ของร้านกาแฟด้านหลังออฟฟิศก็ยิ่งทำให้เธอผ่อนคลายและสามารถโพสท่าได้เป็นธรรมชาติมากขึ้น

ไม่ว่าจะเป็นท่าทางผ่อนคลายไปกับสิ่งแวดล้อม โดยให้หญิงสาวนำมือที่เกะกะของเธอไปวางไว้บนหัวสะพานข้ามลำธารจำลองขนาดเล็กซึ่งด้านล่างมีปลาคาร์ฟตัวเชื่องว่ายวนอยู่ หรือท่าที่แสดงความครุ่นคิด โดยให้เธอนำมือมาไว้ปลายคาง แล้วเพ่งดวงตาไปที่พวงดอกจำปาลาวซึ่งออกดอกเป็นพุ่มระย้าอยู่ไม่ไกล ขณะที่ดอกไม้บนมวยผมเธอก็ถูกจัดแต่งด้วยดอกจำปาลาวแทนมาลัยดาวเรืองประดิษฐ์ก่อนหน้านี้ จึงเข้าชุดกันดีกับผ้าแถบรัดดอกที่เปลี่ยนเป็นสีครีมละมุนตา สวมใส่กับผ้าชิ้นตินจกโชนชมพูที่ร้านเช่าชุดนำมาส่งได้ทันเวลาในการถ่ายเซตที่สอง

เมื่อแสงแดดยามบ่ายสาดส่องลงมา เพราโอยมก็แหงนหน้าขึ้นมองช่อดอกไม้พาลงใช้หลังมือบังแดด กิริยานั้นเป็นไปอย่างอ่อนช้อยละมุนละไม เพราะแทนคุณพยายามอธิบายให้เธอทำตัวเป็นธรรมชาติให้มากที่สุด โดยย้ำกับเธอว่าอย่าคิดว่ากำลังถ่ายแบบ ให้คิดว่ากำลังเดินเล่นอยู่ในสวนสวยอย่างมีความสุข

และการถ่ายภาพเซตสุดท้ายก็มาถึง เพราโอยมเปลี่ยนเครื่อง

แต่งกายอีกครั้งเป็นผ้าแถบคาดอกสีชมพูกลีบบัว เข้ากับโสร่งบาเต๊ะ สีน้ำตาลอมทองลายดอกไม้ เส้นผมที่รวบเป็นมวยไว้ถูกปล่อยให้ยาวสยายตามธรรมชาติ ก่อนจะรวบไว้ที่บ่าข้างหนึ่ง เพื่อต้องการภาพที่ใบหน้างดงาม นั้นกำลังก้มลงดมดมดอกดาหลา โลกทัศน์ที่ต้องการจึงไม่พ้นเป็นบริเวณทิวต้นดาหลาที่ออกดอกสีแดงสดหลายสิบดอก

แทนคุณต้องการให้เพราโพนมมองดอกไม้ด้วยความรัก อยากให้เธอใช้ปลายนิ้วสัมผัสกลีบดอกแต่ละกลีบด้วยความอ่อนโยน เพราะเขาจะใช้ภาพนั้นขึ้นหน้าปกนิตยสาร แต่ไม่ว่าจะบิลต์อารมณ์อย่างไร เพราโพนมก็ยังไม่สามารถทำได้เสียที

จริงอยู่ว่าแม่เธอจะไม่เคยมีความรัก แต่ที่ผ่านมาเธอก็สามารถเข้าถึงได้ด้วยการหาข้อมูลจากคนรอบข้าง จากการอ่านหนังสือ ดูภาพยนตร์ หรือดูละครเพื่อบิลต์อารมณ์ตัวเองให้มีส่วนร่วม จนสามารถสรรค์สร้างตัวอักษรให้ออกมาเป็นบทเพลงหรือบทกวีความรักได้ตามแต่อารมณ์จะพาไป

ทว่าในยามนี้ที่ต้องถ่ายแบบ เธอกลับไม่สามารถมองดอกไม้ด้วยความรู้สึกแบบนั้นได้ เพราะการทำอารมณ์ที่ลึกซึ้งเช่นนั้น แต่กลับต้องอยู่ท่ามกลางสถานที่ซึ่งมีทีมงานนับสิบจ้องมองอยู่ เธอจะทำได้เช่นไร เพราโพนมจึงขอเวลาทำสมาธิครู่หนึ่ง แต่ก็ต้องแข่งกับเวลา เพราะแสงแดดที่กำลังจะหมดไป

แต่แล้วเสียงหนึ่งที่ตั้งขึ้นมาก็ทำให้ดวงตาสวยหวานต้องเปิดมองพร้อมกับเสียงกดชัตเตอร์จากเขา ที่ไม่เคยทิ้งแม่โอกาสเดียว

“ลืมตาขึ้น แล้วมองผม”

เสียงของผู้ชายที่อยู่หลังกล้อง ทำให้เพราโพนมรู้สึกถึงความร้อนผ่าวที่วิ่งแผ่ซ่านตั้งแต่หัวใจ ก่อนจะกระจายออกไปทั่วทั้งเนื้อตัว ดวงตาสวยหวานวาววับเปิดขึ้นมองเขาอย่างไม่รู้ตัว ก่อนที่เลือดลมจะฉีดพล่านไปทั้งใบหน้า

แม้ไม่เห็นใบหน้าของเขา แต่เพียงแค่เสียงที่ได้ยินเธอก็จำได้ไม่ลืม ความลึกลับลึกลับเกิดขึ้นในจิตใจจนไม่สามารถบังคับกลัมนั่นบนใบหน้า ไม่ให้ระบายรอยยิ้มพร้อมดวงตาที่แวววาวออกมาด้วยความสุขได้

‘เมื่อมีแรงบันดาลใจ ผมจะถ่ายภาพได้ดีที่สุด’

‘ผมชอบบัวเหือน’

เสียงทุ้มๆ ของเขา ก่อนจะลาจากกันในคำคืนก่อนนั้นเธอยังจำได้ เพียงแต่ไม่เคยคิดว่าจะได้พบกันอีกในเวลานี้ แม้ส่วนหนึ่งแล้วเธอเอง ก็มีความคาดหวังอยู่ภายในเช่นกัน เพราะการที่แทนคุณนัดแนะให้เธอ มาที่สตูดิโอเพื่อถ่ายภาพแฟชั่นหน้าปกพร้อมให้สัมภาษณ์ ก็เหมือนว่า เธอได้เข้ามาอยู่ในสถานที่ทำงานของเขาไปโดยปริยาย

แม้ว่าตั้งแต่เช้าจนถึงตลอดช่วงบ่ายเธอจะไม่เห็นกระทั่งเงาของเขา เลยก็ตาม...เป็นความคาดหวังที่เธอไม่เข้าใจตัวเองว่าเพราะอะไร ความคาดหวังที่เธอพยายามสะกดเก็บในบางสิ่งที่กำลังก่อเกิด จึงกลายเป็นว่า มันไม่ใช่เรื่องที่เธอคิดเองเออเองอีก

แต่แม้จะพยายามสลัดไล่ความคิดและความรู้สึกนี้ให้ออกไปพ้น จากหัวใจมากเท่าไร ความว้าวุ่นหวือหวาเล็ดลึกลับเพราะความแตกต่างที่มีก็ยังคงเหมือนจะคอยย้ำเตือนให้เธอยังคิด เธอไม่อยากจะเป็นผู้หญิงที่ถูกหยามเหยียดเพราะไปมีความรู้สึกดีๆ กับชายหนุ่มที่อายุน้อยกว่า และสำคัญที่สุดคือ เธอไม่อยากจะชื่อว่า ‘คิดไปเอง’ อีกครั้ง

แฟชั่นเซตสุดท้ายที่แทนคุณต้องการจึงเสร็จสมบูรณ์ลงพร้อมกับเสียงปรบมือของเหล่าทีมงาน เพราะเธอโพยมนั้นสามารถถ่ายทอด สายตาเมื่อยมอดดอกดาหลาได้อย่างงดงามและอบอุ่นไปด้วยความรัก...สายตาสวยหวานที่สื่อถึงความสุข ความหวัง และความรัก พร้อมอาการเอียงอายเล็กๆ นั้น เป็นภาพประทับใจของเธอที่ทำให้หนุ่มๆ ในสตูดิโอแทบจะละลายไปตามๆ กัน

เธอโพยมนั้นไม่ใช่คนสวยจัด แต่เป็นคนสวยพิศที่ยังมองยิ่งสวย

ยิ่งดูยิ่งหลงใหล เพราะเธอมีเสน่ห์ในทุกท่วงท่า ไม่ว่าจะเป็นยามก้าวเดิน ยามมองหรือยิ้ม หรือแม้แต่ยามพูดคุย แต่นั่นก็ขึ้นอยู่กับคนที่จะสามารถ ก้าวล่วงความกลัวเกรงในบุคลิกสง่างามของเธอไปได้ เพราะหากยังเกร็ง เกรงในมาดนางพญาของเธอ เขาเหล่านั้นก็จะพาตัวเองข้ามไปสู่ความ หวานละมุนนี้ไม่ได้ และแทนคุณก็คิดว่าปราณรัตน์ได้ก้าวข้ามสิ่งนั้นไป แล้ว ตั้งแต่วันแรกที่ได้พบกับเพราโพนม

ภาพของเพราโพนมในอิริยาบถต่างๆ ตั้งแต่คืนวันแต่งงานญาติ

ของมยุเรศ จนถึงเซตภาพถ่ายเพื่อขึ้นปกนิตยสารในวันนี้ได้ถูกจัดแสดง ขึ้นเป็นภาพสไลด์ที่ฉายชดอยู่บนจอมอนิเตอร์ภายในห้องคัดเลือกภาพ ถ่ายของสตูดิโอ ซึ่งช่างภาพจะต้องมาคัดเลือกภาพที่คิดว่าดีที่สุดเพื่อ นำเสนอต่อที่ประชุมให้พิจารณาร่วมกันถึงความเหมาะสมของแต่ละภาพ ซึ่งบางภาพอาจดีจริง แต่มีจุดล่อแหลมที่ต้องเซนเซอร์ หรือบางภาพ อาจต้องอาศัยการทำรีทัชเพื่อให้บางแบบออกมาดูสวยงามสมบูรณ์แบบ มากที่สุด แต่สำหรับภาพของเพราโพนมที่กำลังเคลื่อนไหวสลับกันไปมาที่ เห็นบนจอ นั้น แทบไม่มีภาพใดเลยมีที่ติ นอกจากบางภาพที่เธอมีรอยยิ้ม ซึ่งดูประหม่าไปบ้าง หรือมีการโพสท่าที่ดูไปในทางน่ารักมากกว่าจะเป็น ไปตามภาพลักษณ์ที่ได้กำหนดคอนเซ็ปต์เอาไว้ ทว่าแทนคุณกลับคิดว่า นั้นเป็นเพราะช่างภาพตั้งใจที่จะถ่ายออกมาแบบนั้น

“เอ็งคิดยังไงกับพี่ฟ้ากันแน่”

เสียงทักจากด้านหลังทำให้ปราณรัตน์หลุดจากภวังค์ ไปหน้าหล่อใส แต่ดวงตากลับคมเข้มจนเกือบจะได้ขึ้นปกนิตยสารแทนบรรดานายแบบ ที่มาสายอยู่บ่อยครั้งหันมองเพื่อนรักเพียงนิด ก่อนจะหันไปสนใจกับ ภาพนางแบบกิตติมศักดิ์ที่กำลังส่งยิ้มมาให้เขาต่อ

“โอ้ปราณรัตน์ ข้าถามเอ็งอยู่นะโว้ย! ถ้าเอ็งไม่ตอบข้าก็ช่วยอะไร เอ็งไม่ได้ เพราะคำสั่งจากพี่นกยูงก็คือ ห้าม! เอ็งไปยุ่งเกี่ยวกับพี่ฟ้าอีก

พี่ฟ้าไม่ใช่ผู้หญิงที่เอ็งจะมาฟันแล้วทั้งเหมือนที่แล้วว่า มานะโว้ย! อันนี้ พี่นกยูงการันตีมาเอง ถ้าเอ็งไม่คิดจริงจังละก็ห้ามยุ่ง เกิดวันหนึ่งเผื่อใคร เขามาท์เอ็งว่ามีแฟนแก่กว่า แล้วเอ็งเสือกแค้นปากคนขึ้นมาก็อย่าไปดึง พี่เขาลงมาให้แปดเปื้อนเลยอะ ข้าขอร้อง ปลอ่ยให้พี่เขาเป็นนางฟ้าอยู่ แบบนั้นแหละดีแล้ว” แทนคุณพูดอย่างมีอารมณ์

เพราะจากภาพของเพราโพนมที่ปรากฏในเซต แม้ว่าปราณรัตน์จะได้พูดคุยกับเธอเพียงแค่ประโยคเดียว แต่มันกลับเป็นประโยคที่เปลี่ยนแปลงบรรยากาศรอบด้านไปจนหมด เพราะเพราโพนมนั้นเมื่อการจินตนาการกับสายตาของปราณรัตน์จนเขาสั่งเกตได้ โดยเฉพาะภาพเซตหลังสุดที่ห้องแวเวเนอียทั้งจากสายตา สีหน้า และรอยยิ้มน้อยๆ ของเธอ จึงทำให้เพราโพนมดูสวยงามมากกว่าในทุกเซต มันเป็นภาพของเธอที่แสดงความรักหมกมุ่นในความรัก ที่โดยปกติแล้วมักจะทำให้ผู้หญิงมีรังสีบางอย่างแผ่ความสุขออกมาจนทำให้คนรอบข้างรับรู้ และมันก็พุ่งออกมาจากภาพถ่ายเหล่านั้นจนหมดสิ้น เขาแน่ใจว่าเพราโพนมต้องประสบ-การณ์ด้านความรักอย่างที่ยูเรศบอกจริง แต่ปราณรัตน์ไม่ใช่

‘นางฟ้า’ ภาพที่มีรอยยิ้มพิมพ์ใจปรากฏขึ้นยังมุมปากยามที่เจ้าของใบหน้าสวยจดจุมพิตลงที่กลีบดอกไม้สีแดง ไข่...เธอเป็นนางฟ้าสมชื่อ ทุกกิริยานั้นงดงามจนเขาแทบจะละเมอหาแค่เพียงได้พบหน้า เพราโพนมเหมือนเป็นความท้าทายและภาคภูมิใจ หากว่าเขาจะสามารถมีนางฟ้าคนนี้มีมาประดับไว้ในหัวใจ

“เอ็งก็พูดกันไปไอ้แทน ข้ายอมรับว่าข้าชอบพี่เขา ชอบมากด้วย เอ็งคิดดูสิ มีใครไม่ชอบพี่เขาบ้าง ดูจากในงานประกาศรางวัลที่ผ่านมา ก็คนแล้วละที่เข้าไปขายขนมจีบพี่เขา หรือแม้แต่พี่อาร์ตเองก็ยังไม่เว้นเลย แล้วทำไมข้าจะคิดบ้างไม่ได้ ที่เอ็งยังชอบพี่นกยูงได้เลย ทำไมไม่ห้ามตัวเองบ้างล่ะ” ปราณรัตน์ตอบอย่างเริ่มจะมีอารมณ์เช่นกันที่ถูกห้าม ทั้งที่เขานั้นเพิ่งจะเริ่มต้น

“ข้าชอบพีนกยูง ไซ้! ชอบมากด้วย แต่ข้าไม่เคยคิดอยากครอบครองเขา ข้ารู้ว่าพีนกยูงเขาต้องการอิสระ และข้าก็จะรอให้พีนกยูงบินลงมามาหาข้าเองสักวัน ถ้าข้าไม่เจอใครที่ไซ้ซะก่อน ไม่เหมือนเอ็ง เอ็งมันอยากครอบครอง อยากเป็นเจ้าของพี่เขา”

“เอ็งรู้ได้ไง”

“โอ้ปราชญ์! หน้าตาท่าทางเอ็งมันฟ้องขนาดนี้ เอ็งจะให้ข้าคิดว่ายังไง และเอ็งก็รักพี่เขามากด้วย ขนาดพีนกยูงยังดูออก ถือว่าข้าขอร้องละ ถ้าเอ็งไม่จริงใจหรือไม่คิดจริงจังกับพี่ฟ้าเขา อย่าไปทำให้เขาเสียใจเลยนะ รอให้เอ็งพร้อม”

“ข้าพร้อมอยู่แล้ว และข้าก็จริงจังจริงใจอย่างที่สุด” ปราชญ์พูดดวงตาคมเข้มมองสบแทนคุณหนึ่ง ก่อนจะเอ่ยคำพูดที่ทำให้แทนคุณสบายใจขึ้น “แต่เอ็งไม่ต้องกลัว ถ้าพี่ฟ้าเขาไม่ต้องการหรืออยากให้จับ ไม่อยากให้เข้าไปข้องแวะด้วยอีก ข้าก็จะหยุด ไม่ก็ถือไม”

แทนคุณทำได้เพียงพยักหน้า แม้จะไม่พอใจอยู่ลึกๆ แต่ก็เป็นเรื่องที่เขาไม่สามารถเข้าไปห้ามปรามได้จริงๆ ทำได้เพียงชี้แนะไปเท่านั้น เพราะไม่อยากให้ใครต้องเจ็บปวด โดยเฉพาะยิ่งเพราโพยมเป็นเพื่อนรักของมยุเรศ เขายังไม่อยากทำให้เธอไม่พอใจ

“ถ้าเพื่อนของแทนไม่ได้จริงจังกับเพื่อนของพี่จริง พี่ขอร้อง อย่าให้เขามายุ่งวุ่นวายกับฟ้า ฟ้าไม่ใช่ผู้หญิงที่เขาจะมาทำเล่นๆ ได้นะ เขามีค่า พี่ไม่อยากให้เขาต้องเจ็บปวด แทนเข้าใจพี่นะ”

คำขอร้องที่ไม่ต่างจากคำสั่งกลายๆ จากมยุเรศในคืนวาน เห็นทีว่าเขาจะทำตามไม่ได้เสียแล้ว เพราะต้นเหตุไม่ได้อยู่ที่เขาหรือมยุเรศ แต่มันอยู่ที่คนสองคน...หากว่าทั้งสองมีใจที่ตรงกัน ใครเล่าจะเข้าไปขวางได้

เรือนร่างบอบบางในชุดนอนผ้าฝ้ายสายเดี่ยวสีขาวตัวยาว คลุมไหล่ทับด้วยผ้าพื้นเมืองสีเขียวยาวปกคลุมลงทับอีกชั้นเพื่อความอบอุ่นใน

คำนี้ ที่หน้าค้ำลงตึกนั้นแสนเย็นขึ้น หญิงสาวเดินเรื่อยเรื่อยอยู่นอกระเบียง ปล่อยหัวใจและความรู้สึกให้ล่องลอยไปตามเสียงคลื่นกระทบฝั่งที่เป็น ระลอกคลื่นน้อยๆ พัดพาไปตามแรงลมจากแม่น้ำ

ดวงตาสวยหวานทอดจับอยู่ที่แสงไฟจากเรือล่องเจ้าพระยาลำโต ที่มองเห็นไกลเข้ามาทุกที และเสียงเพลงลูกกรุงที่ลอยแว่วดังมาตาม สายลมก็ทำให้เธอยิ้มและรู้สึกผ่อนคลายจิตใจ จนอดไม่ได้ที่จะร้องคลอ ตาม

‘เรือนแพ...ล่องลอย...คอยความรักนานมา...คอยน้ำค้ำกรุณา...
หยาดมาจากดารา...แหล่งสวรรค์...’

ถ้อยภาษาที่งดงามในบทเพลง “เรือนแพ” ประพันธ์เนื้อร้องโดย ‘ครูชาลี อินทรวิจิตร’ ประพันธ์ทำนองโดย ‘ครูสง่า อารัมภีร’ และขับร้อง โดย ‘ครูชรินทร์ นันทนาคร’ บทเพลงอมตะที่ผู้คนทุกยุคทุกสมัยต่าง ร้องกันได้ และตัวเธอเองก็ได้ยินมานับครั้งไม่ถ้วนตั้งแต่ยังเล็ก...เมื่อ ความรักของพ่อโอบล้อมหัวใจของแม่และบ้านสวนหลังนี้เอาไว้ พ่อจึง มักจะออกมาเล่นเครื่องสาย หรือไม่ก็ขับร้องเพลงนี้สลับกับอีกหลาย เพลง เพื่อแสดงถึงความรักที่มอบให้แม่จนหมดสิ้น

เพราะโผยมมองตามเรือนต์ลำโตที่แล่นจากไปไกล พร้อมกับ กับ บทเพลงซึ่งดังแว่วจางลงไปอย่างแสนเสียดาย ก่อนจะยิ้มอย่างคิดอะไร บางอย่างได้

เรือนร่างบอบบางสะเอดสะองไม่ต่างจากนางในวรรณคดีเดินเข้าสู่ ห้องนั่งเล่นที่จัดเก็บเครื่องดนตรีของพ่อไว้เป็นหมวดหมู่ เธอเลือกหยิบ เครื่องสายที่ให้ความโรแมนติกในยามนี้ได้เป็นอย่างดีมากที่สุดออกมา

...ท่วงทำนองดนตรีหวานแหลมแต่อ่อนละมุนดังออกมาจาก ไวโอลินตัวโปรดของพ่อ นานแล้วที่เธอไม่ได้หยิบจับมาทำความสะอาด

ตอนนี้ไปคงได้มีโอกาสใช้งานมันบ่อยขึ้น เพราะโผยมอมยิ้มไปกับท่วง
ทำนองแห่งความรักที่สื่อผ่านเครื่องดนตรี เรือนร่างบอบบางเคลื่อนไหวตัว
ไปมาที่ระเบียงริมหน้าต่างหวั่นไหวโน้ตที่เธอบรรจงแตะสัมผัสคันชักลง
มาบนสายเอ็น อัจฉรย์นักกับเสียงที่ฟังแล้วแปลกแยก ทว่ากลับสอด
ประสานเป็นหมวดหมู่เสียงที่ไพเราะได้อย่างลงตัว

กระแสนลมแม่น้ำ บทเพลงซบกล่อมใจและทำนองแว่วหวาน
เธอหววนคิดถึงใบหน้าของใครคนหนึ่ง คนที่เพียงได้ยินเสียง เพียง
สบสายตา ก็เหมือนสื่อสารกันและกันได้ถึงหัวใจ

‘เรือนแพ...ล่องลอย...คอยความรักกันมา...คอยน้ำค้างกรุณา...
หยาดมาจากดารา...แหล่งสวรรค์...’

ท่วงทำนองบทเพลงที่ตอกย้ำในห้วงความคิด ทำให้เธอสะท้านไป
ถึงหัวใจ เมื่อเธอคิดว่าภาษาแสนวิเศษนี้กำลังสื่อผ่านความรู้สึกได้ตามนั้น
อย่างแท้จริง

